

**DARIUS
TAUGINAS**

**KOŠMARŲ
KRONIKOS**

VILNIUS
2004

UDK 555,3–3
Ta 502

Dailininkas:
Laimis KOSEVIČIUS

Redaktorė
Lina SKRUIBYTĖ

ISBN 9999–555–62–5

© Darius Tauginas

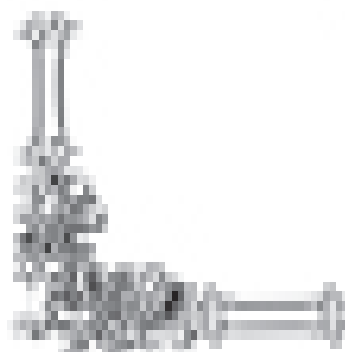
DARIUS
TAUGINAS

KOŠMARŲ
KRONIKOS

ELENAI, KAZIMIERUI
RITAI

PROLOGUS
autu
PRÆFATIŌ

Kur pažvelgsi, visur balta, o jei balta, tai ir šalta, galvojo jis, žvelgdamas pro iliuminatorių į begalines pūkinių debesų platybes. Henrikas Libaitis nebuvo didelis plieninių padangių paukščių gerbėjas, nors ir skrido “Finnair” aviakompanijos lėktuvu, reisu “Niujorkas - Helsinkis”. Jis teikė pirmenybę saugesnėms susisiekimo priemonėms, tokioms kaip automobiliai, traukiniai. Tikriausiai dėl to, kad netroško iš aukštai kristi. Libaitį ypač apimdavo siaubas, skrendant virš vandenyno ar kitokio didesnio vandens telkinio. Jis drebėdamas kiekvieną akimirką laukdavo, kad lėktuvas sustos ir it strėlė smigs žemyn į banguojančius vandenis. Jam dar nespėjus dorai išsigąsti, lėktuvas nugrims į keletos kilometrų gelmes (o ten taip tamsu ir šalta!), kur jo ir kitų keleivių jau lauks prie serviruotų stalų susėdę rykliai, iš nekantrumo kramtantys peilius ir šakutes.

Bet kadangi Atlanto vandenynas jau buvo įveiktas, Libaičio baimė rykliams šiek tiek atslūgo. Dabar jie skrido virš debesuotos Europos, ir tai Libaičiui teikė nenusakomą palengvėjimą. Debesys buvo taip arti ir atrodė tokie minkšti. Jei lėktuvas staiga ir sumanys sustoti, kritimas į šį minkštą patalą bus tikras malonumas ir nepamirštamasis nuotykis.

Kas nesvajojo pasivaikščioti debesimis?

Taigi Libaitis laukė nesulaukė, kada lėktuvas nutūps Helsinkio

oro uoste. Jis stengėsi negalvoti, jog ten turės persėsti į kitą lėktuvą, skrendantį į Vilnių, Lietuvos Respublikos sostinę.

Libaitis nematė savo tėvynės išstisus penkis metus. Lietuvą jis paliko tikėdamasis surasti svajonių šalyje jei ne gyvenimo laimę, tai bent jau sukaupti pradinį kapitalą savam verslui. Dirbo beveik viskuo ir visur – statybose, restoranuose, parduotuvėse. Galiausiai viskas mirtinai įkyrėjo. Kiek gi galima lenkti nugarą kitiems? Be to, pasijuto pakankamai subrendęs. Trisdešimt metų - amžius, verčiantis surimtėti ir užsiimti prasmingesne veikla.

Kita priežastis, privertusi Libaitį pagaliau pakelti bures į gimtąjį uostą, buvo subtilesnė – moteris. Lygiai prieš metus, viešėdamas Las Vegase, jis atsitiktinai sutiko išskirtinai patrauklią silpnosios lyties atstovę. Aišku, jam nepavyko atsispirti jos kerams. Jie susipažino, ir Libaitis dar labiau nustebo, kai sužinojo, kad jos vardas Lina Dovydaitė, ir kad ji gyvena ir mokosi Lietuvoje, Vilniuje. Stebuklingai greitai tarp jų užsimezgė tiek dvasinis, tiek fizinis ryšys. Bet, deja, viskas, kas malonu, greitai baigiasi. Lina turėjo grįžti atgal į Lietuvą. Henriui nieko kita neliko, kaip tik lieti ašaras. Bet ir ašaros galų gale išseko. Libaitis vėl pamažu pasinėrė į įprastinę savo gyvenimo tėkmę. Žinoma, jų ryšys visiškai nenutrūko. Henris su Lina nuolat susirašinėjo elektroniniu paštu, be to, jis retkarčiais paskambindavo jai į Vilnių. Tačiau aiškiai suvokė, kad jų santykiams anksčiau ar vėliau ateis galas. Atstumas buvo pernelyg didelis priešas jausmams išlikti. Kokia moteris pasiryš laukti amžinybę? O jis tikrai nenorėjo prarasti Linos.

Todėl Libaitis sulaukė vasaros, susikrovė lagaminus ir išpėjo Liną: grįžtu, lauk. Iš Floridos (būtent ten jis paskutiniu metu gyveno) atskridęs į Niujorką, tarptautinį Kenedžio oro uostą, Henris perlipo į “Finnair” lėktuvą, nuteikdamas save ilgam ir nemaloniui skrydžiui per vandenyną. Būdamas gerokai nusiplūkęs, jis tikėjosi visą skrydį iki Helsinkio nerūpestingai prasnauti. Bet

kur tau! Likimas greta jo pasodino tokį plepį, kokio Henris dar niekada gyvenime nebuvo sutikęs. Triukšmingai pasisveikinęs, plepusis kaimynas tuoj pat įbruko jam savo vizitinę kortelę. Esteris Marvingas. Video grafikos specialistas, perskaitė Henris. Ir tik vėliau suprato, kad paėmęs kortelę padarė didžiulę klaidą. Marvingas jį privertė tapti nuolankiu klausytoju. Atvirksčiai nei Henriui, kelionė virš vandenyno Marvingui suteikė papildomos energijos. Jis pliurpė be atvangos.

- ...tik prieš savaitę nusipirkau kompiuterį su RISK tipo procesoriumi. Įstačiau video plokštę su 256 megabaitų operatyvine atmintimi ir galimybe apdoroti vaizdą realiaame laike...

Jei iš pradžių Libaitis dar bandė įterpti į pokalbį vieną kitą žodelį, tai dabar akivaizdžiai ignoravo savo pašnekovą. Tai žiūrėjo pro iluminatorių į baltų debesų paklodę, tai plačiai žiovavo, net nemėgindamas prisidengti ranka burnos. Tačiau visos tos gudrybės buvo perniek. Marvingas taip įsikarščiavo, kad jau kalbėjo už du.

- ...žinai, kas man neseniai nutiko? Nežinai? Viena muilo firma užsakė padaryti reklaminį klipą. Vargau kelis mėnesius, kol sulipdžiau. Ir žinai, ką jie man pasakė? Nežinai? Jiems mat mano darbas pasirodė ne itin įspūdingas. Girdi, neišpūdingas. Kad tie šikniai žinotų, kiek aš dergiausi! Klipas kuriamas po vieną kadrą, o kartais tam kadruui sukurti prisireikia kelių dienų. O gautą rezultatą galima įvertinti tik peržiūrėjus visus kadrus. Jei vaizdas trukčioja, derini vieną kadrą su kitu...

Galiausiai Libaičio kantrybė trūko.

- Atleisk, Esteri, bet turiu trumpam pasišalinti. Reikalas spaudžia.

- Gera mintis, Henri. Netrukus atskrisim, reikia viskuo iš anksto pasirūpinti, - jis taip pat pakilo.

Henris vos neapalpo iš pykčio. Net į tualetą vienam nueiti negalima. Sukandęs dantis, suleidęs į delnus nagus, jis pasekė

paskui Marvingą. Jie prasilenkė su palydove, kuri įspėjo, kad Helsinkis nebetoli. Tik prie tualetų jie pagaliau išsiskyrė. Marvingas užsisklendė vienoje kabinoje, Henris - kitoje.

Nugara atsirėmęs į duris, jis minutėlę mėgavosi ramybe. Po to žengtelėjo prie kriauklės, virš kurios kabėjo veidrodis. Atsukęs čiaupą, pakišo rieškučiomis sudėtus delnus po šalta srove, pasisėmė vandens ir šliukštelėjo sau ant veido. Kelis kartus pakartojęs šią procedūrą, jis pramerkė akis ir, atplėšęs gabalą popierinio rankšluosčio, nusišluostė pirma veidą, paskui rankas.

Henris iškart pasijuto žvalesnis. Žvilgsnis įgavo aiškumą, viduje viręs pyktis pradingo be pėdsakų. Nė kiek netrokšdamas grįžti į saloną ir vėl klausytis nesibaigiančių Marvingo paistalų, Henris pažvelgė į savo atvaizdą veidrodyje. Nusišypsojo. Suraukė antakius ir iškišo liežuvį. Pamakalavo jį į šalis. Galiausiai vėl plačiai nusišypsojo ir mirktelėjo sau.

Šis maivymasis prieš veidrodį anaip tol nereiškė, kad Henris buvo lengvabūdis, vis neišaugantis (o gal ir neišaugsiantis) iš paauglio mąstysenos egocentrikas. Žinoma, būtų begėdiškas melas tvirtinti, kad jis nemėgo savęs - savo kūno, veido, akių spalvos. Ir dar kaip mėgo. Bet ši simpatija neužgožė domėjimosi viskuo, kas vyksta aplink, nesumažino užuojautos ir noro padėti visiems, kas nelaimingesni už jį. Juk jis buvo romantikas, žvaigždžių ir beribio kosmoso vaikas, pasisemiantis energijos net iš mažiausios grožio apraiškos, skraidantis virš žvakių liepsnų, kylantis į naują jutiminį ir mentalinį pažinimą tarsi šampano anglirūgštės burbuliukai.

O ir dabar jis džiaugsmo ir energijos sėmėsi iš to, kad buvo vienas su pačiu savimi. Nepaisant nuovargio ir nerimastingo kaimyno Marvingo pavidale, Libaitis vėl buvo kupinas optimizmo ir gyvenimo džiaugsmo, vėl spindėjo gyvybe ir linksnumu. Štai kiek nedaug tereikia žmogui, kad patirtų visišką laimę, suniurnėtų pavydus skaitytojas.

Prisimīņes, jog palydovē īspējo ilgai neužtrukti (Helsinkis nebetoli!), Henris paskutini kartā palinko prie veidrodžio, norēdamas sulyginti kelis nepaklusnius plaukus, styrančius virš kairiojo smilkinio.

Staiga tualeta ir, ko gero, viso lēktuvo grindys po jo kojomis sudrebējo, lyg kažkieno purtoma obelis. Henris instinktyviai abiem rankom griebēsi už kriauklēs kraštū, bijodamas paslysti ar net apvirsti. Iš pirmosios klasēs salono pasigirdo prislopinti nuostabos ir išgāščio šūksniai.

- Kas per velniava? Lēktuvas sustojo? Kuras baigēsī? - sumurmējo sau po nosimi Libaitis.

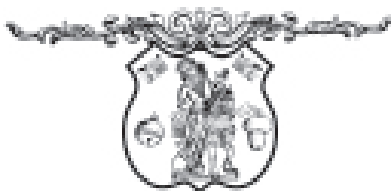
Deja, jis taip ir nesužinojo tikrųjų netinkamo lēktuvo elgesio priežasčių. Lyg sproguis teroristo paslēptam užtaisui, boingas sudrebējo antrąjį kartā. Nematoma ranka čiupo Libaičiui už apykaklēs, pakėlė ī viršū ir iš visū jēgū šveitė ī, rodos, langu ī visatā tapusį veidrodį.

Akinantis blyksnis, dūžtančio stiklo kurtinantis akordas ir... visa apimanti praraja, tamsesnė už tamsiausias mintis, gilesnė už mirusiojo miegā, tuštesnė už žmogaus puikybę.

Aplink nebuvo nė mažiausio minties pėdsako, nė menkiausio sielos krustelėjimo. Tiktai nebūtis.

I

Skyrius

Takas Ne Visada mus nuveda ten,
kur norime.

Prisimerkęs žvelgiau į saulę, vos ne vos prasiskverbiančią pro vėjo linguojamas medžių šakas. Kažin, kur aš? Ir kas man atsitiko? Ar aš gyvas? O gal jau ilsiuosi amžinosios medžioklės plotuose? Štai tokie nerimą keliantys klausimai apstojo mane, vos tik atgavau sąmonę.

Iš kojų verčiantys virpesiai lėktuve, žmonių klyksmai, susidūrimas su veidrodžiu ir tamsa, juodesne už mirtiną nuodėmę. O štai dabar saulė, besišypsanti giedrame danguje. Ne, tai man nepatinka. Tik nepamanykit, kad aš nemėgstu saulės. Tik jos dėka viskas aplink auga, žaliuoja, vystosi. Tik jos šiluma ištirpdo mumyse tūnantį pyktį, liūdesį, baimę. Tai kodėl aš taip bijau? Ir, svarbiausia, ko? Saulės? Vėjo siūbuojamų medžių? Ne, aš bijau sau pačiam prisipažinti, kad jau esu nebe Henrikas Libaitis - kūnas ir kraujas - o tik jo nemirtinga siela, ką tik atkeliavusi į pomirtinę karalystę. Nors, prisipažinsiu, visai ne taip įsivaizdavau pomirtinį gyvenimą. Nei angeliukų, grojančių auksinėmis arfomis

ir dainuojančių lengvo roko dainas, nei kitų nemirtingųjų sielų. Bet ką aš galiu žinoti apie pomirtinį gyvenimą, tebūdamas čia vos kelias minutes? Aš net nežinau, ar čia egzistuoja toks laiko matas kaip "kelios minutės". Ir ar čia egzistuoja tokia samprata kaip laikas. Bet kol dar šiame pasaulyje esu siela - naujokė, nebus didelės nuodėmės, jei pasinaudosiu žemiškais standartais.

Saulė aukštai pakilusi, tikriausiai dabar pats vidurdienis. O koks metų laikas? Amžina vasara? Ne, daugiau taip negaliu. Vis spėlioti ir spėlioti, kamuotis nežinomybėje. Aišku, galėjo kas nors susiprasti ir pasitikti mane, vis dėlto ką tik atvykusi dvasia, nepatyrusi, bejėgė svetimoje aplinkoje lyg naujagimis. Bet galbūt kas nors pasirodys? Be abejonės, niekas manęs čia taip anksti nelaukė. O ir aš nesiruošiau taip ūmai numirti. Nors ką gali žinoti, kas tavęs tyko už artimiausio posūkio? Štai manęs tykojo lėktuvo katastrofa. Bet neverta dėl to sielvartauti. Svarbiausia, kad viskas baigėsi greitai ir neskausmingai. Tarsi būčiau žvakė, kurią užpūtė.

Fui, kažkodėl karšta pasidarė. Ir troškulys kamuoti ėmė.

Ei, palaukit, kokie čia dabar pokštai?! Kaip galiu aš, bekūnė, neturinti jokių receptorių siela jausti karštį ar troškulį?

Ūmai atsisėdau. Atsisėdau? O ką aš prieš tai veikiau? Gulėjau?

Sustingau lyg aplietas skystu azotu. Mane apėmė siaubas. Kas tai? Mano rankos, kojos? Bet to negali būti, aš juk siela. O gal siela - mutantė? Nemirtingos sielos genotipo pasikeitimas, paveikus išorinius ir vidinius mutogenus? Šiuo atveju neigiami veiksniai - tai mano žemiškosios nuodėmės. Pabandžiau pajudinti savo galūnes. Juda, po šimts vel... oi, čia keiktis negalima.

Staiga galvon toptelėjo išganinga mintis. O gal aš net nemiręs, gal aš vis dar esu be sąmonės ir tik sapnuoju, kad ją atgavau?

Tfu, visiškai susipainiojau.

Bet tai nė truputėlio nesutrukdė džiaugtis naujuoju savo atradimu. Aš gyvas, aš gyvas, tik vis dar be sąmonės. Lyg akmuo

nuo širdies nusirito. Dabar tik belieka laukti, kada atgausiu sąmonę ir vėl laimingai ir pilnavertiškai gyvensiu. Bet kada sąmonė sugrįš? Po valandos, dienos ar savaitės? Juk nesėdėsiu ir nelauksiu čia visą laiką. Reikia ko nors imtis.

Apsidairiau aplinkui.

Sėdėjau ant minkšto, kankorėžiais ir spygliais nudabinto samanų kilimo. Vilkdamos įvairiausias gėrybes, šalia manęs ar per mane į savo skruzdėlyną, kuris buvo vos už dešimties metrų, skubėjo darbštuolės skruzdėlės.

Laimė, kad nesusapnavau, jog atsibudau ant skruzdėlyno. Vis dėlto nebūtų labai malonu, džiugiai pagalvoju.

Delnais atsirėmiau į žemę ir nerangiai atsistojau. Nusibraukiau ropojančias skruzdėles. Bėkit namo, mažutės.

Šimtamečiai apkerpėję medžiai tiesė šakas aukštyn į dangų. Galiūnai ąžuolai, ilgakamienės pušys, gražuolės eglės draugiškai siūbavo savo viršūnėmis; miško ramybę drumstė tik klegančių nenuoramų paukščių balsai.

Nejaugi mūsų laikais dar pasitaiko tokių senų miškų kaip šis, netilpo galvoje.

Pilna krūtine įkvėpiau svaiginančio savo kvapais ir tyrumu oro, akimirką palaikiau jį plaučiuose ir garsiai iškvėpiau. Stebuklinga.

Viršuje kažkas sukrebždėjo. Užverčiau galvą aukšyn ir išvydau pūstauodegę voverę, skubančią pradžiuginti savo vaikučius kažkokiu skanėstu.

Tik ūmai dešinė koja už kažko užkliuvo. Suplasnojau rankomis, stengdamasis išlaikyti pusiausvyrą. Bet tai nepadėjo. Lyg šimtmetis kirvio sužeistas ąžuolas susvirduliavau ir plojausi ant žemės. Nors, tiesą sakant, ne ant žemės, o ant išsikišusios šaknies, tarsi visą savo gyvenimą ir telaukusios, kada ant jos užvirs Libaitis.

Akinantis skausmas lyg elektros srovė perbėgo per visą kūną. Akimirksniu sąmonę užtraukė švininiai debesys. Neįstengiau

sulaikyti dejonės, keistai nuskambėjęsios šiame saulės nutviekstame miške.

Pagaliau sąmonę dengianti migla nuslinko į šalį lyg vėjo papūsta. Stenėdamas ir raukydamasis iš skausmo šiaip ne taip atsėdau. Nugara - man "pavyko" nukristi ant nugaros - nepakeliamai peršė.

"Žioplys! - supykau ant savęs. - Taip tau ir reikia. Žiūrėk po kojomis, o ne gaudyk varnas (voveres)".

Ranka pasitryniau ypač skaudančią vietą.

Bet to negali būti, staiga net išbalau iš baimės. Tai tiesiog neįmanoma. Man negali skaudėti. Aš juk sapnuoju.

O jei aš nesapnuoju? Bet tai absurdiška! Kokių būdu aš iš lėktuvo atsidūriau čia - gūdžiame, be jokio takelio miške? Nukričiau iš dangaus? Be parašiuo? Pažiūrėjau į savo tamsiai pilką kostiumą. Net nesuglamžytas.

Taip, negeri dalykai dedasi.

Vargais negalais atsistojau ir dar kartą, tik daug atidžiau, apsižvalgiau, tikėdamasis pamatyti lėktuvo nuolaužas, keleivių palaikus ar dar ką nors. Nieko panašaus. Aplink tik medžiai, samanės, kiškio kopūstai.

Bet galbūt nugaros skausmas tik sutapimas? Gal kaip tik tuo momentu, kai mano nugarkaulis atsitrenkė į šaknį, pirmosios pagalbos ekipažas surado mane drybsantį be sąmonės lėktuvo tualete ir suleido į raumenis kažkokių medikamentų, vildamiesi, kad aš atsigausiu? Nutariau įsitikinti. Įsignybiau sau į žandą.

Tai šūdas, skauda!

Nejaugi gydytojai taip pašėlusiai mane bado?

Įsignybiau dar kartą ir dar kartą, ir dar kartą. Skauda, skauda, skauda! Vos neapsiverkiau.

Kur aš? Ei, ar girdit kas nors mane?!

Nerūpestingas miško ošimas buvo vienintelis atsakymas.

Ramiau, Henri, ramiau, tai tik labai realus košmaras, bandžiau

nuraminti save.

Taip, tikras košmaras Libaičio gatvėje.

Tik milžiniškomis pastangomis sutramdžiau beapimančią mane paniką. Pasistengiau blaiviai įvertinti padėtį. Nėra jokio skirtumo, košmaras tai ar ne košmaras. Svarbiausia, kad tai vyksta. Privalau sukaupti visą valią bei jėgas ir kovoti už savo gyvybę. Juk pasitaiko šimtai atvejų, kai žmonės miršta savo košmaruose. Todėl pirmiausia turiu išsikapanoti iš šio miško ar bent jau surasti taką. Dabar, kai skaisčiai šviečia saulė, sunku patikėti, kad gali grėsti pavojus. Bet kai užslinks nepermatoma nakties tamsa? Sunku net įsivaizduoti, kokie pavojai tada manęs tykos, kokie žvėrys bastysis aplinkui.

Išverčiau kišenes. Beverčiai pinigai, dokumentai. Laikrodis, nosinė, šukos, žiebtuvėlis, cigaretės ir mobilusis telefonas. Pažiūrėjau, ar yra ryšys. Nieko.

Dabartinėmis sąlygomis naudingas tik žiebtuvėlis. Nors laužą užsikursiu, žvėris žaižaruojančiais nuodėguliais atbaidysiu. Sugrūdau daiktus atgal į kišenes.

Skausmai nugaroje pamažu aprimo. Dar kartelį pasimuisčiau ir atsargiai peržengiau per mane sužalojusią šaknį.

Kažin, kur man traukti? Į šiaurę? O gal į vakarus? Bet kur tie vakarai?

Et, ko aš čia suku pakaušį. Eisiu, kur akys veda. Anksčiau ar vėliau vis tiek kur nors nueisiu.

Taip lengvai išsprendęs problemą, susikišau rankas į kišenes ir nudrožiau pirmyn.

Seniai taip bevaikštinėjau mišku, kvėpavau tokiu grynu oru. Tikras malonumas. Bet greitai malonumai baigėsi. Miškas sutankėjo. Susilenkęs, prisidengęs rankomis akis broviausi pro žemaūges nudžiūvusias eglutes, laipiojau per nuvirtusius medžius, kol pagaliau įkėblinau į dilgėlyną. Štai tada ir prasidėjo tikrieji džiaugsmi. Kai kurios dilgėlės buvo sulig manimi ar net

aukštesnės. Turėjau iškelti aukštyn rankas ir pasistiebti. Bet ir tai nedaug pagelbėjo. Tai čia, tai ten užkliūdavau už pasislėpusios šaknies ar kelmo, virsdavau, vėl kildavau ir atkakliai stimpindavau tolyn.

Galų gale prasiskverbiau per dilgėlyną. Bet kokia kaina?! Rankos ir veidas nežmoniškai degė, kančių nepalengvino nei vilginimas seilėmis, nei įnirtingas kasimasis.

Įžengiau į nedidelę miško aikštelę. Be jėgų suklypau aukštoje saulės išdžiovintoje žolėje. Praėjo penkios minutės, kol atgavau kvapą. Aplaižiau sūrias nuo prakaito lūpas. Fui, kaip karšta. Ir taip troškina, net liežuvis limpa prie gomurio.

Apėmė snaudulys. Akys savaime užsimerkė. Tik staiga visiškai šalia išgirdau šlamesį. Akimirksniu atsimerkiau. Krutindama ausimis, aplink kurias zvimbė keleta įkyruolių musių, į mane smalsiai žiūrėjo stirna.

- Ei, ant galvos neužlipk! - suirzęs sušukau ir greitai atsistojau.

Išsigandusi stirna nušuoliavo tolyn ir pradingo tarp medžių.

Aikštelės pakraštyje augo avietynai. Prisirinkau kelias saujas uogų ir su pasimėgavimu jas prarijau.

Iš bado nenumirsiu. Uogos, grybai, riešutai. Bet ką daryti su vandeniu?

Ieškoti ir rasti. Ir kuo greičiau, tuo geriau, kol dar nesutemo.

Vėl įžengiau į tankynę. Paėjęs pusvalandį, sustojau atsikvėpti.

Saulė jau leidosi.

Vargas man, nabagui. Kas tai per miškas, nematyti nei pradžios, nei galo. Tiesa, medžių eilės praretėjo. Buvo daug lengviau eiti. Bet eiti, eiti ir niekur nenuėiti... Ilgai aš to neištversiu.

Nusiminęs laviravau tarp baltakamienių beržų ir lazdynų krūmų. Prisiķimšau kišenes riešutų. Bus vakarienei. Išlingavau ant tako.

Staiga suakmenėjau lyg aukštos įtampos stulpas.

Takas?

Takas! Nedidelis, bet vis tik kažkur vedantis.

Akimirksniu pražvalėjau ir paspartinau žingsnį. Gal galų gale pavyks išsikapanoti iš šio miško.

Takas kartkarčiais pasislėpdavo aukštoje žolėje ar paparčių pievelėse. Kažin, kas pramynė šį taką? Žvėrys, žmogus, drambliai?

Takas įsiliejo į nedidelį keliuką. Neblogai, neblogai. Jaučia mano širdis, greitai kur nors nueisiu.

Ausys pagavo nuostabų garsą - vandens čiurlenimą.

Vanduo!

Puoliau bėgti. Po keliasdešimt sekundžių sustojau prie sraunaus ir skaidraus upelio žolės kuokštais apaugusiais krantais. Čia pat iš žemės gelmių veržėsi šaltinis.

Cha, cha, cha, dabar tai atsigersiu. Tikėkimės, kad tas vanduo be jokių chemikalų, o tai dar susigriebsiu kokią infekciją.

Pritūpiau prie šaltinio, sudėjau delnus ir pasėmiau vandens. Jis buvo šaltas ir tyras kaip ašara. Godžiai išgėriau, nekreipdamas dėmesio, jog vanduo liejasi ant švarko ir kelnių.

Pagaliau numalšinau troškulį. Nusiprausiau veidą ir išsitiesiau.

Tokio skanaus vandens dar niekuomet nesu gėręs.

Energija lyg didžiulė banga užliejo mane, jėgos padvigubėjo. Nors imk ir rauk medžius su šaknimis. Nebebuvo baisi nei artėjanti naktis, nei sėlinantys žvėrys. Norėjosi bėgti, lenktyniauti su vėju, šokinėti medžiais kaip ta pūstauodegė voverė.

Stebuklingas šaltinis, gyvybės vanduo.

Lengvai lyg žiogelis peršokau per upelį ir švilpaudamas patraukiau keliuku pirmyn. Kelionė per mišką vėlei pavirto į malonų pasivaikščiojimą. Vėl pasimėgaudamas įkvėpiau sakais kvepiančio oro.

Keliukas nuvedė mane į nedidelę aikštelę. Iš nuostabos net išsižiojau. Aikštelės viduryje stūksojo nuo senatvės pakrypusi, apsamanojusi, iš rąstų surešta trobelė, tiesa, ne ant vištos kojelės.

Mažyčiai plyšiai trobelės šonuose atstojo langus. Šiaudinis stogas, aprūkęs kaminas, spjaudantis dūmus. Šalia šito primityvaus statinio buvo daržas, po kurį šmirinėjo geras tuzinas vištų. Aikštelės pakraštyje ganėsi pora ožkų.

“Kas gali gyventi tokioje glūdumoje? - nusistebėjau. - Eigulys? Atsiskyrėlis? Nuo teisingumo rankos besislapstantis nusikaltėlis? Bet argi svarbu, kas čia gyvena? Tegu tik parodo man kelią, kuriuo išeičiau iš miško”.

Nudrožiau prie trobelės. Sustojau prie durų ir akimis paieškojau skambučio. Aišku, jo nebuvo. Iškėliau kumštį ir kelis kartus pasibeldžiau. Viduje pasigirdo garsus barškesys, lyg kas būtų ant žemės išvertęs puodą.

Kad tik antrasis puodas neskristų į mane, sunerimau ir pasitraukiau vos vos į šalį.

Durys sugirgždėjo ir pro atsiradusį plyšį išlindo galva.

Susišiaušę, tikriausiai niekada nematę vandens plaukai, išteptas purvu ir suodžiais veidas, kurio viduryje pūpsėjo kreiva, su didžiule karpa šone nosis. Taip, ši griuvena – vis dėlto tai buvo moteris, bent jau prieš šimtą metų - grožiu nepasižymėjo.

Griuvena kažką subambėjo, bet aš nieko nesupratau.

- Atleiskit, poncia, gal galit pakartoti?

- *Kapa jo tiu tiū.*

Kas per tiu tiū?

- Nesuprantu, - papurčiau galvą.

- A, tu kalbi bendrąja kalba, - su baisiu akcentu prabilo ji angliškai. - Tu tikriausiai ne iš mūsų krašto.

- Tikriausiai ne, - sutikau.

- Tu tikriausiai iš labai tolimos šalies. Aš dar niekada nesu mačiusi tokių keistų drabužių, - ji plačiai atvėrė duris ir iškėblino į lauką.

Ilgas sudrįkęs sijonas, purvini platus marškiniai, vis dėlto nesugebantys paslėpti iššokusios kupros. Tikra skarmalų

karalienė.

- Taip, aš iš toli. Gal malonėtumėte, ponija, pasakyti, kur aš nuklydau?

- O kur tu keliauji?

- Šiaip tai skridau į Helsinkį. Ten būčiau persėdęs į lėktuvą, dumiantį į Vilnių.

- Helsinkis? Vilnius? Ne, tokių miestų Harvijos karalystėje nėra.

- Tai aš esu Harvijos karalystėje? – nors ir kaip stengiausi galvoje atgaminti Europos žemėlapi, niekaip nesisekė jame rasti Harvijos karalystės.

- Taip. Pas senąją Pirdoniją.

- Labai malonu. Henrikas Libaitis, - linktelėjau. - Arba tiesiog Henris.

- Bet ko mes stovime tarpdury? Užsik į vidų, mielas jaunikaitei. Be abejo, pavargai po ilgos kelionės.

- Ačiū, ačiū, ponija Pirdonija. Iš tiesų esu neblogai nusiplūkęs. Labai jau gūdus jūsų miškas. Gerai, kad netoliese užtikau šaltinį. Nors troškulį numalšinau.

- Tu gėrei iš šaltinio? - senosios Pirdonijos akys keistai sujudėjo.

- Tiesiog mistiškas vandenėlis. Tiek energijos suteikia. Keista, kad tokio dar į butelius nepilsto. Nenustebčiau, jei būtų pilnas mineralinių medžiagų, - pasilenkiau, kad nesusidurčiau su durų stakta, ir įėjau į trobelę. Čia buvo tamsu, šviesa vos prasiskverbė pro plyšius sienose. Neryžtingai sustojau, bijodamas už ko nors užkliūti ar į koki puodą koją įgrūsti. Bet pamažu akys priprato prie tamsos. Per dūmus vos išžiūrėjau kambario kampe stūksančią krosnį, ant kurios kunkuliavo nuo ugnies aprūkęs puodas. Sienos buvo apkabinėtos įvairių džiovintų žolių pundeliais. Grubiai sukalta lova, pakrypęs stalas, pora trikojų kėdžių tarsi kalbėjo, jog į patogumus čia nekreipiama didelio dėmesio.

- Na, ko stovi, Henri, sėskis, - paragino Pirdonija.

Atsisėdau ant pavojingai po sėdmenimis subraškėjusios kėdės.

- Neišmanau, kuo galėčiau tave pavaišinti. Svečiai nedažnai mane aplanko. Gal šviežaus pienelio ar sūrio su juoda duonele?

- Nesirūpinkit, ponija. Aš nesu labai išrankus.

Po kelių minučių ant stalo atsirado juodos rupios duonos kepalas, gabalas balto varškės sūrio, puodelis medaus. Su įkarščiu kibau į šiuos kuklius, bet maistingus produktus.

- O ar nesunku jums čia, miške, vienai gyventi? - pasiteiravau.

- Oi kaip sunku, sūneli. Nėra nieko, kas pasirūpintu manimi senatvėje. Kad bent į kokią sanatoriją kelialapį gautau. Bet ką padarysi, krutu. Gal nori sriubos, jau tikriausiai išvirė?

- Neatsisakysiu.

Pirdonija nulingavo prie kunkuliuojančio katilo, paėmė šaukštą ir, pasėmusi srėbalo, paragavo.

- Atrodo, išvirė, - ji paėmė molinį dubenėlį, įmerkė į puodą samtį ir įpylė sriubos.

- O kodėl jūs nieko nevalgote? - čiupdamas į ranką medinį šaukštą paklausiau.

- Spėsiu, spėsiu, - ji atsisėdo ant kitos kėdės.

Paragavau sriubos. Angelų nektaras. Auksines rankas turi senoji Pirdonija.

- Iš ko pagamintas šis dangiškas nektaras? – srėbdamas šaukšto turinį pasiteiravau.

- Verdu savo sriubas iš to, ką randu miške – pelių, šikšnosparnių. . .

Akimirksniu nustojau valgyti. Nelauktai skrandis tapo lengvas kaip pripūstas helio dujų balionas, bet kurią akimirką pasiruošęs kilti į dangų.

- . . .bet kuo toliau, tuo sunkiau man, senai, juos besuvaikyti. Todėl ir belieka tenkintis visokiomis šaknimis ir grybais. O šis srėbalas iš nuplikytų musmirių. . .

Mano skrandžiui tai buvo dar menkesnė paguoda.

- ...bet tu nebijok, šios musmirės nenuodingos, žaliosios.

Minutėlę pasvarsčiau. Jei iki šiol dar gyvas, tai gal ir iš tikrųjų nenusinuodysiu? Ypač, jog valgau musmirių sriubą savo sapne. Et, kas bus, tas bus.

Drąsiai suspaudžiau šaukštą rankoje ir srėbiau toliau, net per smakrą varvėjo.

Pagalčiau numarinau kirminą. Patapšnojau sau per pilvą ir palaimingai atsirėmiau į kėdės atlošą.

Bet atlošo tai nėra, jau virsdamas prisiminiau. Kaip galėdamas elegantiškiau atsistojau. Bet, atrodo, mano kvailiojimai Pirdonijai nepadarė jokio įspūdžio.

Atsargiau. Čia tau ne prancūziškas restoranas, vėl sėsdamasis ant kėdės, įspėjau save.

- Ačiū už vaišes, motule Pirdonija, - padėkojau.

- Na kokios čia vaišės, - numojo ji ranka.

- Dangiškos vaišės išalkusiam.

Akys ėmė ašaroti nuo troboje tvyrančių dūmų.

- Darosi tamsoka, - pastebėjau.

- Saulelė jau leidžiasi į savo guolį.

- O ar toli nuo čia iki artimiausio miesto ar bent miestelio?

- Už miško, plačiojoje Tenijos lygumoje, stovi Popkorno miestas, Harvijos karalystės ramybės sergėtojas.

- Motule Pirdonija, jūs žinote kelią per mišką?

- O kaipgi. Šiame miške praėjo beveik visas mano gyvenimas.

Aš pažįstu kiekvieną medį, kiekvieną, net mažiausią, takelį.

Su neslepiaama pagarba pažiūrėjau į laiko išvagotą Pirdonijos veidą. Kiek daug vargo ji patyrė, kiek išgyveno. Bet visgi gyvenimo audros jos nepalaužė, stovi tvirtai kaip uola. Na, gal ir ne taip tvirtai, bet pati gyrėsi, kad dar kruta.

- Malonu štai taip sėdėti, kalbėtis su jumis, bet laikas bėga, - aš atsistojau.

- Henri, kur tu išsiruošei? - Pirdonija taip pat pakilo.

- Į Popkorną.
- Dabar, kai po keletos minučių užslinks tamsa?
- Kuo greičiau atsidursiu mieste, tuo greičiau susisieksiu su Lietuvos ambasada ir pranešiu, kokia bėda mane ištiko.
- Nežinau, apie kokias lietuvas šneki, bet tu, matyt, net nenumanai, ką reiškia klajoti miške naktį. Iš savo urvų ir slėptuvių medžioti pakyla žvėrys, piktosios tamsos galios slankioja aplink. Tu net nepajusi, kaip pasiklysi. Ir vargas tam, kas išklydo iš kelio.
- Et, bobučių pasakos, - nelauktai išsprūdo.
- Geriau prikąšk liežuvį, Henri. Aš tik stengiuosi apsaugoti tave nuo bėdos.
- Nedrįstu nepaklausti jūsų, - galų gale Pirdonijos žodžiai paveikė mane. - Aš pernaktvosiu čia, bet vos prašvitus keliausiu toliau.
- Protingas berniukas. Oi, beplepėdama visai užmiršau, turiu suvaryti vištas ir ožkas į trobą.
- “Neblogą kompaniją įsitaisei, Henri, - šaipėsi iš manęs moteriškojo grožio vertinimo receptorius. - Sena ragana, būrys vištų ir dvi ožkos. Linksma naktelė turėtų būti”.
- Tuo tarpu Pirdonija nusvirduliavo prie durų, jas pravėrė ir tris kartus šaižiai sušvilpė. Aš net pašokau.
- Po sekundės į trobą pasipylė vištų lavina. Palaukusi, kol įstrakalios ožkos, Pirdonija uždarė duris ir užstūmė medinę velkę.
- Myli mane ir klauso gyvūnai, - į mano nebylų klausimą atsakė ji.
- Vištos sutūpė ant kairiajame kampe pritvirtintų laktų, ožkos sugulė šalia krosnies.
- Į pirkią įsiskverbė tamsa. Aš vos sugrabaliojau kėdę ir atsėdau. Pirdonija nubinzino prie lovos.
- Staiga kambarį užliejo skaisti šviesa. Pirdonija rankose laikė vidutinio obuolio didumo rutulį. Jis ir skleidė tą šviesą.
- Pirdonija priėjo prie stalo ir padėjo rutulį.

- Štai dabar bus šviesiau, ir mes dar pasišnekėsime, - sėsdamasi pasakė ji ir pradėjo mane kamuoti savo smalsiais klausimais. Jai viskas buvo įdomu: kokias šalis aš aplankiau, kokie žmonės ten gyvena, ir begalės kitų dalykų.

Klausiausi jos raminančio bambėjimo, nepajėgdamas atitraukti akių nuo, rodos, nežemiška šviesa spindinčio rutulio. Nepastebėjau, kaip miegas ėmė lipdyti akis. Iš paskutiniųjų stengiausi nežiovauti ir kuo išsamiau atsakyti į Pirdonijos klausimus, bet nuovargis buvo stipresnis už mano gerus ketinimus. Galingai nusižiovavęs, iškeliauvau užmarštin.

Nežinau, kiek ilgai keliavau, tik staiga mano klajones pertraukė kraują stingdantis kaukimas. Net sudrebėjau iš išgąščio ir netikėtumo. Mirkčiodamas apsidairiau aplink. Per tą laiką, kol miegojau, niekas, regis, nepasikeitė. Taip pat hipnotizuojančiai šviesą skleidė rutulys; senoji Pirdonija sėdėjo ten pat prie stalo. Tik ožkos neramiai mekeno, vištos nepatenkintos kudakavo.

- Nežinau, gal man tik prisisapnavo, bet aš girdėjau kauksmą, - nerimas apėmė mane. - Kas tai buvo? Vilkas? Jei taip, tai labai išalkęs vilkas.

- Nekreipk dėmesio, Henri. Tai tik vilkolakis.

- Tik vilkolakis? - nepatikėjau, bet tai nesutrukdė dar labiau nerimauti.

- Visada taip būna. Tik pasirodo mėnulis, bematant prasideda staugimai. Kad juos kur, kalės vaikus. Ramiai miegoti neleidžia. Nors šiaip tai ramūs kaip avinėliai. Henri, prieš užmigdamas tu kažką pasakojai apie liūtus. Sakei, pats kelis sumedžiojai. Ir dar, kad buvai pirmasis... e... ufo... ne... argonautas, kurio koja palietė Marsą.

Bent aš neprisiminiau, kad būčiau taip begėdiškai melavęs. Todėl netgi šiek tiek susigėdau. Bet gal kalbėjau per miegus? Kaip ten bebūtų, dabar visos mano mintys sukosi apie vilkolakius.

- O jei tie vilkolakiai sumanys užsukti čia, pas mus?

- Tegul tik pabando. Aš jiems kailį antraip išversiu.

Draži ir ryžtinga moteris ta Pirdonija.

“Cha, moteris. Sunku net įtarti,” - paniekinančiai suburzgė moteriško grožio vertinimo receptorius.

“Iš tiesų, Henri, klausai kažkokios nukaršusios senės svaičiojimų. Suskystėjo protas, todėl ir tauškia visokias nesąmones. Dabar vilkolakiai, o greit ir Frankenšteinas pabels į duris ir paklaus kelio į biblioteką”, - nepagailėjo kritikos ir netikintis prietarais bei įvairaus plauko pasakaitėmis dvidešimt pirmojo amžiaus žmogaus intelektas.

- Oi, Henreli, visiškai pamiršau, esi pavargęs po ilgos kelionės. O aš prilipau su savo klausimais. Duok bobai paplepėti, tai nesustos visą savaitę.

- Na ką jūs, ponija Pirdonija. Apie tokią klausytoją pasvajotų kiekvienas pasakotojas, - suprantama, taip kalbėjau vien iš mandagumo.

Nelauktai atsitiko neįtikėtinas dalykas. Aš atidžiau pažiūrėjau į senąją Pirdoniją. Viskas kaip ir anksčiau: sena, susiraukšlėjusi, nevalyva boba. Bet šią akimirką jos bjaurumas pasirodė beveik tobulas ir netgi pradėjo man patikti.

“Tau patinka ši nukriošusi ragana?” – net pakraupo moteriškojo grožio vertinimo receptorius.

Taip, ji baisi, bet jos baisume yra kažko traukiančio. Štai kad ir karpa ant nosies. Tokios nuostabios karpos aš dar niekada nesu matęs. O kokie plaukai! Jei juos išplautum, sušukuotum, nudažytum, ji pavirstų į tikrą peroksidinę gražuolę.

“Henri, tu iš proto išsikraustei? Suprantu, visą mielą dienele neturėjai burnoje nė trupinėlio, bet kad taukštum tokias nesąmones... Reiktų bent mėnesį nevalgyti”.

“Štai ta, kurios aš visą gyvenimą ieškojau”, - susižavėjęs dar kartą pažvelgiau į jos ištepliotą, raukšlėtą veidą.

“Henri, atsipeikėk!!! - suriko man į ausį moteriškojo grožio

vertinimo receptorius. - Ką daryti, na ką daryti, užkerėjo Henri ta sena ragana”.

Kol su manimi dėjosi nesuprantami dalykai, Pirdonija tarškė:

- Ot, neišmanau, kur galėtum priglausti savo išvargusią galvelę? Aplink tiek mažai vietos, - Pirdonija apsižvalgė. - O, atrodo, sugalvojau. Lova pakankamai didelė, mes abu turėtume sutilpti.

“Henri, Henri, nepraleisk progos, - dabar jau šaipėsi grožio vertinimo receptorius. - Tavoji gražuolė pati puola į glėbį”.

- Kam jūs taip vargstate? Aš galiu nusnausti ir čia, sėdėdamas prie stalo. Arba ant grindų, ant kokio laikraščio. Yra tekę miegoti ir dar blogesnėmis sąlygomis, - buvau priverstas meluoti savo širdies damai.

- Bet kur tai matyta, kad svetys miegotų prie stalo ar ant grindų? - visiškai sutriko Pirdonija. - Ir kas tie laikraščiai?

- Koks aš svetys, aš įsibrovėlis, piktnaudžiaujantis jūsų svetingumu. Jūs mane pavalgydinate, pagirdėte, suteikėte pastogę nakčiai. Argi to maža?

- Kokia tai pastogė. Sena sukrypusi lūšna. Bent jau centrinis šildymas būtų. Bet kad tų žarnų vamzdžiams vis neprirenku, o ožkų tai per plonos. Tai gal vis dėlto apsigalvojai ir gulsiesi į lovą? - nenustojo gundyti Pirdonija.

Sutelkiau visą savo valią ir šiaip ne taip atsispyriau gundyams.

- Dar kartelį ačiū, bet aš neblogai išmiegosiu ir prie stalo.

- Tuomet saldžių sapnų, Henri.

- Jums taip pat, mieloji Pirdonija.

Ji atsistojo, paėmė į ranką rutulį ir pakratė. Rutulys akimirksniu užgeso. Tamsa užplūdo mus iš visų pusių. Galėjau tik girdėti, kaip Pirdonija įsikabarojo į lovą ir po kelių minučių garsiai užknarkė. Keista, bet manęs miegas nebeėmė. Nenuostabu, tiek daug išbandymų per vieną dieną. Alkūne atsirėmiau į stalą. Į koki

laukinį kraštą mane nusviedė likimas? Kokie žmonės čia gyvena? Panašūs į Pirdoniją? Aišku, Pirdonija šauni moteriškė, jaučiu, kad tarp mūsų užsimezgė dvasinis ryšys, jog aš ilgėsiuosi jos, klajodamas po Harvijos karalystę. Harvijos karalystė. Nejaugi Europoje be Monako dar kažkur išlikusi monarchinė valdžia?

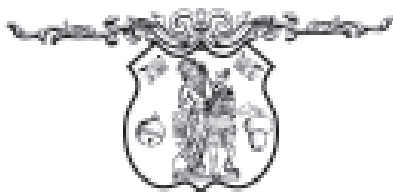
Vėl sustaugė kažkokia būtybė, bet šį kartą toliau nuo trobelės. Vilkolakis? Niekai. Bet nereikia užmiršti, kad aš tik sapnuoju. O ko mes tik neprisapnuojame? Ypač, jei tai košmaras.

Bet pagaliau nuovargis įveikė ir mane. Galva sviro žemyn. Įdomus jausmas - miegoti sapne. O jei miegodamas sapne dar ir sapnuoji? Kažkokios nesąmonės.

Sudėjau ant stalo rankas ir nuleidau galvą. Mane pamažu užliūliavo ritmingas Pirdonijos knarkimas.

2

Skvrius

NEtgi eidamas teisingu keliu,
gali nueiti ne ten.

Iš miego mane prikėlė galingas trimitavimas. Vos įstengiau pakelti galvą ir praplėsti akis. Priešais, ant stalo, stovėjo ir smalsiai į mane žiūrėjo gaidys.

Tai bestija, net pamiegoti neleidžia.

Gaidys nespėjo net sureaguoti, kai staigiai ištiesiau ranką ir nustūmiau jį nuo stalo. Garsiai kudakuodamas ir kitokiais būdais reikšdamas savo nepasitenkinimą, giedorius nuplasnojo ant žemės.

Pabandžiau išsitiesti. O, varge! Maudė visą kūną, o ypač užpakalį. Kažin, kiek laiko man pavyko paknapsoti?

Pro plyšius sienose jau skverbėsi rytmečio aušra. Pirdonija kaip niekur nieko toliau dėjo į akį. Ką čia gaidys, jos ir pučiamųjų orkestras neprikeltų.

Pasirėmęs į stalą atsistojau. Oi, mano vargani kaulai! Reikia išeiti į lauką ir truputį pasimankštinti. Be to, prispaudė neatidėliotinas reikaliukas. Tikėkimės, kad vilkolakiai ar kiti

plėšrūs žinduoliai nesikėsins į mano gardžiąją mėsybę.

Atsargiai prislinkau prie durų ir atstūmiau sklendę. Išsluogiau laukan. Gaivinantis šaltukas įsiskverbė į sustingusius raumenis. Keletą kartų pašokau, pabėgau vietoje, paboksavau į nematomą kriaušę. Parkritau ant žemės ir padariau trisdešimt atsispaudimų. Užteks.

Ristele nutrepsėjau prie aikštelės pakraštyje želiančių krūmų, kadangi, kad ir kaip įnirtingai dairiausi, būdelės su magišku ženklų WC nepastebėjau.

Ir štai, atlikęs visus neatidėliotinus ir atidėliotinus reikalus, įkaitęs po rytinės mankštos, grįžau į trobelę. Netrukus turėsiu atsisveikinti su motuše Pirdonija ir traukti į Popkorno miestą.

Pirdonija jau buvo atsibudusi. Sėdėjo ant lovos, nuleidusi kojas ant žemės.

- Išgąsdinai mane, Henri. Jau galvojau, kad išėjai neatsisveikinęs.

- Jei būčiau taip pasielgęs, visą likusį gyvenimą nekęščiau savęs.

O atsisveikinimas bus nepaprastai sunkus. Mane dar labiau nei vakar traukė prie šios senos moteriškės.

- Henri, lukterėk, aš tuojau išvirsiu arbatėlės. Negaliu juk aš paleisti tavęs nepapusryčiausio.

Kaip ir vakar, užkirtau duonos su sūriu. Išgėręs karštos kažkokių žolelių arbatos, pakilau nuo stalo.

- Ačiū jums už viską, mieloji Pirdonija. Ir už maistą, ir už nakvynę. Sunki išsiskyrimo minutė, bet kelias laukia.

- Aš palydėsiu tave ligi miško pakraščio.

- Nesikamuokite. Tik pasakykite, koku keliu eiti.

- Nieko, nieko, ne pro šalį pajudinti savo senus kaulus. Be to, iki miško pakraščio ne taip ir toli.

Pirdonija išgynė lauk vištas ir ožkas.

Apėję aplink trobelę, nulingavome taku per mišką. Paukščiai irgi sukilo rytmečio darbams. Štai į nudžiūvusios pušies kamieną

stuksena genys, štai nesidairydamas į šalis pro mus pralekia kikilis. Iš visų pusių girdėti švilpavimai, čiulbėjimai. Vėl nauja diena, vėl nauji rūpesčiai.

Buvau priverstas sutramdyti savo veržlų žingsnį, nes Pirdonija nespėjo iš paskos. Ji kulniavo pasiremddama lazda.

Dangus giedras. Diena bus graži. Nuotaika taip pat pakili. Energija tiesiog kunkuliuoja manyje. Norisi ką nors tokio nepaprasto padaryti.

- O jūs pati seniai bebuvote Popkorne?

- Oi, kaip seniai. Gal treji metai prabėgo. Tikriausiai daug kas ten pasikeitė. Kažin, kaip begyvuoja Didysis Everikas, Popkorno ir visos Harvijos valdytojas? Ilgų jam gyvenimo metų ir sveikatos.

- Jūs pažįstama su Popkorno valdytoju?

- O kaipgi. Turėjo šiokių tokių problemų su vyriškąja galia, tai pagaminau jam žolelių antpilėlio, vėl tapo drūtas kaip buliukas. Tik gaila, paskutiniu metu užmiršo senąją Pirdoniją. O gal turi didesnių rūpesčių nei ją prisiminti. Jei sutiksi maloningąjį Everiką, perduok jam labų dienų. O čia tau nuo manęs atsiminimui, - Pirdonija pasirausė savo skarmaluose ir ištraukė varinį, arbatos puodelio dugno dydžio medalioną. Jo viduryje - meistriškai iškalta vilko galva, iššiepusi grėsmingą šypsena, o aplink kraštus išmušti nesuprantami hieroglifai. - Parodyk jį bet kam mieste, ir tave pavalgydins, pagirdys, jei reiks, ir aprens.

- Kažkas panašaus į kreditinę kortelę? - kišdamasis medalioną į kišenę, paklausiau.

- O kas ta kreditinė kortelė? - klausimu į klausimą atsakė Pirdonija.

- Kortelė - tai atsiskaitymo už prekes ir paslaugas forma, nenaudojant grynųjų pinigų.

Išsitraukiau piniginę ir parodžiau jai "MasterCard".

- Čia taip pat kažkoks talismanas? - vartydama kortelę rankoje, pasidomėjo ji.

- Ten, kur aš gyvenu, taip.

Pirdonija įsikišo kortelę į burną ir pabandė ją dantimis.

“Henri, žiūrėk, ką ta kvaiša daro. Tavo “MasterCard” sužiauos”, - šūktelėjo grožio vertinimo receptorius.

- Iš ko ji padaryta? Nei iš medžio, nei iš geležies, - apseilėjusi galą, paklausė Pirdonija.

- Iš specialaus plastiko. Be to, joje implantuotas mano sąskaitos kodas.

- Aišku... - nutęsė ji, nors iš tikrųjų neatrodė, kad jai būtų nors kiek aišku.

Demonstratyviai ištiesiau ranką. Kad ir kokia stipri meilė bebūtų, kreditinėmis kortelėmis švaistyti nesiruošiu. Taip pat ir mainyti jas į neaiškios kilmės medalionus. Tai suprato ir Pir-donija, nes nenoriai padėjo kortelę man į delną. Įsikišau ją atgal į piniginę.

Miškas pastebimai praretėjo. Štai ir miško pakraštys matosi. Galų gale. Prieš mus atsivėrė kvapą gniaužiantis vaizdas - Tenijos lyguma. Kokios neaprėpiamos platybės! Kur tik akys užmatė - visur saulės išgairinta, vėjo linguojama žolė.

- Žiūrėk, štai ten Popkornas, - pirštu parodė Pirdonija.

Įtempiau regėjimą. Iš tikrųjų tolumoje vos įžiūrimas plika akimi dunksojo tamsus taškas. Neblogai teks paėjėti. Gal net visą dieną. Tai bus sunkus, bet garbingas išbandymas mano jaunoms kojoms.

Sieloje neramu ir liūdna. Turiu išsiskirti su Pirdonija. Per tą trumpą laiką, kurį praleidome kartu, pamilau ją lyg tikrąją savo motiną. Gal net daugiau negu motiną. Ji tapo man brangi kaip ankstyvosios pavasario gėlės, kaip pirmasis bučinyš, kaip bokalas gintarinio alaus. Och, kad taip gurkšnelį šalto alučio.

- Henri, pasuksi į dešinę ir eisi miško pakraščiu. Pamatysi kelią, vedantį į Popkorną. Vis tik bus lengviau eiti nei per pievas.

Nejaukiaai patrypčiojau vietoje, nesugalvodamas, ką pasakyti

atsisveikinimui.

- Laimingo tau kelio, Henri, - padėjo Pirdonija.

- Dėkui.

- Ir nepamiršk senosios Pirdonijos. Aplankyk ją kartkartėmis.

- Kaip aš galėčiau jus pamiršti? Jūs tiek daug gero man padarėte. Iki pasimatymo, - žemai nusilenkiau ir pabučiavau jos surambėjusią ranką.

“Fu, pagaliau atsikratėme tos bjaurios senės, - lengviau atsiduso moteriškojo grožio vertinimo receptorius. - Aišku, truputį persistengei bučiuodamas jai ranką. Bet vis tik geriau nei į skruostą”.

Pasišokinėdamas žingsniavau miško pakraščiu, nekreipdamas dėmesio į kandžias receptoriaus pastabas. Saulutė išlindo iš už horizonto ir aš laikinai užmiršau skaudų išsiskyrimą su brangiąja Pirdonija. Kojos pynėsi vešlioje, niekada dalgio neragavusioje žolėje. Bet ji buvo per menka kliūtis mano ryžtui kuo greičiau pasiekti miestą ir paskanauti šviežiu putojančiu alumi.

Išsikapanojau ant kelio. Jis buvo platus ir gerai išvažinėtas. Sparčiai patraukiau kelio viduriu, kojomis keldamas dulkių debesį. Bet nenuėjau nė kilometro, kai paskubom turėjau mestis į šalį, jei nenorėjau būti sumindžiotas trijų raitelių, kaip vėjas pralėkusių pro šalį ant prakaitu žvilgančių žirgų. Kas labiausia nustebino, - tai raitelių drabužiai. Ilgi juodi odiniai batai, saulėje blizgantys šalmai, už nugarų plėvesuojantys juodi apsiaustai. Ir milžiniški kardai prie šonų. Kas čia, naujas filmas apie riterius? Bet kur tada kameros? Tai gal filmuojama iš oro? Pažiūrėjau į viršų. Jokių technikos judėjimo požymių. Labai keista ir net baugu. Vėl iškilo klausimas, kamuojantis mane nuo pat pradžių: kur aš papuoliau? Į senovę? O kodėl gi ne? Sapne viskas įmanoma. Mane visada žavėjo kovos kirviai ir kalavijai, į šipulius skaldantys skydus, negailestingai kertantys galvas ir kitas galūnes. Aplink kovos šūksniai, dejonės, kraujo kvapas. Laukinis žiaurumas ir jėgos

kultas. Tik bėda, jog niekada rankose neturėjau nei kalavijo, nei dviašmenio kirvio. Bet sapnas toks dalykas, kurio dėka galima pavirsti į nenugalimą galiūną, apsiginklavusį granatsvaidžiu ar bent automatu, ginantį savo princesės garbę ir laisvę. O princesės nuostabios ir apgaubtos paslaptینگumo skraiste...

“Kokios princesės, Henri? Nejaugi jau užmiršai savo vienintelę, nepakartojamą Pirdoniją?” - į širdį dygtelėjo ilgesys.

Bet vis dėlto, jei tai sapnas, kodėl aš vietoj Pirdonijos neišsimylėjau jaunutės gražuolės princesės? Paprasčiausiai, aš jos dar nesutikau.

“Kokios princesės, na kokios princesės? - lyg iš po žemių išlindo netikintis jokiomis pasakaitėmis intelektas. - Tik duok valią vaizduotei ir nepajusi, kaip skraidantys drakonai lyg kokie žvirbliai ant galvos pridergs. Jei jau sapnuoji, tai sapnuok mūsų dienas, aplinką, prie kurios esi prisitaikęs ir kur gali išgyventi”.

Lengva pasakyti, bet kaip tai padaryti? Deja, košmarai mums nepavaldūs. Kitaip ne aš pas princeses, o jos pas mane net klupdamos bėgtų.

Saulė pamažu artėjo prie aukščiausio savo taško, dovanodama žemei karštį. Nusivilkau švarką ir atsiraitojau marškinių rankoves. Kol kas dar nesijaučiau pailsęs. Nuovargio nejautė ir svirpliai, energingai griežiantys savo smuikais aukštoje žolėje, nejautė jo ir margaspalvių drugelių poros, šokančios meilės šoki tarp baltažiedžių ramunių ir rugiagėlių. Musės taip pat nepailstamai zvimbė aplink ausis.

Miesto kontūrai pamažu ryškėjo. Pažiūrėjau į laikrodį. Kulnuoju jau dvi valandas. Dar valandėlę paeisiu ir atsipūsiu.

Pradėjo kamuoti didysis keliautojų priešas - troškulys. Privalau taupyti energiją, kitaip miestan nušlubuosiu tik po vidurnakčio.

Nors ilsėtis plyname lauke ir ne pyragai, ypač taip kepinant saulei, vis tik pasukau kairėn į šalikelę ir nuvirtau į žolę. Užsidėjau ant galvos švarką ir užsimerkiau. Taip nejučiomis užsnūdau.

Pabudau nuo smarkaus purtymo. Atsimerkiau. Prie manęs klūpojo kažkoks žmogėnas.

- *Cho, zadilu!* - sušuko jis, kai aš išsigandęs pašokau ant kojų.

Bet be reikalo baiminausi. Žmogėno saulės ir vėjo nugairintas veidas švietė geraširdiškumu ir noru padėti. Sunku pasakyti, kiek jam buvo metų. Gal keturiasdešimt, gal trisdešimt ar penkiasdešimt. Susivėlę smėlio spalvos plaukai, panosy kabantys riesti ūsai, savaitės barzda apžėlę skruostai ir smakras. Jis vilkėjo maišų tipo kelnes, storą (tokiame karštyje?) tamsiai rudą, gerai panešiotą švarką.

Keletą sekundžių tylėdami smalsiai apžiūrinėjome vienas kitą.

- *Kono po niju?* - girgždančiu balsu paklausė ūsorius.

- Aš kalbu tik bendrąja kalba, - skėstelėdamas rankomis, pasakiau.

- Cho, tai tamista ne vietinis?

- Ne, aš iš tolimosios Lietuvos šalies. Henrikas Libaitis, - ištiesiau ranką.

Jis sekundėlei susimąstė tarsi spręsdamas sudėtingiausią matematinės statistikos uždavinį.

- O, a, Memikas iš Šelo, - pagriebė mano ranką ir stipriai suspaudė.

Net aiktelėjau iš skausmo, kai jo šiurkšti, sukietėjusi nuo nuolatinio darbo letena vos nesutraiskė man pirštą.

- Važiuoju sau, švilpauju, dainuoju, šnekuosi su Kikiu ir, staiga, žiū, guli kažkas prie kelio ir nė krust, - pradėjo aiškinti Memikas. - Aš paliepiu Kikiui sustoti, išsikapanojau iš vežimo ir pribėgau pažiūrėti, kas žmogeliui, gal saulė per stipriai į galvą trinktelėjo? O jis, pasirodo, gyvas ir sveikas, tik į nosį sau pučia, - jis išsišiepė, pademonstruodamas rudos spalvos retus dantis.

- Taip, gyvas ir sveikas. Atsiguliau pailsėti ir nepajutau, kaip užmigau. O kur pats važiuoji? - pirštu parodžiau į stovintį ant kelio vežimą, prikrautą šieno, ir seną kuiną nušiusiais šonais,

uodega tingiai baidantį muses.

- Į miestą, į miestą, - numojo ranka Popkorno pusėn Memikas.

- Vežu parduoti alų į "Lokio sėdynę".

- Alų? - mano akys nušvito kaip dvi gimingos Saulei planetos.

- Alus tai geras, salyklinis, iš pirmarūšių miežių, pats dariau.

Bet kad šiltas kaip myžalas. Va taip palaikius šaltame rūsyje, ragautum, kol prisiragautum.

Aš dar kartą žvilgtelėjau į vežimą.

- Bet kad čia tik šienas.

- O po šienu - statinės. Maskuotė. Dabar neramūs laikai, ims Dedriko banditai ir atims. Jie tai alų mėgsta, bjaurybės.

- Memikai, gal galėtum pavežėti mane ligi miesto?

- Kokia šneka. Sėdava ir važiuojava.

Mes patraukėme prie vežimo. Be paliovos krutindamas ausimis, arkllys įtariai pažiūrėjo į mane.

- Tai Kikis, mano prietelis ir pagalbininkas, - supažindino mus Memikas.

- Gal turi gurkšnelį vandens? Liežuvis limpa, - įsitaisęs ant suolo greta Memiko paklausiau.

- Turiu kai ką geresnio, - jis pakišo ranką po suolu ir ištraukė molinį butelį, užkimštą mediniu kamščiu.

- Kas tai? - ištraukęs kamštį ir pauostęs pasidomėjau.

- Medaus gėrimas. Gerk, gerk, nenusinuodysi, - paragino mane Memikas.

Gurkštelėjau. Saldus ir tirštas skystis nugarmėjo į skrandį. Neblogai. Vėl užsiverčiau butelį.

- Atsargiau! Stiprokas, rupūžė. Paskui dar nuo suolo nuvirsiva, bėdos turėsiva.

Dar siurbtelėjau gurkšnelį ir atidaviau butelį Memikui. Iškart linksmiau pasidarė, užsinorėjau švilpauti, dainuoti, pasikalbėti su Kikiu.

Įspūdingai gurkštelėjęs, Memikas pakišo butelį po suolu,

paėmė į rankas vadžias ir timptelėjo. Kikis nesureagavo į tai.

- Ei, Kiki, judink savo senąją! - linksmai sušuko Memikas.

Kikis nenorom pajudėjo. Vežimas subildėjo, prasidėjo intensyvus kratymasis.

- Tu dažnai važinėji į Popkorną? - barškindamas dantimis, paklausiau.

- Kartą per savaitę. Parduodu alų, gaunu keletą sidabrinių, gyvenimui užtenka. Šiandien kaip tik turgaus diena. Nors kokie dabar turgūs. Štai prie gerojo Everiko - kita kalba. Žmonės sudardėdavo iš visos karalystės. O dabar džiaugiamės, kad patys ką nors turiva, ką čia bešnekėti apie pardavimą.

- O kas atsitiko Everikui? Numirė? Berods visai neseniai buvo stiprus kaip buliukas.

- Bėda ta, kad nenumirė. Sėdi užrakintas pilies požemiuose, o jo brolis Dedrikas Neišnešiotasis alina šalį, išnaudoja žmonelius.

- Ir kada prasidėjo tie neramumai?

- Prieš metus su uodega. Everikas Didysis išvarė savo brolių Dedriką iš Harvijos karalystės, pagrasino daugiau niekada čia nesirodyti, jei nenori išsiskirti su galva.

- Ką tokio Dedrikas iškrėtė?

- Subūrė tokių pat kaip jis nedorėlių gaują ir plėšdavo bei degindavo aplinkinius kaimus. Ir gimtajam Šelui kliuvo. Dedrikas buvo atsargus, piktadariavo tik naktimis, bet Everiko kariai jį vis tiek nutvėrė. Reikėjo pakarti tą šunį, bet Everikas Gailestingasis nutarė, jog ištrėmimas - užtektinai didelė bausmė. Du metus nebuvo nieko girdėti apie Dedriką, jau galvojova - atsikratėme netikėlio. Bet vieną dieną, tai yra naktį, jis grįžo. Ir grįžo ne vienas - su būriais Bendonijos banditų. Popkorno vartai nakčia uždaromi, bet Dedrikas žinojo požeminį įėjimą į miestą. Viskas įvyko žaibiškai. Everikas buvo suimtas ir įmestas į belangę, jo apsauga išžudyta arba taip pat atsidūrė tamsiojoje. Nuo to laiko ir vargstava. Banditai atėjo, o štai išeiti net nesiruošia. Karalystės

tvarkdariai, tfu. Galvažudžiai - ir viskas. O bjauriausias tai jų vadeiva - Maras Kraugerys. Tikra bestija.

- Aha, karinis perversmas. Nekokie jūsų reikalai, broliukai, - užjaučiau Memiką.

- Ką čia ir besakyti. Bet krutava, kur dingsi? Gerai, kad dabar vasara. Nueini į mišką, vis kokį grybą randi, uogų, riešutų pasirenki. Dar ir kokią daržovę darželyje pasisodini. Bet ateis žiema, ką tada darysiva? Prisireiks kaip kiškiams žievę graužti.

Popkornas artėjo. Jau nesunkiai įžiūrėjau aukštas dantytas miesto sienas, kylančius į viršų pilies bokštus. Dar vienas įrodymas, jog atsidūriau senovėje. Nebent tai miestas - muziejus. (Apsilankykite mūsų pasakų mieste! Jums pasisekė, visą šią savaitę bilietai su penkiolikos procentų nuolaida, be to, dar ir nemokamas lankstinukas. Turistams, atvykusiems arkliais kinkytais vežimais, nuolaidos dar didesnės. Taigi naudokitės proga!). Bet aš nelabai tuo tikėjau.

Už mūsų nugarų pasigirdo arklių kanopų dundėjimas. Mes su Memiku atsigrįžome ton pusėn. Mūsų link jojo nedidelis būrelis raitelių, apsirengusių lygiai taip pat kaip ir tie trys, kuriuos mačiau anksčiau, žingsniuodamas keliu.

- Banditai, - sušnibždėjo Memikas.

- Iš kelio, šūdvežiai! - sukriokė būrelio priekyje jojantis banditas, savo išvaizda tikrai pateisinantis savo pareigas.

Jau ruošiausi atsakyti tuo pačiu, bet laiku susilaikiau. Jų daug, ir jie su kardais. O granatsvaidžio ar portatyvinio žemė-oras raketų paleidėjo aš kol kas neturiu. Nespėsiu ir mirktelėti, kai būsiu sukapotas į gabalėlius ir sušertas šunims. Taip ir baigsis mano saldusis košmaras.

Memikas sustabdė vežimą ir palaukė, kol banditai pralėks pro šalį. Ir tik tada, kai plėvesuojantys apsiaustai pakankamai nutolo, Memikas ryžosi paraginti Kikį. Šį sykį prireikė trijų kartų, kad Kikis sureaguotų į komandą.

- Geriau nesimaišyti jiems po kojomis, - paaiškino savo atsargumą jis. - Jiems nieko nereikštų padegti ar apversti vežimą, o patį surišti virve ir tempti paskui save kelio dulkėse.

- O kur jie jodinėja? Anksčiau mačiau trejetą, dabar - septynis.

- Laksto po kaimus, ragina jaunimą stoti į Dedriko karių gretas. Tiesą sakant, ne ragina, bet prievarta varo.

- Nejaugi Dedrikas ruošiasi kariauti?

- Taip. Jis nori prijungti prie Harvijos Indiro žemes, dar Bubriko Užkietėjusiojo laikais užkariautas, bet vėliau vėl prarastas. Be to, Dedrikas ir jo dešinioji ranka - Maras Kraugerys - sudarė sąjungą su Okro karaliene Šerona. Tai dar viena pikta dūšia. Bet, aišku, Indiro žemėmis tai dar nesibaigs. Dedrikas su savo kariauna ir pagalbininkais trauks tolyn, į pietus.

- Pas jus nenuobodu, – minutėlę patylėjęs atsikrenkščia ir uždaviau man labiausiai rūpimą klausimą. - Sakyk, Memikai, jūsų karalystėje yra princesių?

- Yra, kur nebus. Visose karalystėse yra princesių. Tik bėda, su mūsiške ne viskas gerai.

- Kas negerai? Įsimylėjusi prinčą, - išsigandau, jog gali tekti įsitraukti į aršią konkurencinę kovą su karališkąja gimine.

- Neeee, - nutęsė Memikas. – Bandė keli princai jai pirštis, bet greit savo žirgus apsėdę išdūmė.

- Tai kas jai?

- Nepasisekė Dedrikui, turi dukrą, kad ir nebjaurią pažiūrėjus, ale visišką kvaišą. Nors taip jam ir reikia, niekadėjui.

- Kaip tai kvaišą? - netikėjau. – Visos princesės nebjaurios pažiūrėti, čia kas be ko, bet kad kvaišos... Tai iš fantastikos skyrelio. Nebent... Jūsų princesė kartais ne blondinė?

- Kokia? – nelabai suprato Memikas.

- Na, ne šviesiaplaukė?

- Oi ne, ji pas mus geltonkasė.

- Aišku, - tiek ir teliko pasakyti.

Nors ir ką čia daugiau bepridursi. Buvau siaubingai nuviltas.

Pamažu kratydamiesi, privažiuome miesto sienas. Popkorną iš visų pusių supo platus ir gilus griovys. Juodas, dumblotas, ne itin kvepiantis vanduo būtų atbaidęs ir karščiausią mėgėją pasimaudyti. Keturiasdešimties pėdų aukščio nuo senumo apkerpėjusi siena skleidė ramumo, saugumo jausmą. Užbildėjome ant nuleisto per griovį tilto. Įėjimą į miestą saugojo ketvertas banditų.

Memikas įtempė vadžias.

- A, matyti veidai! Memikas, kiek prisimenu?

- Tas pats, ponuli.

Banditas prisiartinio prie mūsų. Jo grandininiai marškiniai grėsmingai žvangėjo.

- O kas tas per vienas? - jis bedė pirštu į mane. - Ir kas čia per aprėdas?

- Et, nekreipkita dėmesio, ponas viršininke. Tai mano sesers sūnus. Pažadėjau atvežti vaikį į miestą paspoksoti, - ir palinkęs prie bandito, Memikas suokalbiškai pamerkė akį ir šnypstelėjo: - Žinot, šiek tiek kvaištelėjęs bernelis.

Banditas garsiai nusikvatojo.

Mano pirštai susigniaužė į kumščius. Tuojau aš parodysiu Memikui ir tam žviegiančiam asilui, koks aš kvaištelėjęs. Mano orumas buvo ižeistas. Vis dar juokdamasis kartu su banditu, Memikas nepastebimai alkūne trinktelėjo man į pašonę. Tai mane atšaldė. Be abejo, Memikas žino, ką daro.

- Gerai, važiuok. Ir, žiūrėk, saugok savo pušelį, kad kokių eibių neprikrėstų.

- Jis seka mane kaip šuniukas.

Aš kvailai išsiviečiau.

Banditas grįžo prie likusių savo sėbrų, o mes pro vartus įtarškėjome į miestą.

- Tai, vadinasi, beprotis ir dar šuniukas? - rūščiai pažiūrėjau į Memiką.

- Ką aš galėjau taip greitai sugalvoti? - ėmė teisintis jis. - Pasakiau pirmą, kas ant liežuvio užšoko. Kaip man išlėkė iš galvos, kad vartai saugomi? Dedrikas bijo, kad į Popkorną neprasisbrautų Indiro šnipų, tikrina kiekvieną, norintį patekti į miestą. Tu jau per daug nepyk, gal ir persūdžiau.

- Nieko, nieko, - paplojau jam per petį. - Dėkui, kad pavežėjai iki miesto, apsaugojai nuo įkyrių klausimų. Kur dabar, į "Lokio sėdynę"?

- Ten, ten. Parduosiu alų, gausiu pinigėlių. Nueisiu į turgų, žadėjau Mirai, savo sesutei, skarą nupirkti. O ką patsai veiksi mieste?

- Dar ir pats nežinau. Greičiausiai paieškosiu Lietuvos ambasados. Nors nelabai betikiu, kad čia tokia yra, - gūžtelėjau pečiais. - Bet pirmiausiai turiu užkąsti, išgerti šalto alučio.

- Tai važiuojava į "Lokio sėdynę". Tai geriausia smuklė Popkornė. Vakarais net programa būna. Mergos ant scenos klumpakojį ir kitus niekus šoka. Bet gaila, tik penktadieniais ir šeštadieniais. O ir įėjimas mokamas. Bet "Lokio sėdynės" šeimininkas, visur spėjantis Tilvikas, mano geras pažįstamas, įleistų už pusę kainos.

- Gerai, įkalbėjai.

Popkornas man pasirodė skurdo ir gyvenimo be jokios vilties prieglauda. Žemi tašyto akmens namukai, siauros, atliekomis (ir ne tik jomis) dvokiančios gatvės, išsigandę, rūpesčių išvagoti gyventojų veidai. Juntama sunki tironijos ranka.

Barškėjome pagrindine, akmenims grįsta Popkorno gatve. Tiesiai prieš mus, pačiame miesto centre, stūksojo citadelė, tiesdama į dangų savo cilindro formos bokštus su smailėjančiais, kerpėmis apdengtais stogais. Bet štai Memikas pasuko dešininę, į siaurę gatvelę. Vežimas vos į ją įsispraudė. Pro mus, garsiai šūkaliodamas, pralėkė apskurusių, purvinų vaikų būrelis. Net graudu darosi, žiūrint į tokį skurdą. O juk vaikai - tautos ateitis.

"Štai pasirodė Popkorno mieste vilties ir laimės šviesulys, ko-

votojas už žmonių teises - Henrikas Libaitis. Jis palengvins jūsų gyvenimą, padarys jį šviesesnį. Bet dar šiek tiek pakentėkit, kol jis nuvažiuos į "Lokio sėdynę" ir ten pasistiprins", - su kartėliu pagalvojau, pripažindamas savo bejėgiškumą ką nors pakeisti.

- Klausyk, Memikai, čia kur nors parduoda šaunamuosius ginklus? – vis tik pasiteiravau.

- Ką? – iš karto nesuprato Memikas.

- Na, granatsvaidžius, snaiperio šautuvus, bent dujinius pistoletus, - galiausiai nusileidau.

- Ne, tokių nei regėjau, nei apie tokius kada nors girdėjau, - kažkaip liūdnai palingavo galva Memikas. – Ir iš vis, pagal Dėdriko zakonus mums ir lazdos negalima nešiotis. Nebent būtum luošas ar aklas.

Prasibroję pro gatvelę, įvažiavome į nedidelę aikštę. Ją supo dviaukščiai plytiniai namai. Čia skurdas mažiau krito į akis. Matyt, vietinės buržua rajonas.

Memikas sustabdė Kikį prie vieno iš tų namų. Virš įėjimo kabėjo lenta, ant kurios juodomis raidėmis buvo iškeverzotas pavadinimas keliomis kalbomis. "Lokio sėdynė", perskaičiau angliškai. Iš vidaus mūsų ausis pasiekė prislopintas žmonių klegesys.

- Pagaliau atsitrenkėva, - lengviau atsikvėpė Memikas.

Pakilau nuo suolo ir nušokau ant žemės. Patryniau savo minkštąją. Nemažai vargšei teko pasikankinti.

- Tu pats neužsuksi išgerti alaus? - paklausiau Memiko.

- Bent bokalą tikrai dėsiu. Tik atsirokuosiu su šeimnininku.

- Gerai, lauksiu tavęs viduje.

- Aš tuojau, - Memikas tris kartus paragino Kikį, ir jie įsuko į smuklės užpakalinį kiemą.

Priėjau prie paradinių durų. Jas pastūmęs įžengiau į vidų. Į nosį iškart trenkė aitrus surūgusio alaus ir prakaito tvaikas. Prislopintas klegesys pavirto į gyvulišką rėkimą ir juoką. Čia

linksminosi penki banditai, susėdę prie vieno stalo tolimajame smuklės kampe. Kiti lankytojai - o jų buvo gausu - šnekėjosi daug tyliau. Tai, be abejonės, buvo prekijai, pelningai pardavę savo prekes ir ta proga nutarę išlenkti bokalą kitą geriausioje Popkorno smuklėje. Nors asmeniškai aš čia nieko išskirtinio nemačiau. Paprasti mediniai stalai ir suolai, mirguliuojanti žvakių šviesa. Landynė ir viskas. Nei muzikos, nei baro su dideliu alkoholinių gėrimų pasirinkimu. O ir pakyla, ant kurios savaitgaliais buvo šokamas klumpakojis, nedarė didelio įspūdžio.

Apsižvalgiau, ieškodamas laisvo staliuko. Prie manęs prišoko gana stamboka mergina. Jos plaukai buvo supinti į dvi storas kasas; ilgas šiurkščios medžiagos sijonas vos nesiekė žemės.

- Kuo jus galėčiau patenkinti, pone? - smalsiai apžiūrėjusi mano kostiumą, sučiulbėjo ji.

Ko tie žmonės taip vėpso į mano kostiumą? Sutinku, jis neblogas. Puiki medžiaga, auksarankis siuvėjas. Bet tai vis tiek tik kostiumas, o ne kosmonauto specapranga.

- Aišku, pirmiausia norėčiau alaus ir kuo šaltesnio. Viščiukų turite?

- Turim.

- Taigi alaus, keptą viščiuką ir daug daržovių. O kokie reikalai su žuvimi?

- O, žuvis pas mus, net liežuvį iš malonumo prikąsit.

- Puiku, ir žuvis. Kol kas tiek.

Ji nuvedė mane prie vienintelio laisvo stalo, stovinčio šalia šurmuliuojančių banditų. Žinoma, ne pati geriausia kaimynystė, bet kaip nors ištersiu. Kad tik garsiai neraugėtų. Nenorėčiau gardžių valgių akivaizdoje susigadinti apetitą.

- Ei, gražuole, prisėsk prie mūsų, išgerk! - suriko vienas iš banditų, plačiapetis ir didžiulis. Ilgi, juodi, riebaluoti plaukai įkyriai krito jam ant akių.

Bet mergina apsimetė jo negirdinti ir nuskubėjo į virtuvę.

O kuo aš užsimokėsiu už maistą ir alų, staiga pagalvojau. Kreditinių kortelių jie tikriausiai neima, doleris, ko gero, taip pat ne jų nacionalinė valiuta. Tai kaip išsisukti? Prisiminiau pinigineje turįs kelis sidabrinius dolerius. Gal tiks?

Nepraėjo nė minutė, o ant stalo išdygo molinis bokalas alaus. Su pasitenkinimu nusiurbiau besiveržiančią putą. Geras alus - Memiko individualiosios įmonės produktas.

Ant stalo atsirado ir keptas viščiukas. Jo apskrudusi auksinė oda ir svaiginantis kvapas sukėlė audringas reakcijas skrandyje. Nieko nelaukdamas, kibau į darbą.

Šalia prisėdo Memikas. Rankoje taip pat laikė bokalą.

- Matau, neblogai išalkai, - jis nusistebėjo mano apetitu.

- Dabar galėčiau ir šunį suryti.

- Tai pakviesk Luidą, ji atneš. Mačiau sandėly skerdienas, šviežūs, visai neseniai skūra nudirta.

Pajutau, jog apetitas sprunka nuo manęs. Jau antrą kartą susidūriau su Harvijos karalystės nacionalinės virtuvės ypatumais. Iš pradžių Pirdonijos šikšnosparniai, dabar jau šuniena. Tikras rojus kiniečiams, bet ne man.

- Tiek to, kitą kartą. Jau užsisakiau žuvies, - taip išsprendžiau problemą.

- Teisingai padarei. Tokią žuvį ne visada ir karaliai valgo.

- Sutvarkei reikalus?

- O, taip. Tilvikas šiandien buvo gero ūpo. Net daugiau įbruko.

- Biznis klesti.

- Kas toks?

- Verslas, prekyba.

- A. Taip, Tilvikas niekada nepražus. Ir prie Everiko vyrai alų maukė ir dabar maukia, ir po šimto metų mauks.

- Išgeriam už tai, - pakėliau bokalą. - Deja, išgėrus vieną, norisi kito, - ilgesingai pažiūrėjau į tuščią bokalo dugną.

- Ne bėda, bus ir kitas, - taip pat trinktelėjo tuščiu bokalu į

stalą Memikas.

Tuo metu banditai visiškai išsiėjo. Jų girtas juokas ir tarpusavio ginčai kėlė realų pavojų ausų būgneliams.

Luida atnešė ir pastatė priešais mane dubenį su fantastiškai kvepiančia žuvimi.

- Uch, mergiotė kaip reta, - susižavėjimo kupinu žvilgsniu lydėdamas grįžtančią į virtuvę Luidą, atsiduso Memikas.

Iš Memiko dūsavimų supratau, jog vyrai čia teikia pirmenybę aptakesnėms, stambesnėms kūno formoms. Jei čiupti, tai daug.

- Kur mūsų alus?! - staiga suriaumojo ir trenkė kumščiu į stalą tas pats plačiapetis ir didžiulis banditas. Buvo aišku, kad jis tik ir ieško preteksto prie ko nors prisikabinti. Mane apėmė negera nuojauta - bręsta konfliktas.

Iš virtuvės išbėgo Luida, nešina ąsočiu. Pripildžiusi banditų bokalus, ji apsisuko ir nėrė šalin. Bet čia ją pasivijo mikli plačiapečio ir didžiulio bandito ranka. Jis apglėbė ją per liemenį ir pasisodino sau ant kelių.

- Ar nenori pajodinėti, paukštyte?

Bandito gauja choru nusikvatojo.

Luida bergždžiai bandė išsivaduoti iš šiurkštaus garbintojo glėbio. Plačiapetis didžkis pakėlė bokalą ir suriko:

- Išgeriam už Bendonijos pasididžiavimą ir galybę - Marą Kraugerį!

Visi smuklės lankytojai nuščiuvo. Pakibo nieko gero nežadanti tyla.

- Ko tylite, liežuvius prarijote?! - banditas čia jautėsi laisvai kaip savo Bendonijoje.

Ir štai atsitiko tai, ką nujaučiau ir ko labiausiai bijojau - banditas pamatė mane ir mano puikųjį kostiumą.

- O čia kas dabar per kaliausė? Ei, juokdary, tu išgersi su mumis, ar ne?

Pirma, aš neturėjau ko gerti, nes bokalas jau buvo tuščias, o an-

tra, aš negaliu ramiai klausytis, kaip kažkoks laukinis tyčiojasi iš manęs ir mano Armani kostiumo, už kurį suplojau gražią sumelę.

Memikas įspėjamai užmynė man ant kojos. “Neprasidėkite su tais prisiliuobusiais gyvuliais”, - tarsi sakė jo neramus žvilgsnis. Bet aš buvau piktas. Labai piktas. Nesvarbu, kad jie penkiese, nesvarbu, kad turi kalavijus, - jie tuoj supras, kad su Henriku Libaičiu juokauja tik būsimieji kapinių gyventojai.

- Jūs man sakote? - parodžiau į save pirštu.

- Aišku, kad ne tavo subinei.

- Mano subinė daug protingesnė už tavo galvą, kurioje vien šūdas ir teplaukioja. O dabar laisvas, gali dingti, senas venerinių ligų medžiotojau, - stipriai pasakiau, bet su tokiais primatais tik taip ir galima susikalbėti.

Banditas taip nustebo, kad net apatinis žandikaulis ant žemės nukrito. Luidai pagaliau pavyko ištrūkti iš jo gniaužtų. Aš tuo tarpu atplėšiau gabalėlį žuvies (čia tokie stalo įrankiai kaip šakutės nebuvo madingi) ir su pasigardžiovimu nurijau. Memikas nesumelavo - tikras karalių valgis.

Banditas vargais negalais sugražino žandikaulį į ankstesnę vietą ir pašoko lyg aplietas verdančia alyva. Jo veidas pamėlo iš įsiūčio. Su kuo, su kuo, bet su tokiais akiplėšomis kaip Libaitis jam ne kasdien tekdavo susidurti. Bet pagaliau priėjo ožys liepto galą.

- Aš tau tuoj žarnas paleisiu, šunie! - sukriokė jis.

- Netriukšmauk, o tai išveš, - tebesėdėdamas prie stalo, bandžiau nuraminti siaučiantį banditą.

Bet kur tu jį nuraminsi! Plačiapetis, didelis - o dabar dar ir supykęs - išsitraukė milžinišką kalaviją, abiem rankom iškėlė jį virš galvos ir riaumodamas puolė prie manęs. Aišku, aš nelaukiau, kada mane perkirs pusiau. Greitai, lyg paleista į kosmoso platybes raketa, stryktelėjau į šalį, tuo pačiu pagriebdamas į rankas sunkų ažuolinį suolą, ant kurio vos prieš sekundę taip taikiai sėdėjau.

Įsibėgėjęs banditas prašvilpė pro mane. Užsimojau ir trenkiau suolu jam per nugarą. Tuo pačiu dar norėjau spirtelti ir į užpakalį, bet nebespėjau. Banditas su didžiuliu trenksmu nugriuvo ant medinių suskilinėjusių grindų, paleisdamas iš rankų kalaviją. Bet plačiapetis, didelis - o dabar dar ir besivoliojantis ant grindų - buvo daug tvirčiau sureštas nei aš maniau. Jam vieno smūgio nepakako. Spjaudydamasis ir keikdamasis bjauriausiais Bendonijos prakeiksmiais, jis sugrabaliojo kalaviją. Bet aš nedelsiau. Pribėgau prie besikeliančio bandito ir trinktelėjau suolu jam per pakaušį. Toks smūgis būtų išvertęs iš kojų ir dinozaurą. Išvertė ir plačiapetį, didžiulį banditą. Jis vėl sukniubo ant grindų ir kuriam laikui nurimo.

Likę banditai tikrai nesitikėjo tokios kovos be taisyklių pabai-
gos. Todėl draugo pralaimėjimas sukėlė didžiulį nepasitenkinimą jų gretose. Jie išsitraukė kalavijus, trokšdami kuo greičiau atkeršyti už savo bendražygį ir sugėrovą.

Keturi prieš vieną ir vienas prieš visus. Neblogas santykis.

Iškėliau į viršų suolą ir mečiau jį į banditėlius. Jie pasibaidė į visas puses lyg žaibo išgąsdinta arklių kaimenė. Pagriebiau nuo žemės plačiapečio, didelio - o dabar dar ir abejingai išsiskėtusio ant žemės - bandito kalaviją. Na ir sunkumėlis! Teks ilgai treniruotis, kol įgysiu juo mojuoti. O gal ir neteks, nes ketvertas įniršusių banditų jau puolė prie manęs.

Aišku, būtų didžiausia beprotybė kovoti prieš juos kalaviju, kurį vos nulaikau. O suolais jų neužmėtysi. Tai ką daryti, kaip išsisukti iš šios nedėkingos situacijos?

Bėgti kiek kojos neša!

Tai ne bailumas, tai tik noras išvengti neabejotinos mirties. Todėl prispaudžiau kalaviją prie šono ir sprukau iš “Lokio sėdynės”, net dūmai rūko.

- Stok! - rėkdami ir mojuodami ginklais, banditai pasileido pavymui.

Savaime suprantama, aš net nesiruošiau to daryti. Išlėkiau į aikštę. Kur dabar? Į kokią pusę? Jei mašiu ten, iš kur atvažiuoju su Memiku, atsidursiu prie vartų, tiesiog sargybiniams į rankas. Todėl pasukau į priešingą pusę. Kalavijo rankena skaudžiai daužėsi į kelius.

Mesk tą gelžgalį, jis tau tik trukdo, patariau sau.

Bet kažkodėl nesinori skirtis su kovos trofėjumi. Be to, tai vis tik ginklas, kad ir koks primityvus bebūtų. Jei žūti, tai su ginklu rankoje! Bet kol kas aš nesiruošiu žūti, tik stengiuosi kuo daugiau atsiplešti nuo persekiotojų. Perbėgau per aikštę, įsukau į nedidelę gatvelę. Šokinėdamas per vežimų ratų išmuštas duobes, atsisukau pažiūrėti, kaip sekasi banditams. Jie gerokai nuo manęs atsiliko - gal penkiasdešimčia žingsnių. Nė vienas iš jų nebeprašė manęs sustoti, tikriausiai susitaikė su mintimi, jog aš to nepadarysiu.

Atrodo, tolstu nuo jų. Štai ką reiškia gera, lengva avalynė. Tai ne sunkūs kaustyti kareiviški batai.

Žmonės vos spėjo mums trauktis iš kelio. Nė vienam galvon nešovė mintis sulaikyti mane, nors banditai be atvangos ragino:

- Laikykit niekšą!

Staiga priešakyje išvydau būrelį raitų banditų, jojančių mūsų link. Išgirdę mano persekiotojų riksmus, jie paragino žirgus.

Tai nesiseka, atsidūriau tarp dviejų ugnių. Apsidairiau. Aplink jokie skersgatvio ar keliuko į kiemą. Puoliau prie čia pat esančių durų. Užrakintos. Trinktelėjau pečiu. Belskis ir bus neatidaryta.

Štai ir pasibaigė Libaičio klajonės po nesvetingą košmarų karalystę. Nepamačiau nė vieno karaliaus, nepabučiavau nė vienos princesės. Prisiminiu Pirdoniją. Sudiev, mano vienintele tikroji meile, aš daugiau nebeišvysiu tavęs, nebeišgirsiu tavo girgždančio balso, nebeįpaskausiu tavo kvapniosios sriubos, nebeįpasklausysiu tavo gaidžio giedojimo, nebe...

“Ginkis, Henri, o nesapaliok nesąmonių! -suriko ant manęs Didysis Pirdonijos Priešas - moteriškojo grožio receptorius. - Jei

žūti, tai garbingai. Parodyk, kaip miršta tikrieji didvyriai”.

Aš supykau ant savęs. Išsigandau kelių pasmirdusių laukinių? Pyktis suteikė man jėgų. Nusviedžiau į šalį švarką ir iškėliau priešais save kalaviją. Dar pažiūrėsime, kas ką.

Mane persekioję banditai sustojo už kelių žingsnių. Jie neskubėjo atakuoti, laukė, kol prisiartins raiteliai.

- Kas čia vyksta?! - sugriaudėjo vienas iš atjojusiųjų, be abejo, turintis daug aukštesnį karinį rangą negu kiti. Jis taip pat buvo plačiapetis ir didžiulis, tačiau jo akyse švietė protas. Tikriausiai retas reiškinys tarp Bendonijos banditų. Jo apranga taip pat skyrėsi nuo kitų. Buvo įsisiautęs į raudoną apsiaustą, krūtinę dengė ne grandininiai marškiniai, o žvilgantys šarvai su iškalto herbu - išskėtęs sparnus erelis, laikantis naguose taurę, iš kurios veržėsi kažkoks putotas skystis.

Gal bent su juo pavyks susitarti, šmėžtelėjo viltis.

- Ir iš kur jo rankose atsirado Goro Galvaskaldžio kalavijas? - uždavė dar vieną klausimą raudonapsiaustis.

- Jis užmušė Gorą... - “Lokio sėdynėje” girtavę banditai nuleido galvas tarsi pagerbdami žuvusįjį ar tiesiog nedrįsdami pažiūrėti klausiančiajam į akis.

- Užmušė Gorą? - nenorėjo patikėti atjojėliai. - Kaip tai atsitiko?

- Neužmušiau, o tik apsvaiginau. Tokių kietakakčių taip lengvai neužmuši. O dar suolu. Čia jau tanko reiktų! - pasidarė pikta, kad mano nuopelnus aptarinėja be manęs.

- O tu tylėk, valkata! - suriko raudonapsiaustis. - Kalbėsi, kai tavęs paklaus.

Negalėjau pakęsti tokio pasitikėjimo savimi. Kas jis toks, kad čia vadovautų? Esu laisvas laisvos šalies pilietis ir nesiruošiu klausytis kažkokio bukagalvių vado nurodinėjimų. Todėl ir pasakiau:

- Klausyk, vyruti, aš kalbėsiu, kada panorėsiu. Ir liepk savo

žmonėms pasitraukti nuo manęs, o tai jie labai smirdi ir mane jau pradeda pykinti.

Visi banditai net nustėro, išgirdę mano žodžius. Jų vadeivos veidas paraudo iš pykčio labiau už apsiaustą, iš ausų pradėjo veržtis garai. Supratau perlenkęs lazda. Kad jis nupūtų, mano ilgasis liežuvis. Bet jis nenupus, jį tuoj nupjaus.

- Kaip tu drįsti, nususęs šunie, taip kalbėti su Maru Kraugeriu! - sustugo raudonveidis ir raudonapsiaustis.

Tai bent malonus susitikimas. Vos pusvalandis mieste, o jau šnekučiuojusi su pačiu Maru Kraugeriu, Dedriko dešiniąja ranka ir Bendonijos pasididžiavimu bei galybe. Nors gal žodelis "šnekučiuojamės" ir ne visiškai atspindi tikrovę. Tikslėnis pasakymas būtų, jog nesutariame kai kuriais klausimais. Bet aš nekaltas, jis pirmas pradėjo.

Tačiau Maras taip pat nesijautė per daug kaltas.

- Čiupkit šį šliužą ir įgrūskit jį į pilies požemį, tegul pabendrauja su žiurkėmis, - įsakė keturiems pėstiems banditams Kraugerys. - Aš su juo pasikalbėsiu, kai grįšiu.

Viltis sveikam išnešti kailį užgeso kaip balanda, pasibaigus žibalui. Bet pilies požemis vis tik geriau negu mirtis nuo banditų kalavijų. Nėra tokio kalėjimo, iš kurio nepaspruktų apsukrus žmogus.

Mečiau ant žemės kalaviją. Galingas aidas nudundėjo per visą miestą ir jo apylinkes, metalui atsitrengus į grindinio akmenis.

- Okay! Štai vaišingumas, kuris man patinka. Numini ilgiausią kelią, norėdamas įstoti į Dedriko Neišnešiotjo karių gretas, o tave kiša į kamerą, - dar bandžiau pataisyti padėtį.

- Dedrikas Neišnešiotasis? - nusikvatojo Maras. - Dedrikas labai apsidžiaugs, išgirdęs, kaip tu jį pavadinai.

Supratau, jog ir čia prašoviau pro šalį. Och, tas prakeiktas Memikas, pripasakojo man visokiausių nebūtų epitetų apie vietinį diktatorių, o aš kaip kokia acetoninių dažų prisiuosčiusi papūga

juos kartoju.

Du banditai šiurkščiai sugriebė man už rankų. Dar vienas pakėlė kalaviją.

- Kas nors nulėkit pažiūrėti, kaip sekasi Gorui Galvaskaldžiui. Aš neturiu laiko, - Maras pasisuko į mane. Mūsų akys susitiko. Lyg du karvedžiai kovėmės žvilgsniais, nė vienas nesiruošdami užleisti savo pozicijų. Pagaliau Maras kojomis spūstelėjo žirgui šonus. - Mes dar susitiksimė, - keistai šyptelėjęs pasakė ir nujojo.

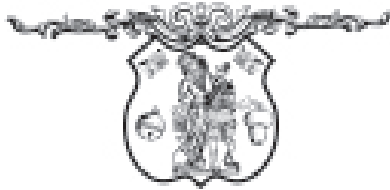
Jo būrys nukaukšėjo iš paskos.

- Nagi, judinkis, - paragino vienas iš banditų ir grubiai pastūmė. - Ir dėkok savo dievams, kad Maras tavęs nenudėjo. Paprastai jis nesiterlioja su tokiais drąsuoliais.

Pagriebiau nuo žemės švarką, nukračiau nuo jo dulkes ir persimečiau per petį. Ir taip trijų banditų apsuptyje (ketvirtasis nudūmė atgal į "Lokio sėdynę") nukiūtinau į pilį, suvokdamas, jog pradėjau naująjį gyvenimo periodą – politinio kalinio.

3

Skrynia

Štai aš ir kalėjime. Net negalvojau, kad taip lengva į jį pakliūti. O kas blogiausia, neatrodo, kad čia man nors truputį patiks. Dešimties žingsnių ilgio ir pločio kvadratinė kamera, vos telpu stačias. Nusistovėjęs pelėsių ir sutręšusių šiaudų – greičiausiai jie turėtų atstoti man guolį - tvaikas, pro mažytį grotuotą langelį storose ažuolinėse duryse vos prasiskverbianti fakelų šviesa. Šlapios nuo drėgmės sienos ir grindys. Taigi komfortu nepasirūpinta. Ir abejoju, jog skundai į aukštesnes institucijas bent kiek pataisytų šią padėtį. Kol kas su žiurkėmis - o čia jų apstu - nebendrauju, bet kas žino, jei labai išalksiu, ir į jas teks atkreipti dėmesį. Reikia taikytis prie vietos skanumynų supratimo. Tačiau bent dabar apie tai geriau negalvoti, o tai neseniai sukirstas viščiukas sumanys išskristi lauk.

Be to, aš kameroje ne vienas. Be manęs čia dar du senbuviai. Ne itin linksma kompanija, galiu pasakyti. Vienas jau baigia išprotėti (nors gal jau ir išprotėjo), be paliovos burba sau kažką

po nosim, įsispraudęs į kameros kampą. Tai dar būtų pusė bėdos, tačiau retkarčiais bambėjimas pajvairinamas dainavimu, kuris man labiau primena staugimą. Antras knarkia kaip niekur nieko, neatsibudo net tada, kai mane čia įmetė. Taip pat jokiais ženklais neišduoda, kad jo miegą trikdo pirmojo dainavimas.

Banditai nieko iš manęs neatėmė, tiesiog išveitė į kamerą ir viskas. Nors kokia nauda iš žiebtuvėlio, nosinės, laikrodžio, mobilniko čia, giliame požemyje? Jokios naudos, kaip ir iš pinigų. Štai tik cigaretės turi dar šiokią tokią vertę. Bet kažin ar iš jų kas nors beliko po viso to, ką patyriau. Ir dar Pirdonijos medalionas, vienintelis prisiminimas apie mano mylimąją.

Kaip tu ten gyveni, gūdžiame miške? Ar dar pagalvoji apie vargšą Henriką Libaitį? O, meile, meile, kodėl tu taip žaidi? O, likime, likime, kodėl išskyrei mus su Pirdonija? Mano širdis kraujuoja, dega kančiose.

“Henri, atsargiau su ugnimi! - išpėjo mane moteriškojo grožio vertinimo receptorius. - Dar betrūko gaisro. Kas darosi su juo? Kuo toliau, tuo vis labiau kliedi apie tą skarmaluotą bobą. Nenustebsiu, jog greitai šioje kameroje bus du bepročiai. O koks malonumas sėdėti tarp kvanktelėjusių? Henri, ei, Henri, nepasiduok, kovok su šia liga. Stenkis negalvoti apie tą raganą, geriau pasuk varžtelius, kaip ištrūkti iš čia į dienos šviesą”.

Suku, suku, bet kol kas nieko neišeina. Čia ir grafas Montekristas nedaug ką sugalvotų. Iš visų pusių storos sienos, nė vieno langelio, išskyrus grotuotą plyšį duryse. Bet pro jį nepralįsi. O ir ištrūkus iš kameros dar reikia surasti išėjimą iš požemio, prasibrauti pro pilies koridorius ir vartus. Iš tiesų, nelengvas uždavinėlis, kai visur aplink knibždėte knibžda banditai.

“Henri, klausa, apgaulė, sumanumas - štai tavo ginklai, - kur buvęs, kur nebuvęs prašneko dvidešimt pirmojo amžiaus žmogaus intelektas. - Nejaugi tu nesugebėsi pergudrauti saujelės laukinių?”

Gera saujelė. Bet iššūkis mestas, aš negaliu jo nepriimti.

Pakilau nuo šiaudų ir ėmiau vaikščioti pirmyn atgal, vildamasis, jog išganinga mintis aplankys mane. Beprotis kampe nesiliovė murmėti. Laimei, nebestaugė, tik retkarčiais šuktelėdavo kažką nesuprantamo. Tai, aišku, nelabai teigiamai atsiliepė mano mąstymo procesui. O knarkiantysis visiškai įsismagino. Jo šnirpštimas pasiekė kritinę ribą. Daugiau nebegalėjau kęsti tokio koncerto. Apsisukau ir ryžtingai prisiartinau prie triukšmo šaltinio, pasiruošęs spirtelti jam į šoną. Bet staiga knarkimas savaime nuščiuvo. Iš tamsos pasigirdo nepatenkintas bambėjimas. Aš nieko nesupratau.

- Žmogau, kalbėk gyvųjų kalba, - paprašiau.
 - Ko čia bastaisi kaip giltinė, pametusi dalgį? Nieko veikti neturi? - numykė vis dar nepatenkintas balsas.
 - Tai gal turi ką kitką pasiūlyti? Kortom durnių sumesti?
 - Drėbkis ant šieno ir dėk į akį.
 - O kas po to?
 - Po to vakarienė, o gal ir pietūs, šuva žino. Ir vėl drybsok sau ramiai ir tykiai.
 - Sakai, tykiai? - nesinorėjo tikėti.
 - Arba gali toliau baladotis, laužyti makaulę, kaip pasprukti iš čia. Vienas taip ir darė, dabar kalbasi su savo iškeliavusiais protėviais, - balsas, be abejo, turėjo galvoje kampe tūnantį beprotį.
 - Tai iš čia neįmanoma pabėgti?
 - Aišku, kad įmanoma. Iškeliauk paskui protėvius į Amžinuosius grybavimo miškus, ir joks banditas tavęs nesusčiups.
 - O jei aš grybauti nemėgstu? Tiksliau nepažįstu grybų?
 - Čia jau blogiau.
 - O tarp kitko, su kuo aš kalbu?
 - Įpkinsas iš Popkorno.
- Kažkas sušmėžavo tamsoje.
- O kas pats būsi? - išgirdau balsą prie pat ausies.

- Henrikas Libaitis, žmogus, svetimas šioje šalyje.
- Sveikas atvykęs, Henrikai Libaiti, - sunki ranka gulė man ant peties. - Kada tave įmetė, kažkaip praleidau tą iškilmingą momentą.

- Gal prieš valandą.

- Ir jau rezgi pabėgimo planus? - cinizmas nebuvo geriausia Ipkinsio savybė.

- O ko laukti, pavasario?

- O kodėl ir ne? Vis šioks toks užsiėmimas.

- Ir kiek pavasarių jau sulaukei?

- Man pačiam būtų įdomu sužinoti. Aš čia ilsiuosi nuo tos dienos, kai Dedrikas su banditais įsibrovė į Popkorną ir paėmė į nelaisvę mūsų geradarį Everiką.

- O kuo tu dėtas?

- Aš priklausiau Everiko asmens sargybai. Garbe ir kardu prisiėkiau tarnauti savo valdytojui ir Harvijos karalystei, jei reikės, atiduoti už juos paskutinį kraujo lašą. Ir aš nesulaužiau priesaikos, gyniau savo valdovą, kol įstengiau. Nemažai banditų atsisveikino su gyvastim. Bet jie puolė kaip begalinė ruja išalkusių vilkų, įveikė mus, saujelę ištikimų Everikui žmonių, ir patupdė į požemį. Mes su Kiliku atsidūrėme šiame akliname garde. Kilikas, kaip ir tu dabar, pradėjo kurti įvairiausius pabėgimo planus: išsikasti tunelį, patykoti, kol sargas atneš maisto ir jį nudobti. Bet banditai ne tokie kvaili, jie vieni nevaikšto. Supratęs, kad pabėgti neįmanoma, Kilikas visai rankas nuleido, pasinėrė į savo dūmas, kol pagaliau kvanktelėjo mažumėlę. Baigė tuo, kad sugalvojo dantimis pragrauzti grotas duryse ir per tą skylutę išlįsti lauk. Deja, nepavyko. Tik be dantų paliko. O kažkada linksmas ir protingas vyras buvo, - Ipkinsas sunkiai atsiduso. - O ką tu iškrėtei?

- Et, nieko ypatingo. "Lokio sėdynėje" susimušiau su penkiais banditais. Aršiausiam trinktelėjau suolu per pakaušį. Susmigo vietoje. Aišku, jo draugužiai užsimanė keršyti. Teko sprukti. Bet,

nelaimei, kelią pastojo pats Maras Kraugerys. Buvau su juo ne itin pagarbus, ir jam tai nepatiko. Tokios tai mano nuodėmės. Tik neaišku, kada bus teismas ir kokia bausmė manęs laukia.

- Koks teismas? Jei čia papuolei, tai visam laikui, - net negalvojo manęs guosti Ipkinsas. - Štai tokios mūsų tokelės. Esame pasmerkti čia supūti.

Tai fatalistas. Galbūt jis jau ir susitaikė su mintimi, jog tūnos šioje skylėje iki gyvenimo pabaigos, supus ar apaugus kerpėmis, bet tik ne aš. Esu sutvertas regėti saulės šviesą ir žvaigždes, jausti gaivų vėją, kedenantį man plaukus, užuosti pievų gėlių kvapą, klausytis paukščių ir jaunų mergelių giesmių. Todėl nesiruošiu čia ilgiau užsilaikyti. Tik prieš tai sugalvosiu, kaip originaliau iš čia pabėgti.

- Kaip jus čia maitina, pakenčiamai? - susidomėjau smulkiais materialiniais dalykais.

- Sudžiūvusi duona ir vanduo, šventėmis - košė.

Valgiaraštis nedidelis. Teks laikytis dietos.

- Dušo, aišku, nėra?

- Ko, ko?

- Na, galima čia rytais kur nors nusiprausti?

- Pasvajok, balandėli. Kartą per mėnesį atvelka kubilą vandens, maudykis, grandyk purvą. Bet turiu tave nuliūdinti - mes maudėmės prieš kelias dienas, todėl kito sykio teks ilgčiau palūkėti.

- Bent išvietė yra?

- Prie durų stovi kibiras.

Ne, tokiomis pirmąsiais sąlygomis aš gyventi negaliu. Niekas nepaiso elementariausių higienos taisyklių, nekalbant apie skurdų maisto pasirinkimą.

- Mes privalome kreiptis į Žmogaus teisių komitetą ir pranešti jiems apie tokį nesiskaitymą su kalininiais.

- Komitetai čia nepadės, - toliau savo liūdną melodiją varė

Ipkinsas. – Geriausiu atveju atsiųs čia ką nors iš Septynių Budelių Sueities (SBS). Nors kažin ar tai geriausias atvejis. Verčiau papasakok, kas dabar dedasi Popkorne, ką išdarinėja Dedrikas, kokios žmonių nuotaikos? – užsimojo su savo klausimais Ipkinsas.

- Dedrikas telkia armiją, ruošiasi žygiui į... ot, velnias, užmiršau.

- Gal į Indirą?

- Ten pat. Be to, jis sutarė su karaliene Šerona dėl abipusės pagalbos. Bet tai tikriausiai ne Sharon Stone?

- Kas ta Sharon Stone?

- Holivudo aktorė. Ji mylima ir geidžiama ten, iš kur aš atvykau. O kuo užsiima jūsų karalienė Šerona?

- Mūsų Šerona ne taip geidžiama ir mylima. Ji - tamsioji burtininkė, Trylikos nuodėmių suteptoji. Jai pavaldžios blogio jėgos. Ji gali skaityti mintis, matyti per didžiulius atstumus, paversti tave į varlę ar beždžionę. Nors niekas iš mūsų dar nėra matęs, kaip ta beždžionė atrodo. Bet tikriausiai nepaprastai baisiai.

- Et, tauškalai. Ji tik protingesnė ir labiau apsišvietusi, todėl sugeba pasinaudoti jūsų prietaisais. Ir, aišku, turi reikiamą techniką.

- Tavo kalba pilna mandrių žodžių. Kas ta technika?

Tai aborigenas. Iš kokių džiunglių jis pabėgo?

- Technika, tai įvairiausi įrenginiai ir prietaisai. Jie skirti palengvinti žmogaus buitį, praturtinti laisvalaikį. Televizoriai, palydovinė įranga, dulkių siurbliai, mikrobanginės krosnelės. Štai karalienė Šerona naudojami optiniu prietaisu - žiūronais. Jais galima matyti per atstumą. Bet didžiausias šiandienos pasiekimas - tai elektroninės skaičiavimo mašinos, kitaip - kompiuteriai ir jų priedai - terminalai, modemai. Orgtechnika - mobilūs telefonai, faksai. Visko ir neišvardinsi. O kompiuteriniai žaidimai! Valandas žaisk, neatsibos. Kad, pavyzdžiui, ir "Quake III", - kaip galima aiškiau stengiausi išdėstyti Ipkinsui.

Bet vietoj to, kad klausytųsi ir uždavinėtų klausimus, jis griausmingai nusižiovavo ir nugriuvo ant šieno.

- Atleisk, Henrikai Libaiti, bet tavo makalynėje aš nieko nebesusigaudau.

- Nereikia to oficialumo. Vis dėlto esame kameros draugai. Vadink mane tiesiog Henriu.

- O, tai aš suprantu, Henri.

Atsisėdau ant šieno greta jo.

- Vėl susiruošei miegoti, Ipkinsai?

- Nusiplūčiau nežmoniškai. Jau seniai tiek liežuviu bepliauščiau.

- Dar truputėlį lukterėk, nemiegok. Tu žinai, kur kalinamas Everikas?

- Net nenučiuokiu, bet, matyt, panašioje kameroje. Didelės broliškos meilės tarp Everiko ir Dedriko nebuvo.

- O ar tau niekada nekilo mintis pabėgti iš čia ir išvaduoti savo valdovą? Tu juk prisiekei už jį atiduoti paskutinį kraujo lašą. Neatrodė, kad būtum labai nukraujavęs, - visokiausiais būdais bandžiau išsklaidyti Ipkinso pasyvumą.

Jis iškart pagyvėjo, vos tik paminėjau priesaiką.

- Nedidelis iš manęs pagalbininkas, - atsiduso jis. - Aš nedvejodamas padėčiau galvą už mielaširdingąjį Everiką. Bet ką aš galiu vienas padaryti? Kol dar Kilikas buvo sveiko proto, viltis ruseno širdyje.

- Bet dabar esu aš. Tu nebe vienas, - pradžiuginau jį.

- Tu didelis nenuorama, Henri. Nespėjai apsiuostyti aplink, o jau veržiesi lauk.

- Nematau, ką čia uostyti. Kibirą su išmatom?

Staiga mūsų mažyčio sąmokslu planavimą pertraukė sunkūs žingsniai, sklindantys koridoriuje. Ką ten velniai nešioja? Neduoda žmonėms susikaupti.

Trepsėjimas nutilo prie mūsų kameros durų. kažkas prikišo akį prie grotuoto langelio. Nemanau, kad daug ką pamatė.

- Pietus atnešė. O gal ir vakarienę, - sušnibždėjo Ipkinsas. – Pačiu laiku, nes bemiegodamas gerokai praalkau.

Išgirdome kažką atstumiant sklendę. Durys girgždėdamos atsivėrė. Kamera apšvietė fakelų liepsnos. Mirkčiodamas nuo tokio staigaus prašviesėjimo, tarpdury išvydau tris banditus ir dar kažkokį žmogelį.

- Matau, dar nenugaišote. Tuo geriau, pas jus svečias, - prabilo vienas banditų. - Prašom į vidų, sveteli, - kvatodamas jis įstūmė naująjį mūsų kompanioną į kamerą.

Ir vėl durys su trenksmu užsitrenkė, ir vėl tamsa.

- Aš niekuo neprasikalteš! - suklykė atvykėlis ir puolė kumščiais daužyti duris.

- O aš išalkau, - suburbėjo Ipkinsas. - Bet vietoj pietų įmetė šį rėksnį.

- Atidarykit, maldauju! Daugiau taip nebedarysiu! - nesiliovė triukšmavęs naujasis kalinys.

Kažkur man girdėtas šis balsas, tik negaliu prisiminti, kur.

- Aš tik atvažiavau parduoti alų ir nupirkti seseriai skarą!

- Memikai! - ūmai prisiminiau. - Kokie nelabieji tave čia atgrūdo?

Jis atsisuko į mus, pakaušiu užstodamas paskutinę šviesą, sklindančią pro grotuotą plyšį.

- Henri?

-Tai aš, aš, drauguži. Nusiramink, tavo šūkalojimai nepadės.

- Henri, nors vienas prietelis šioje tamsybėje, - nudžiugo Memikas. – Vis dėlto jie tave nutvėrė?

- Būčiau pasprukęs, jei ne Maras Kraugerys. Pasipainiojo niekšas po kojom.

Memikas net aiktelėjo.

- Maras Kraugerys?!

- Kas tas Maras? - įsiterpė Ipkinsas.

- Banditų vadeiva. Ipkinsai, susipažink, tai Memikas. Memikai,

tai Ipkinsas.

- Būk pasveikintas mūsų rūmuose, pone Memikai. Atleisk, kad taip tamsu, skersvėjis užpūtė žvakes. Ir atsargiau, neįlipk į kibirą su šūdais.

Memikas atsargiai prisiartino prie mūsų ir atsisėdo ant... manęs.

- Ei, Memikai, aš tau ne fotelis, - pastūmiau tolyn nuo savęs jo sėdynę.

- Vaje, nieko nematau. Tamsu, nors į akį durk.

- Geriau nedurk. Betrūko mums čia dar aklų. Tai už ką tave pasodino?

Memikas įsirangė ant šiaudų.

- Už nieką, - bandė įtikinti jis. - Oi, į bėdą papuoliau, oi, nelaimingas aš.

- O mes su Henriu buvome laimingi. Bet, deja, likimas mums padovanojo šį plačiagerklį. Nebebus ramybės iki amžiaus galo, - Ipkinsas cinizmui nebuvo ribų.

- Ipkinsai, užsičiaupk. Leisk žmogui išsipasakoti savo nelaimes, - sudraudžiau jį.

- Kad nėra daug ko porinti, - Memikas pamažu nusiramino. - Po to, kai visi banditai išgarmėjo paskui tamistą iš "Lokio sėdynės", aš pamislyjau, jog man taip pat būtų ne pro šalį išgaruoti, kol dar neatsigavo tas didžkis, kuriam tu taip smagiai trinktelėjai suolu. Be to, turėjau nueiti į turgų ir nupirkti Mirai skarą. Nupirkau, šiaip dar pasitrainiojau aplink ir grįžau prie "Lokio sėdynės", kur manęs nekantraudamas laukė Kikis. Sėdau į vežimą ir pirmyn, atgalios į gimtąjį Šelą. Ir atsitik taip, kad prie vartų budėjo banditai iš "Lokio sėdynės". Regis, nesu labai pastebimas, bet jie iškart pažino mane; tai aš sėdėjau su tamista prie vieno stalo. Nutempė mane bjaurybės nuo vežimo, apkumščiovo, pasijuokė ir atvilko čionai, - Memikas vėl suaimanavo. - Lauks manęs Mira, kamuosis, nežinodama, kur prapuoliau. O jos dukrelė Džela nesiliaus kamantinėti: "Kada dėdukas grįš?"

- Na, na, nesigraukš taip, Memikai. Mes paspruksim iš čia. Turėsi ką Mirai ir Dželai papasakoti, - raminančiai patapšnojau jam per petį.

- Henris žino, Henris nemeluoja, - įkišo savo trigrašį Ipkinsas, - jis tiktai blevyzgavoja. Susitaikykit su mintimi, vyručiai, niekur toli mes iš čia nepabėgsim.

- Žinoma, kad nepabėgsim, jei nemėginsim. Todėl džiaukitės, Henriui į galvą šovė gera mintis! - aš iš tikrųjų šį tą sugalvojau.

- Už tai reikia išgerti. Gaila tik, kad "Lokio sėdynė" tolakai, - Ipkinsas pradėjo mane erzinti.

- O kas čia bamba ir bamba be atvangos? - paklausė Memikas.

Aš jau buvau pripratęs prie Kiliko nesibaigiančio koncerto beprotybei ir balso stygoms, todėl nebekreipiau į tai dėmesio.

- Tai Kilikas. Kažkada buvo linksmas ir protingas vyras, o dabar - pamišėlis, - paaiškinau Memikui.

- Henri, užmirštam apie Kiliką. Geriau klok, kas per mintis atsibeldė tau į galvą, - nekantriai paklausė Ipkinsas.

Vis tik jį suintrigavau.

- Nieko sudėtingo aš nesugalvojau. Bet genialu tai, kas paprasta. Kiek kartų per dieną čia atneša užkramtyti?

- Du kartus. Rytą ir vakarą, bent aš taip spėju.

- Ir keli banditai?

- Trys.

- Mes taip pat trys. Jėgos lygios.

- Bet nepamiršk, jie ginkluoti.

- O mūsų pusėje bus netikėtumas.

Aš išdėščiau jiems "Henrio pabėgimo planą".

- Jie sukapos mus į gabalėlius, - Ipkinsas entuziazmas blėso.

- Jei delsime, taip. Mes turime veikti ryžtingai, nedvejojami. Viens, du, ir atlikta.

- Menka iš manęs bus nauda. Aš ne karys, o paprastas kaimietis. Kad bent šakė po ranka būtų, - Memikui jau dabar pradėjo

virpėti kinkos.

- Apsieisi ir be šakės. Užteks kibiro.

Kas dar nesusipažinęs su “Henrio pabėgimo planu”, pasakyčiau, kad svarbiausias jo punktas - kibiras su išmatomis. Mes palauksime, kol banditai atidarys duris. Memikas kliūktels kibiro turinį (prieš tai teks truputį padirbėti, kad tas turinys būtų kuo įspūdingesnis) jiems į fizionomijas, stengdamasis, kad kliūtų visiems. O mes su Ipkinsu stversime jiems už kojų ir parversime ant žemės. O po to viską lems rankų miklumai ir kovos technika. Argi ne paprasta ir efektyvu? Nenuostabu, aš sugalvoju.

Kelioms sekundėms kameroje įsivyravo tylą. Net Kilikas nutilo. Bet trumpam. Po akimirkos iš jo bedantės burnos išsiveržė graudžios dainos posmas. Nesupratau žodžių, bet Ipkinas man pašnibždėjo, kad tai Harvijos liaudies daina apie puodžiaus nelaimingą meilę pirklio dukrai. Ji su tėvu išvažiavo į kitą šalį, o jis, genamas meilės, sudaužė visus savo puodus ir pasekė iš paskos. Bet prie sienos buvo sulaikytas, apkaltintas mokesčių nusukinėjimu ir pakartas ant pakelės pušies.

- Gal ir išdegs tas tavo planas, - prabilo Ipkinas po to, kai Kilikas baigė savo nepasisėkusios emigracijos dainą.

- Ką tu pasakysi, Memikai?

- Kad ir kas bus - aš su jumis. Nors baisu neapsakomai.

- Nebijok, baisiau už mirtį nieko nebus, - aišku, tai pasakė Ipkinas.

- Tik nežinia, ar banditai nesustiprins apsaugos? Vis dėlto mūsų padaugėjo.

- Ištisis metus sėdėjau, niekas neaplankė. O šiandien, kad užplūdo - greitai vietos nebebus, - nusistebėjo Ipkinas. - Bet jei jie padidins apsaugą...

- Tada sugalvosim, ką nors naujo, - užbaigiau jo mintį.

Prisiminiau, kad kišenėje turiu cigarečių pakelį. Išsitraukiau jį ir iškrapščiau cigaretę. Susiglamžiusi, bet nelūžusi. Puiku. Pats

metas užsirūkyti.

- Vyručiai, norite užtraukti dūmą?

- Turi tabako ir pypkę? - Ipkinsas net pašoko.

- Aš taip pat turėjau pypkę, bet banditai atėmė, - atsiduso Memikas.

- Neturiu aš jokios pypkės. Tik cigaretes "Camel".

- Cigaretės? Kas tai per daiktas?

- Ogi žiūrėkit, - išsitraukiau žiebtuvėlį ir užžiebiau jį. Liepsną priartinau prie cigaretės galo. Giliai užsitraukiau.

Memikui ir Ipkinsui net akys iš nuostabos išvirto.

- Trenk mane perkūnas. Kokie čia burtai? – suvapėjo Ipkinsas.

- Tai tik paprastas žiebtuvėlis. Žiūrėkit, - aš vėl užžiebiau liepsną.

- Po paraliais, - taip pat emociškai reagavo Memikas ir lyg užhipnotizuotas žiūrėjo į šokinėjančią liepsną. - Kas čia, kontrabandinė prekė? Popkorne nieko panašaus neregėjau. Esu kažkada girdėjęs apie šviečiančius rutulius, nors niekad nemačiau. Papurtai - užsidega, dar kartą papurtai - užgęsta. Bet kad toks mažas ir purtyti nereikia... Tik čirkšt...

Nebesinorėjo niekaip komentuoti šių Memiko paistalų. Vietoj to blankioje žiebtuvėlio šviesoje apžiūrėjau Ipkinsą. Pastarasis buvo tikras milžinas. Nepaisant priverstinės kalėjimo dietos, jis nedaug tesuliesėjo. Platūs kaip biliardo stolas pečiai, rankos kaip patrankos vamzdžiai. Beveik visas jo veidas buvo apžėlęs ilga, krūtinę siekiančia barzda. Tik stambi nosis ir dvi akys vis dar prasiskverbė pro tą gūdų mišką. Su tokiu bendražygiu nebaisus ir pulkas banditų.

- Tai rūkysit ar palauksit geresnių laikų? - išpūsdamas kamuolinius debesis, paklausiau.

- Gerai, duokš, pabandysiu, - pasiryžo Ipkinsas.

Ištraukiau iš pakelio dvi cigaretes ir išdalinau draugams.

- O kaip jas rūkyti? - pasidomėjo Memikas, įsikišdamas

cigaretę į burną, tiesa, filtru į priekį.

- Kaip ir pypkę. Trauk į save ir viskas. Bet bus geriau, jei apkeisi galus.

Taip ir mėgavomės dūmu, kol atėjo banditai ir atnešė vakarienę. Mūsų palengvėjimui, jų buvo trys.

Vienas iš banditų įtariai pauostė orą.

- Koks čia kvapas? Pribezdėjot, veltėdžiai?

- Gerai maitinat, yra iš ko ir pirsnoti, - pasakė Ipkinsas ir iš tikrųjų paleido salvę.

Banditai paliko dubenį bei ašotį (supratau, jog tai ir yra mūsų vakarienė) ir kuo skubiau išsinešdino iš kameros, užtrenkę paskui save duris.

- Gal truputį ir persistengei, - nejučiom užgniaužiau kvapą.

Ipkinsas nekreipė į mano skundą jokio dėmesio. Prislinko prie dubenio ir jį apgrabaliojo.

- O, šiandien pupos, - apsidžiaugė. – Tikriausiai naujakurių proga.

Mes su Memiku irgi prisiartinome prie dubenio. Pirštais - šaukšto nebuvo - pakabinau vadinamų pupų ir paragavau. Su pasišlykštėjimu išspjoviau lauk.

- Čia pupos? - nepatikėjau. – Geriausiu atveju pjuvenos.

- Pupos, pupos, gal tik pakirmijusios, - Ipkinsas nebuvo toks išlepeš.

Po pusvalandžio banditai grįžo ir išsinešė tuščią dubenį bei ašotį.

- Tai kada bėgame, rytoj? - po to, kai vėl sutūpėme ant šiaudų, paklausiau.

- Galim ir rytoj, - žiovaudamas sutiko Ipkinsas. - kažko miego užsimaniau.

- Miegok, kiek lenda, bet pirmiausia nususuk ant šono, o tai baisiai knarki.

Mes sugulėme. Nepraėjo nė kelios minutės, o Ipkinsas jau

knarkė, drebindamas sienas. Norėjau trinktelti jam į šoną, bet apsigalvojau. Tegul knarkia, kad tik rytoj būtų žvalus ir ryžtingas. Mane taip pat suėmė miegas. Ne juokai, tiek išbandymų per vieną dieną. Net nesitiki, kad su Pirdonija atsisveikinau tik širyt. Atrodo, nuo to laiko prabėgo jau mėnuo.

Och, Pirdonija, kada vėl pamatysiu tave?!

Nepajutau, kaip užsnūdau.

Prisimerkęs žiūrėjau į saulę, vos ne vos prasiskverbiančią pro vėjo linguojamas medžių šakas. Kur aš? Kur vėl mane nunešė sapnai? Nejaugi viskas kartojasi iš naujo? Kaip ir aną kartą atsisėsiu, dešinėje pusėje išvysiu skruzdėlyną. Atsistosiu, ir medžių viršūnėmis nuskubės voverė. Bet tai juk neįdomu. Ir keista. Aš guliu be sąmonės kažkur realiame pasaulyje ir sapnuoju, kad pakliuvau į Harvijos karalystės Popkorno miesto kalėjimą. O ką aš veikiu kalėjime? Miegu ir sapnuoju, kad vėl atsidūriau miške. Vėl brausiuosi pro medžių tankymę, kol surasiu keliuką, kuris nuves mane prie šaltinio. Atsigėręs ligi soties, tęsiu varginančią kelionę per mišką. Keliukas pasibaigs ir aš pamatysiu senosios Pirdonijos trobelę. Mane tenai svetingai priims, pavalgydins. Permiegosiu trobelėje ir rytą trauksiu į Popkorną. “Lokio sėdynėje” susipešiu su girtais banditais, bėgdamas nuo jų susidursiu su Maru Kraugeriu ir taip toliau, kol pagaliau, nuvaręs po dienos sunkumų, užmigsiu. Ir vėl susapnuosiu, jog žiūriu į saulę, prasiskverbiančią pro medžių šakas? Ir taip iki begalybės. Kad tik greičiau atgaučiau sąmonę ten, realiame pasaulyje, kitaip dar išprotėsiu čia, košmarų karalystėje.

Staiga mano liūdnas dūmas pertraukė keistas zvimbimas, sklindantis kažkur iš viršaus. Kažkas naujo? O gal tik pasivaideno? Įtempiau ausis. Zvimbimas nenutilo ir sparčiai artėjo manęs link. Iš nuostabos išpūčiau akis, kai virš medžių viršūnių pamačiau skrendančią ant šluotos Pirdoniją. Kažką pamakalavusi valdymo

pulte, ji sustabdė savo skraidymo aparatą ir iš viršaus pažiūrėjo į mane.

- Sveikas, Henri! Ką tu ten, apačioje, išdarinėji? Dėl ko guli ant skruzdėlyno? - tai pasakiusi, ji nuskrido tolyn.

Staigiai atsisėdau. O, dievulėliau, aš iš tikro įsirangęs ant skruzdėlyno! Pašokau, lyg būčiau atsisėdęs ant adatų (arba ant skruzdėlyno su tūkstančiais skaudžiai kandančių skruzdėlių). Pažiūrėjau į viršų. Pardonija jau buvo gerokai nutolusi; dūmų juosta driekėsi jai iš paskos. Kažin, koku kuru varoma šluota: benzinu, anglimis, o gal atomu?

Pasileidau paskui Pardoniją šaukdamas:

- Pardonija, mieloji, palaukit!

Bet ji tarsi negirdėjo manęs.

- Pardonija! Pardonija!

Ji vis tolo, nė karto neatsisukusi mano pusėn.

Užkliuvau už kažko ir visu ūgiu išsitiesiau ant žemės. Širdis šokinėjo krūtinėje. Neviltis dusino.

- Pardonija, Pardonija, - bejėgiškai tysodamas ant žemės, pirmą kartą po daugelio metų pravirkau.

- Henri, pabusk! - kažkas suriko man į ausį.

Atsimerkiau. Tamsu. Jokių vėjo linguojamų šakų.

Kažkieno ranka apgrabaliojo man veidą ir plekštelėjo per žandą.

- Nemuškite manęs! - sušukau ir atsisėdau. Pagaliau susiorientavau, kad esu Popkorno citadelės požemyje.

- Henri, kiek katinas turi kojų, kai tupi? - paklausė Ipkinsas.

- Keturias, kiek daugiau. Nieko durnesnio paklausti nebesugalvojai?

- Nepyk, Henri. Tu taip klaikiai klykei per miegus, kad mes išsigandom, ar tik Kilikas nesusilaukė pastiprinimo?

- Ir ką aš klykiau?

- "Pardonija, nepalik manęs vieno", "Pardonija, mano širdis

sudaužyta į tūkstančius gabalėlių”.

- Tai buvo košmaras.

- Argi tik košmaras? - Ipkins'o balsas nutilo iki šnibždesio. - O gal tau teko susitikti su ja, kalbėtis? Tik nemeluok.

- Kam toks paslaptینگumas? Užvakar klaidžiojau miške, kol galų gale nuklumpinau į aikštelę, - pasakojau seniai pabodusį scenarijų. - Ten stovėjo lūšna. Bet ne ant vištos kojelės. Joje gyveno sena paliegusi moteriškė. Taip, jos vardas buvo Pirdonija. Išties auksinės širdies žmogus. Pasidalino su manimi viskuo, ką turėjo: musmirių sriuba, pastoge. Jūs taip pat ją pažįstat?

- Visi ją pažįsta ir visi jos bijo. Niekas nekelia kojos į jos mišką.

- Baikit juokus. Tai tik sena bobulė, kuri jau viena koja grabe.

- Ji tokia buvo ir prieš šimtą, ir prieš du šimtus metų.

- Tai kas ji - ilgaamžė?

- Ji - miškų ir brūzgynų valdovė, vilkolakių globėja, - įsiterpė Memikas.

- Ir jūs galvojat, kad aš tuo patikėsiu? - kokių tik anekdotų neprisiklausysi iš tamsių valstiečių.

- Visi Pirdonijos miško takai ir takeliai veda prie Spirto šaltinio. Tu gėrei iš kokio nors šaltinio?

- Na, gėriau. Bet kas iš to? Paprastas giluminis vanduo, prasiveržęs į žemės paviršių.

- Nepaprastas. Jame slypi klasta. Tai Beprotiškos Meilės Wando (BMW). Atsigėręs jo, tu įsimyli pirmąjį sutiktąjį. Tiksliau tu įsimyli Pirdoniją, nes daugiau nieko be jos miške nėra.

Tai jau nebejuokinga. Viskam yra ribos. Aš pats kartais linkęs pafantazuoti, bet Ipkins'o ir Memiko pliauškalai pralenkia net mano vaizduotės galimybes.

- Vadinasi, aš įsimylėjęs Pirdoniją? Teks tuoktis. Gal žinot, kur rasti gerą juvelyrą? Jaunajai reikia žiedo.

- Henri, tai daug rimčiau, negu tu galvoji. Visi, kas gėrė iš Spirto šaltinio, o vėliau susitiko su Pirdonija, po kiek laiko

išprotėjo. Juos nenumaldomai traukė grįžti pas ją, tačiau surasti ją miške labai sunku. O jai to ir nereikia. Vis tiek jau per sena, širdis dar neatlaikytų. Prasidėdavo košmarai ir kitos sapalynės. Ir kuo toliau, tuo prasčiau. Kol pagaliau atėdavo diena, kai nebelikdavo jėgų toliau besipriešinti. Kai kuriems pavyko išvengti pamišimo, jie nusižudė. O Pirdonijai tos nelaimingųjų kankynės tarsi duona, ji maitinasi jų košmarais ir kliedesiais. Štai kodėl ji taip ilgai gyvena.

Tikra mistika.

- Ačiū, kad paguodėt. Memikai, gal turi virvę?

- Iš kur man ją turėti? Nebent diržą, bet tuomet kelnės smuks.

- Duok diržą. Gražinsiu, tik pirma pasikarsiu. Anksčiau ar vėliau vis vien teks. Tai kam tempti į naktį?

Nors aš ir juokavau, stengiausi įtikinti aplinkinius ir save, jog netikiu tokiomis pasakaitėmis kaip Spirto šaltiniai ir BMW - iš tikrųjų jomis labai sunku patikėti, pritarų ir dvidešimt pirmojo amžiaus intelektas - bet širdyje buvo neramu. Kai kurie Ipkinsio išvardinti simptomai kaip, pavyzdžiui, keistas susižavėjimas Pirdonija, dūsavimai "kada vėl pamatysiu tave?" ir košmarai vertė susimąstyti - gal pats laikas kreiptis į psichiatrą, kol situacija galutinai nesusikomplikavo? Bet kur čia rasti kvalifikuotą psichiatrą?

- Ir nėra jokių vaistų nuo to nesveiko potraukio prie Pirdonijos?

- Gal ir yra, bet niekas nežino. Niekas Harvijoj nežino.

- Išskyrus Pirdoniją. Reikia tik stipriau papurtyti seną pakabą, viską išklos.

- Tu nespėsi ir žingsnio žengtelti į mišką, būsi sudraskytas vilkolakių.

- O kaip jūs kovojat su vilkolakiais? Juk nesėdi jie vien miške?

- Everikas, o vėliau ir Dedrikas susitarė su Pirdonija; jie kartą per mėnesį atgabena jai dvi ožkas, maisto, statinę alaus, o ji tramdo savo vilkolakius, neleidžia jiems puldinėti kaimų ir

žmonių, jei, žinoma, jie nekels kojos į mišką.

- Sakai, statinę alaus? Tai šykštuolė. O gal... - trumpam susimąščiau.

O gal ji nepavaišino manęs alumi dėl to, kad alkoholis nei-
giamai reaguoja su meilės šaltinio vandeniui, susilpnina jo
veikiamąją galią? Sakoma, skęstantysis griebiasi ir už skutimosi
peiliuko. Gal ir teisybė, nes ir aš jau rimtai suabejojau - o gal vis
dėlto išgėriau meilės vandenėlio? Kažkodėl nuolatos užmirštu tą
faktą, jog sapnuoju. O sapne įmanomi ir meilės, ir amžinybės,
ir net padidinto seksualinio pajėgumo šaltiniai. Ot, kad būčiau
gurkštelėjęs iš tokio.

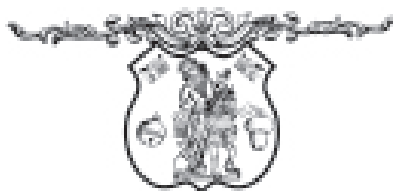
- Kažin ligi ryto toli? Ar dar verta migtelti? - miegas vėl lipdė
akis.

- Miegokit be baimės. Dar pirmieji gaidžiai nesugiedojo. O
banditai neskuba laiku atnešti pusryčių, - nuramino mus Ipkinasas.

Vėl išsitiesiau ant šieno. Taip besivartydamas kostiumą
greit nudrengsiu. O kito neturiu. Teks apsiriboti vietinių siuvėjų
produkcija. Bet apie tai pagalvosiu rytoj. O dabar - miegoti.
Pasisukau ant šono ir pasikišau rankas po galva.

4

Skyrius

Bet koks pabėgimas - ar nuo savo piktų minčių, ar galiausiai iš kalėjimo - reikalauja tiek fizinio, tiek dvasinio pasirengimo, visiško nervų atsipalaidavimo, tikėjimo laiminga baigtimi. Todėl ir plušome savo kameroje, negailėdami nei prakaito, nei jėgų, mintyse pavertę ją į aukščiausios klasės sporto salę su visais įsivaizduojamais treniruokliais.

Ipkinas garsiai šnopusdamas suko ratus aplink, - mankštino sustingusius sąnarius. Aš neatsilikau nuo jo: dariau pritūpimus, atsispaudimus, šokinėjau per nematomą virvutę, boksavau į drėgną sieną. Memikas taip pat kažką išdarinėjo tamsoje. Tikriausiai treniravosi, kaip efektyviau švaistytis kibiru - mūsų pagrindiniu pabūkle.

- Fu, gal šiam sykiui užteks, - iškošė pro dantis Ipkinas. - Neprisimenu, kada paskutinį kartą tiek judėjau, - jis sunkiai nugriuvo ant šieno.

Aš taip pat nusprendžiau - pakaks. Širdies ritmas padažnėjo,

kraujyje padaugėjo adrenalino. Tačiau nežiūrint to, kad kiekviena minutė artino banditų pasirodymą, jaučiausi puikiai. Susijaudinimas prieš kovą prislopino mintis apie Pirdoniją, lyg grobuonis tykančią savo aukų, numalšinusių troškulį meilės šaltinyje. Och, Pirdonija, tu nedoru būdu išviliojai mano meilę, bet aš tau atleidžiu, aš negaliu tau neatleisti. Tu tokia vieniša miške, apsupta vien tik tų klaikių vilkolakių.

- Memikai, kaip jautiesi? - kuo skubiau užkirtau kelią neprašytoms mintims, vėl susikoncentruodamas į būsimą mūšį.

- Kaip parverstas ant žemės kuilys, laukiantis peilio, - prisipažino jis.

- Jei jau susidėjai su mumis, žinok, ramaus gyvenimo tau nebematyti, - paguodė jį Ipkinsas. – Nors koks čia gyvenimas - gimei Šelo kaime, šiaip ne taip pratempei savo dienas Šelo kaime ir nuvirtai aukštyn papais Šelo kaime. Net amžinuosiuose grybavimo miškuose nebus linksma.

- Jei jau gausiu galą, tai tik ne Šele, - paprieštaravo Memikas. - Jaučia mano širdis, Popkorno požemiai priglaus mano galvelę.

- Žinai, kur tu kišk savo jautrią galvelę?

- Nežinau, bet aš tuoj užčiaupsiu tavo smirdančią srėbtuvę, - įsiplieskė Memikas.

- Koks čia vabalėlis zyzia, nieko negirdžiu.

Nesiruošiau pertraukinėti jų bičiuliško pašnekesio, nes supratau, kad Ipkinsas tyčia erzina Memiką, siekdamas uždegti jame kovos ugnį.

- Aš tau ant galvos kibirą užmausiu, - pagrasino Memikas.

Šį kartą aš negalėjau neįsikišti.

- Kibirą naudoti tik pagal paskirtį.

- Memikai, nusiramink. Geriau savo pykti išliek ant banditų, - dabar jau bandė atšaldyti jį Ipkinsas.

- Mano pykčio užteks ir tau, ir banditams, - nepatenkintai suburbėjo Memikas.

Pagaliau aistros nurimo. Visi nutilome, stengdamiesi susikaupiti. Tik retkarčiais tylą pertraukdavo mano alkano skrandžio vaitojimai. Kadangi vakar taip ir neparagavau šventinių pupų, vaizduotę nepaliaujamai atakavo “Lokio sėdynės” firminis patiekalas - dubenyje garuojanti žuvis. O juk nebaigiau jos valgyti. Bet kažin ar smuklės šeimininkas visur spėjantis Tilvikas atsiųs man “doggy bag”ą?

Pamažu laukimas pradėjo dirginti nervus. Kur tie banditai pasidėjo? Jokios pagarbos kitam žmogui! Mes laukiame, nekantraujame, norime kuo greičiau susiremti su jais, o jie mat negali net anksčiau atsivilkti. Vis tas savanaudiškumas.

Bet galų gale banditai susiprotėjo. Išgirdome koridoriuje skambančius žingsnius.

- Jau! - sušnibždėjau.

Memikas stryktelėjo prie durų ir stvėrė kibirą. Mes su Ipkinsu likome sėdėti ant šieno.

Priėję prie durų, banditai sustojo. Vienas iš jų pažvelgė pro langelį. Įsitikinęs, kad viskas ramu - o ramu gali būti tik prieš audrą - jis atsklendė velkę ir pastūmė duris.

Mes liuoktelėjome ant kojų, pasiruošę šuoliui.

Durys plačiai atsivėrė.

- Na, šikniai, išalko... - banditas neužbaigė sakinio, nes sugriaudėjo mūsų sunkioji artilerija. Memikas manipuliuavo kibiru nepriekaištingai - lyg virtuozas smuiku. Nė vienas iš trijų banditų neliko nuskriaustas, visi gavo po lygiai.

Sunku žodžiais apsaakyti banditų reakciją. Pasakysiu kuo paprasčiau ir aiškiau - jie buvo labai nepatenkinti, jie buvo apstulbę, jie negalėjo patikėti, jog ne jie, o juos skriaudžia.

Bet tai dar ne viskas, mielieji banditai. Henris su Ipkinsu yra jums paruošę dar vieną siurprizą.

Kritome jiems po kojomis, it pakirsti kulku. Vos kakta neatsimušiau į porą ilgų odinių batų. Apglėbiau juos ir stipriai

trūktelėjau į save. Tik nepamanykit, kad man buvo reikalingi tie batai. Ne, aš tik stengiausi apversti banditą. Ir man pavyko; jis prarado pusiausvyrą ir plojosi ant nugaros, net dulkės į šalis išlakstė. Pašokau nuo žemės ir užvirtau banditui ant krūtinės. Į jį buvo gaila žiūrėti: akys išsprogusios, burna plačiai pražiota, veidas paraudęs nuo žūtbūtnių pastangų įkvėpti oro. O ir smirdi draugužis, net nosį į šalį suka.

Negalėjau žiūrėti, kai žmogus taip kenčia. Tiesiog širdis plyšo. Mes turime būti gailestingi, už piktą atsimokėti geru. Nusiramink, brolau, aš tave išvaduosiu iš bereikalingų kančių. Keletą kartu kumščiu trinktelėjau jam į smakrą. Banditas taikiai užmerkė akis ir paniro į gilų miegą. Nulipau nuo jo, ištraukiau iš makštų kalaviją ir išsitiesiau, pasiruošęs padėti draugams.

Bet draugams gerai sekėsi ir be manęs. Ipkinsas užsikabarojo antrajam banditui ant krūtinės ir, rankomis įsikibęs jam į plaukus, trankė galvą į grindis. Tai žiaurumas. Bet ką norėti – gūdūs viduramžiai. Trečiasis banditas taip pat gulėjo paslikas ant žemės. Prie jo uoliai darbavosi Memikas. Kibiras ritmingai šokinėjo banditui nuo galvos. Viens ir du, ir du, ir viens.

- Ei, užteks, o tai dar užmušit, - sudraudžiau įsismaginusius draugus.

- Parazitus reikia naikinti, - Memikas vėl užsimojo kibiru.

- Stok, Memikai! - Ipkinsas griebė jam už rankos. - Jei mes užmušime banditus, o paskui mus sučiups, kilpos neišvengsime.

Memikas nenorom pakluso. Jis buvo kruopštus žmogus - nemėgo palikti neužbaigto darbo.

Ipkinsas paėmė į ranką antrojo bandito kalaviją ir atsistojo. Na ir gabaritai. Nei apeisi, nei pralįsi. Du metrai be kaklo.

Memikas taip pat atsistojo, vis dar neišleisdamas iš rankų kibiro.

- Geriau griebk kalaviją, su kibiru ilgai nepasimakaluosi. Ypač, kai jau tuščias, - patarė jam Ipkinsas.

Memikas nušveitė į šalį kibirą ir pakėlė trečiojo bandito kardą. Įveikė banditus, iš kameros pasprukome, apsiginklavome. Bet dar toli gražu iki tikrosios laisvės. Mūsų vis dar laukia sunki kelionė iš požemio į kiemą. Ir tik atsidūrę už Popkorno sienų, būsime saugūs.

- Ipkinsai, tu žinai, kur mums sukti, kad išlištume į kiemą? - nutariau, jog laikas nešdintis.

- Gal ir žinau.

- Tai lekiam.

- Negaliu. Pirmiausia turiu surasti savo valdovą Everiką.

Dar to bet rūko.

- Ipkinsai, dingstam, kol čia dar nesugučėjo visi pilies banditai.

- Henri, aš prisiekiau tarnauti savo Valdovui. Aš turiu Jį surasti ir išlaisvinti. Be to, Everikas žino slaptąjį požeminį išėjimą iš miesto.

Minutėlę dvejotau. Everiko paieškos užims daug laiko; mes juk nežinome, kur jis kalinamas. Dėl to teks patikrinti kiekvieną požemio kamerą. O kiek tų kamerų yra? Ir kokia garantija, kad mes rasime Everiką vienoje iš jų? Ir reikėjo Ipkinsui užsisipirti. O ir aš negeresnis, uždegiau jame patriotinę ugnį. Žinoma, galima numoti ranka ir palikti Ipkinsą, tegu trankosi po požemius, o pačiam bandyti išsiveržti iš Popkorno. Bet kaip tada draugystė? Ech, kas bus, tas bus.

- Gerai, Ipkinsai, ieškome Everiko. Bet prieš tai įtempiname banditus į kamerą. Kuo vėliau juos užtiks, tuo geriau, - pagriebiau pirmam pasitaikiusiam banditui už kojų ir ėmiau vilkti. Ipkinsas su Memiku pasekė mano pavyzdžiu.

Banditas buvo sunkus lyg maišas akmenų. Net prakaitas išpylė, kol jį įtempiau į kamerą.

Staiga galvoje švystelėjo įdomi mintis.

- O, idėja! Persirengiame banditų drabužiais ir mūsų pats velnias neįtars.

- Bel kad labai jau tie drabužiai dvokia, - mano idėja Memiko nesuviliojo.

- Mūsų drabužiai ne mažiau dvokia. - Ir tai buvo tiesa. Grumtynėse su banditais išsiterliojome nuo galvos iki kojų.

- Gal ir gerai Henris sumąstė, - pritarė man Ipkinsas. - Tik bėda, jų skarmalai man netiks. Per maži.

- Kaip nors išsisuksime. Jei sutiksime koki banditą, pasakysime, jog vedame tave pas Marą Kraugerį, toks jo įsakymas. O dabar, Memikai, skubam. Ipkinsai, pabudėk prie durų.

Mes greitai nurengėme banditus, nusimetėme savo drabužius (sudiev, mano puikysis Armani kostiumėli) ir apsirėdėme naujais apdaraais. Užsimoviau batus, užsidėjau šalną, įkišau į makštis kalaviją. Perdėjau ziebtuvėlį, nosinę ir kitus daiktus į naujasias kišenes.

Memikas buvo teisus - banditų drabužiai nepakenčiamai smirdėjo. Kiek galėdami apvalėme juos šiaudais.

- Galime judintis, - numesdamas šiaudų kuokštą, pasakiau.

Staiga iš kameros gilumos pasigirdo vyriškas baritonas:

- Gerbiami kameros draugai, būkite tokie malonūs, uždarykite duris. O tai dar skersvėjis perpūs. Iš anksto dėkingas.

- Kas čia? – aiktelėjau. – Kilikas?

- Aha, - atsiliepė Ipkinsas. – Bet nekreipkit dėmesio, jam kartkartėm ir tokios šnekos užplaukia. Jo motušė mat kažkada dirbo pilyje skalbėja, tai primokė jį... kaip ten... eee... gerų manierų.

Aš dar abejojau. Bet po akimirkos Kilikas vėlei įniko į savo įprastą burbuliavimą.

Viskas gerai, lengviau atsikvėpiau ir užvėriau duris.

Pasukome į dešinę. Po keletos žingsnių sustojome prie kitų durų. Ipkinsas atitraukė geležinę sklendę ir atidarė duris. Mes su Memiku žengtelėjome į vidų.

- Everikai, šunie pasmirdęs, kelk savo subinę ir einam. Dedri-

kas nori pasikalbėti su tavimi! – mėgdžiodamas banditų bendravimo būdą, šiurkščiai surikau į tamsą.

Pasigirdo išsizdejęs niurzgesys:

- Nedrįskit manęs taip vadinti! Aš prieš kelias dienas maudžiausi.

- Atrodo, supainiojom kameras, - nusišpjočiau. - Gerai, ilsėkis ramybėje, - su banditams būdingu humoru pasakiau niurgzliui ir su Memiku išlindome iš kameros.

Ipkinsas užtrenkė duris ir užstūmė velkę.

- Henri, nedera su valdovu Everiku taip šnekėtis, - sukritikavo mane jis.

- Bet juk ten ne Everikas.

- Hm, tikrai, - pasikasęs pakaušį, sutiko Ipkinsas.

Nusikabinome nuo sienos fakelus ir patraukėme toliau. Koridorių kartkartėmis pagyvindavo tokios dekoratyvinės detalės, kaip grandinėmis prie lubų prikabinti geležiniai narvai, kuriuose ilsėjosi liūdnai besišypsantys skeletai, šen bei ten ant grindų besimėtančios kaukolės ir moliniai buteliai nuo alaus.

Lyg didieji auditoriai, įvertinantys Popkorno požemių būklę, šmaukštėmės po kameras. Ipkinsas atidarydavo duris, mes su Memiku fakelais apšviesdavome kamerų vidų ir reikalaudavome: “Everikai, išlįšk”. Bet Everikas neišlindo.

Koridorius baigėsi.

- Ipkinsai, nežinai, dar yra nepatikrintų kamerų? - stumtelėjau į viršų ant akių smunkantį šalną.

- Kitame koridoriaus gale yra trejos kameros. Everiko laikais ten kišdavo didžiausius nusižengėlius.

- Tai ko iškart mums nesakei? Beldėmės čia kaip paskutiniai bukagalviai. A, viskas aišku. Tu nepagalvojai, kad Everikas ir didieji nusižengėliai gali turėti ką nors bendro. Bet Dedrikas tikriausiai pagalvojo būtent taip.

Pažįstamais keliais grįžome atgal. Sunkūs odiniai batai daužėsi

į suplūktas grindis, negailestingai trindami kulnus. Praėjome pro mūsų buvusią kamerą. Tikriausiai banditai dar neatsigavo, nes iš ten nesklido nė mažiausio garso, tik Kilikas kažką dainavo.

- Greitai bus laiptai į viršų, - išpėjo Ipkinsas. - Prasmunkam pro juos kuo greičiau.

Numetėme ant žemės fakelus ir prašvilpėme pro akmeninius laiptus, kylančius iš požemio į pilies koridorius. Galų gale prisiartinome prie paskutiniųjų trejų durų: dvejų - dešinėje, vienerių – kairėje.

- Nuo kurių pradėdam? - pasisukau į Ipkinsą.

Jis žvilgtelėjo į dešinę, po to - į kairę ir galiausiai ryžtingai priėjo prie pirmųjų durų dešinėje pusėje.

Ši koridoriaus dalis buvo daug ryškiau apšviesta. Fakelai smilko nuo abiejų sienų. Tai teikė viltį, kad galgi būtent čia mes surasime tą slapuką Everiką. Praėjo akimirka, o Ipkinsas jau atšovė sklendę. Štai ką reiškia įgudimas. Ilgėliau teko pasikrapštyti prie durų, jos buvo užstrigusios. Bet keli stiprūs trūktelėjimai, ir durys nenorom atsidarė.

- Everikai, kelkis ir eik su mumis! - įjėęs į kamerą sušukau.

Tačiau kamera buvo tuščia, tik tolimajame kampe mėtėsi sulankstytas kibiras.

Pasukome prie antrųjų durų. Viens, du, trys ir durys atidarytos.

- Everikai, stok ir einam. Dedrikas nori su tavimi pasikalbėti! – monotoniškai išbėriau.

Staiga iš tamsos išniro pora rankų ir griebė man už gerklės. Tai velniava, mane smaugia! Bet kas? Everikas, pamišęs nuo vienatvės? Nors koks skirtumas, Everikas tai ar ne Everikas, svarbiausia, kad jis tuoj mane pasmaugs. Turiu priešintis, kol dar ne vėlu. Pagriebiau mane smaugiančias rankas ir pabandžiau jas atplėšti nuo gerklės. Kur tau. Tarsi superkliais priklijuotos. Pradėjo nerimauti plaučiai, jie primygtinai reikalavo oro. Gelbėkit, dūstu! Spyriau ton pusėn, kur maniau esant

smaugiką. Bato priekis susmigo į kažką minkštą. Tuo pačiu metu tylą perskrodė širdį draskanti dejonė. Pataikiau niekšeliui. Spaudžiančios mano gerklę replės nuslydo atgal į tamsą. Tikriausiai gerai kliuvo bjaurybei.

Bet nespėjau ir atsikvėpti, kai kažkieno rankos apglėbė mane per juosmenį ir, pakėlusios nuo žemės, spūstelėjo lyg pneumatinis presas.

- Henri, banditai! Pasala! - sukriokė Ipkinsas.

Žinau, Ipkinsai, žinau, bet nuo to man nė kiek ne lengviau.

Suskambėjo plienas. Ipkinsas nors kalaviją spėjo išsitraukti, o mane tai smaugia, tai bando stuburą sulaužyti. Jei ir toliau leisiuosi taip maigomas, rimtos traumos neišvengsiu. Lyg patrakęs ėmiau daužyti nematomą užpuoliką. Jokio teigiamo rezultato, tikriausiai rungiuosi su mazochistu.

- Paimkit juos gyvus! - išgirdau kažką šaukiant.

Ne, gyvo manęs nepaims. Arba su skydu, arba ant skydo!

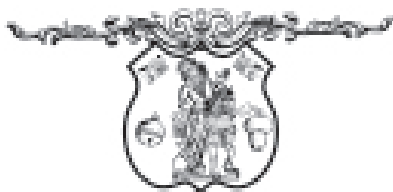
Užčiuopiau užpuoliko šalną. Nutempiau jį nuo galvos ir pradėjau daužyti kur papuola: per pakaušį, pečius, nugarą. Mazochistas neišlaikė ir parklupo. Mes išsitiesėme ant žemės. Aš - viršuje, jis - apačioje. Bet tai ne meilė tarp vyrų, tai įnirtinga kova, noras išgyventi.

Kažkoks banditas užvirto man ant nugaros, ant jo dar vienas, ir dar, ir dar. Tikriausiai tai buvo žaidimas: "Išspauskime iš Libaičio sūrį". Ir iš tikrųjų pajutau, jog virstu į paplotėlį. Ausyse pradėjo sklandyti reaktyviniai lėktuvai, akyse išniro žvaigždėtas dangus ir jo fone kartkartėmis praplaukiantys kosminiai laivai bei dirbtiniai palydovai, iš nosies pasileido bėgti kraujas. Sudiev, Libaiti, gal dar kada nors susitiksime.

Ir staiga tylą bei juoda bedugnė.

5

Skrynia

Kokia maloni staigmena!

Vargais negalais išsikapanojau iš bedugnės, į kurią nugarmėjau banditų suruošto seanso “Išspauskime sūrį” metu, atsimerkiau ir še tau, kad nori! - aš guliu minkštoje lovoje, užklotas plonu baltu audiniu. Saulė veržiasi į kambarį pro sudėliotą iš spalvotų stiklo gabalėlių langą. Sienos švyti raudona, žalia, melsva spalvomis. Ne iš karto patikėjau regimais vaizdais. Tai tik haliucinacijos, jutimo organų sutrikimas. Aš matau, ką noriu matyti. Ištraukiau iš po antklodės dešinę ranką ir pamojavau ja sau prieš akis. Niekas nepasikeitė. Įsignybiau į žandą. Hm, jei tai haliucinacijos, jos labai stipriai įsikibusios į mane. Nusviedžiau į šalį antklodę. Oho, kažkas nurengė mane, gulėjau vien tik su apatinėmis kelnaitėmis. Nors kas mane guldytų į baltą patalą su sūdiniais bandito drabužiais? Atsisėdau ir pasiražiau. Daug atidžiau apžvelgiau kambarį. Mažytis it vienuolio celė. Pilkšvai nutinkuotos sienos ir lubos. Vieninteliai baldai - lova ir didžiulė skrynia.

Išsiritau iš lovos ir priėjau prie lango. Atidariau jį ir kyštelėjau galvą laukan. Prieš akis atsivėrė Popkorno ir jo apylinkių panorama. Šį sykį aš buvau įkalintas viename iš citadelės bokštų lyg princesė, laukianti princo su baltu mersedesu. Kaip paaiškinti šias permainas? Pirma - požemio kamera, dabar - jaukus kambarėlis su puikiu vaizdu į Harvijos karalystės platybes. Negi mano kalinio statusas pasikeitė?

Uždariau langą ir girgždančiomis medinėmis grindimis basas nutrepsėjau prie plačių ažuolinių durų. Deja, jos buvo užrakintos.

Gerai būtų užsimesti ką nors ant pečių. Esu beveik nuogas, ir tai nesuteikia man tvirtybės. Pakėliau skrynios dangtį. Tuščia. Net kandžiai, ir tie emigravę kitur. Atsiklaupiau ir žvilgtelėjau po lova. Kampe išvydau voratinklį bei pokaičiui prigulusį vorą. Ir daugiau nieko. Atsisėdau ant lovos ir nutariau, kad išmintingiausia šioje situacijoje - laukti. Anksčiau ar vėliau kas nors pasirodys ir paaiškins, kodėl aš čia.

Laukti teko ilgai. Bet kiekvienas laukimas turi pabaigą. Taip ir šis. Už durų pasigirdo tylūs žingsniai. Prie mano kambario durų jie nutilo.

Aš atsistojau.

Kažkas atstūmė sklendę ir atvėrė duris.

Susitaikiau su mintimi, jog į kamerą įvirs gauruotas banditas, apsiginklavęs kirviu. Ir buvau tiesiog išmuštas iš vėžių, kai į kambarį įžengė jauna daili panelė. Pasijutau nepatogiai, lyg stovėčiau nuogas (o taip ir buvo) ant podiumo prieš galybę fotografų. Be abejonės, turėjau atrodyti juokingai - kvailai besišypsantis, mindžiukuojantis nuo vienos kojos ant kitos.

Ji buvo jaunutė - 18 - 19 metų. Tankūs ir ilgi juodi plaukai, supinti į kasas, perrišti marga juostele. Paprasti drabužėliai: ilgas sijonas ir bliuzelė iš smėlio spalvos medžiagos. Varinis papuošalas ant grakštaus kaklo. Ir savo nekaltumu kerintis veidukas: didelės rudos akys, smulkutė nosytė, ramios besišypsančios

lūpos. Skaistumas ir grožis, kas gali būti nuostabiau?

- Aš - Maja. Mane atsiuntė, kad nuvesčiau tave į pirtį ir padėčiau nusimaudyti.

- Aš - Henrikas Libaitis, bet draugams - tiesiog Henris. Maja, ar tu negalėtum atnešti man dar ir kelnes?

- Bus ir kelnės, ir marškiniai. Bet pirmiausia reikia nusimaudyti.

- Bet aš juk nevaikščiosiu plikas po pilį.

- O kas yra? Tu negali paeiti, išsinarinai koją? - susirūpino Maja.

- Ne, aš tik...

- Tai einam greičiau. Tuoju prasidės puota, - ji pagriebė man už rankos ir patempė.

- Maja, palauk, neskubėk. Kokia puota? - Ji bergždžiai mėgino pajudinti mane iš vietos.

- Šiandien į Popkorną atvyko būrys karių iš Limbero su pačiu valdovu Melionu priešaky. Harvijos Valdytojas Dedrikas ta proga suruošė puotą.

- Nejaugi aš taip pat į ją pakviestas? - nusistebėjau.

- Taip.

- Bet už kokius nuopelnus? Kad bandžiau pabėgti iš požemio?

- Aš nežinau, - Maja vėl nekantriai patempė man už rankos. - Einam, Henri, o tai pavėluosim. Valdovas Dedrikas už tai mane nubaus.

- Tuomet, aišku, paskubam, - pagaliau ryžausi. Kas bus, tas bus, bet Libaitis ir vien su apatinėmis kelnaitėmis nepražus. Iš tvirto molio jis nudrėbtas.

Vedamas už rankos, išėjau iš kambario. Lipome žemyn vinguriuojančiais aplink bokštą stačiais laiptais, apšviestais vien tik pro šaudomąsias angas besiveržiančių saulės spindulių. Visą dėmesį sutelkiau sau po kojomis. Nesinorėjo nugarmėti žemyn ant nosies.

Galop nulipome į pirmąjį bokšto aukštą. Akimirką sustojome prie įėjimo į pačią pilį. Prieš mus išniro ilgas koridorius, kuriuo šen bei ten zujo banditai, tarnai, šarvuoti kariai melšvais apsiaustais.

- Nejaugi mes grūsimės pro tą minią? - paklausiau Majos.

- Ne, ne, mes suksim į kairę.

Su palengvėjimu atsidusau.

- Kas tie mėlynieji? - kamantinėjau ją.

- Tai Meliono žmonės.

- Tai tie, kurių garbei keliama puota?

- Taip.

- O kokių tikslų čia atsitrenkė Melionas? Išgerti?

- Aš tik paprasta tarnaitė, iš kur man žinoti.

- Kartais paprastos tarnaitės būna daug apsikresnės už savo darbdavius.

- Tik ne Popkorne.

Taip, nieko nuostabaus, jog Popkorne vyravo luomų nelygybė. Tačiau iš karto įspėju - Libaitis nesiruošia kelti mases į kovą prieš engėjus, jis ne revoliucijos šalininkas.

- Maja, Memikas su Ipkinsu taip pat dalyvaus puotoje?

- O kas jie tokie?

- Tai mano draugai. Mes kartu bandėme pabėgti iš pilies.

- A, jie jau seniai nuprausti, aprengti. Belikai tik tu. Tiek ilgai gulėjai be sąmonės, manėme, kad jau neatsigausi iki puotos.

- Ir kiek aš gulėjau?

- Visą dieną ir naktį.

- O kas mane nurengė ir budėjo prie lovos?

- Mes su Tina.

- Ačiū.

- Mes tik darėme tai, kas buvo liepta, - ji keistai pažiūrėjo į mane, tikriausiai nebuvo įpratusi prie padėkos.

- Kur bandito drabužiai, kuriais buvau apsirengęs?

- Mes juos išmetėme lauk. Taip smirdėjo.

- Su visais mano daiktais?

- Juos nunešė Marui Kraugeriu.

Tai vagis.

Trumpam stabtelėjome prie siaurų laiptelių dešinėje koridoriaus pusėje, besileidžiančių į požeminį pilies aukštą. Vėl į požemį? Į požemį aš nenoriu.

- Henri, tai ne kalėjimas, tai pirtis, - pastebėjusi mano neryžtingumą, nuramino Maja.

Tiek to, patikėsime.

Vis vedamas už rankos - buvo tamsu ir Majos pagalba man labai pravertė - nulipau į požemį. Maja priėjo prie pajuodusių nuo drėgmės durų ir jas atidarė. Į koridorių išsiveržė garų kamuoliai.

- Henri, greičiau einam į vidų, o tai visą šilumą išleisime, - paragino ji.

Antrą kartą raginti neprireikė. Lyg persekiojamas medžiotojų kiškis, išokau į pirtį. Kaipmat užgniaužė kvapą. Palyginimas "karšta kaip pirtyje" čia tiko. Visą kūną išmušė prakaitas. Puiku, reikia išvalyti organizmą nuo nešvarumų, susikaupusių šlakų.

Pro tirštus garus vos įžiūrėjau didžiulį kubilą. Dar viena mergina kaip tik tą akimirką užpylė vandens ant įkaitusių akmenų. Nauji garų kamuoliai pliūptelėjo į viršų.

- Tai Tina, - pasakė Maja ir stumtelėjo mane prie kubo.

Visas Tinos apdaras tebuvo prie kūno prilipęs plonytis audeklas. Stačios krūtys, liekna talija, klubų ir šlaunų apvalumai. Kaip ir Majos, jos veidukas spindėjo nepaliestu grožiu.

Kalbama, kad žmogaus galimybės beribės. Visiškai su tuo sutinku. Štai, kad ir, pavyzdžiui, Libaitis. Aplink toks karštis, net kojos linksta. Bet vietoj to, kad liptų į kubilą, išsipertų vantomis, atsipalaiduotų, jis įsispokso į mergiškas gėrybes, užmiršdamas viską - ir aukštą temperatūrą, ir santykinį oro drėgnumą, siekiantį aštuoniasdešimt procentų. Stulbinantis dėmesio atsparumas

išoriniams veiksniams.

Moteriškas grožis ir skautybė veikia mane labiau negu vartos,
- poeto verti žodžiai.

Tina nusilenkė man.

- Aš Tina.

- Henris.

- Henri, lipk į kubilą, - paliepė Maja.

Įsikibau į nedideles kopetėles, atremtas į kubilą.

- Nejaugi tu nenusimausi šių... - Maja užsikirto, negalėdama
rasti tinkamo žodžio.

- Kelnaičių? - padėjau jai.

- Taip.

Kur buvęs, kur nebuvęs mane apėmė drovumas. Negi dabar
demonstruosiu savo vyriškas grožybes prieš šiuos nekaltus
vaikus?

“Nekaltus? Iš kur tu tai ištraukei? - atsibudo moteriškojo grožio
vertinimo - ir šiaip didelę patirtį šiuo klausimu sukaupęs - recep-
torius. - Gal tie vaikai kaltesni už tave?”

Argi tai įmanoma?

Šiaip ne taip įveikiau drovumą. Nusisukau nuo jų, nusimoviau
kelnaites ir, greitai užbėgęs kopetėlėmis, šmurkštelėjau į šiltą
vandenį.

Fu, laimingai išsisukau iš keblios padėties.

- Ei, ką jūs darot, ką jūs darot?! - mirtinai išsigandau, išvydęs,
kad Maja su Tina taip pat numetė šalin savo drabužius.

- Kaip tai ką? - nusistebėjo jos. - Lipame numazgoti tave.

Nieko daugiau nesakiusios, jos išoko į kubilą.

Nedrišau nė kvėpuoti, apsuptas nuogų gražuolių. Akyse
suraibuliavo tamsūs ratai. Ne, aš to neištversiu.

Šiurkščiomis kempinėmis jos nutrynė man pečius, nugarą,
krūtinę. Bet kai eilė atėjo apatinei kūno daliai, vanduo aplink
mane pradėjo kunkuliuoti. Kempinių prisilietimai sukėlė

milžinišką erekciją. Aišku, Majai ir Tinai tai neliko nepastebėta.

Bet ką aš galėjau padaryti? Tai juk moterys: jaunos, nuogos, švelnios, nekalt... Aš bejėgis priešintis savo prigimčiai. Nemažtydamas ištiesiau drebančią ranką ir paliečiau Majos krūtį. Man patiko. Maja nusišypsojo. Gal ir jai patiko?

Tačiau negalėjau leistis sugundomas. Atitraukiau ranką ir dėl šventos ramybės pakišau ją po sėdmenimis. Sukoncentravau visą valią, stengdamasis sustabdyti chaotiškai besisukančių minčių srautą ir galvoti apie ką nors nereikšmingo. Apie saulę, jos link tiesiančius šakas medžius, vienišą trobelę miško aikštelėje...

Pirdonija!

Tarsi ietis pervėrė širdį. Ilgesys ir kaltės jausmas užplūdo mane lyg neištikimybės krioklys. Susvirduliau ties beprotybės kraštu. Galvoje besisukančios mintys staiga sustingo vietoje ir lyg šalnos pakąsti lapai nukrito ant žemės.

Pirdonija!

- Henri, kas yra? - Maja papurtė man petį.

Šis palytėjimas išvedė mane iš tranco, kurio auka vos netapau.

- Kažkodėl galva svaigsta, matyt, dėl karščio, - negražu meluoti, bet kartais reikia. - Gal jau pakaks pliuškentis? Nepamirškite, puota ant nosies.

Nudžiugau. Erekcija sumažėjo. Pavojus praėjo. Daviau tinkamą atkirtį pagundai. Nepilnamečių tvirkinimas - rimtas kaltinimas.

“Tvirkinimas? Atsipeikėk, Henri, kol nevēlu. Tik pažiūrėk į tas “nepilnametes”. Alkanos kaip vilkės. Jei galėtų, sudraskytų tave į gabalėlius, net nepajustum, - susilaukiau griežtos kritikos iš moteriškojo grožio vertinimo receptoriaus. - Iš kur staiga ši iškreipta moralė? Atsirado skaistuolis, į vienuolyną tokius”.

Ech, nėra gailestingumo ir užuojautos net tarp savų.

Tina su Maja išlipo iš kubilų. Aš dar dvejojau. Bet juk nesėdėsiu čia visą dieną. Mintyse stumtelėjau sau į nugarą ir pakilau.

- Pone, o kaip rytinis dundulis? – nustebusi paklausė Maja.

- Koks dar dundulis? - kempine dengdamasis tam tikrą vietą, bandžiau susigaudyti.

- Na... tas, - kažkaip nejaukiai pradėjo Maja, - ...tas su burbuliukais.

Visų pirma kažkodėl pagalvojau apie coca-colą. Tik po to dingtelėjo, kokie burbuliukai gali kilti, maudantis vonioje.

- Ne, dundulio šiandien nebus, - užprotestavau. – Net neprašykit.

- Kaip pageidausite, pone, - nusiminusi pasakė Maja. Tina pritardama linktelėjo. – Bet tai juk blogas ženklas - pradėti dieną be rytinio dundulio.

- Surizikuosiu, - pasakiau ir pagaliau išsiverčiau iš kubilų.

Tina su Maja nuvedė mane prie mažyčių durų kairiojoje sienoje, kurių anksčiau nepastebėjau. Įkūprinome į nedidelę patalpą. Kampe stūksojo šulinys. Maja pasėmė vandens ir šliūkstelėjo ant manęs. Atgaivintas šaltos srovės, pasijutau lyg devintame danguje. Po to jos nutrynė mane rankšluosčiu ir atnešė drabužius: juodas kelnes, liemenę ir diržą su grubia sagtimi, taip pat juoda apsiaustą ir ilgus batus. Be abejo, kažkam patiko idėja padaryti mane banditu. Bet rinktis nebuvo iš ko.

Paprašiau, kad Tina atneštų iš pirties kelnaites, užsitempiau kelnes, įsispyriau į batus, užsivilkau liemenę, prisisegiau apsiaustą. Gaila, kad nėra veidrodžio, būtų kuo pasigrožėti.

- Na, kaip atrodau? - paklausiau merginų ir grakščiai apsisukau ant kulno aplinkui.

Nereikėjo ir veidrodžių, užteko ir jų susižavėjusių žvilgsnių, jog suprasciau – nušluostyčiau nosį net ir karaliui Artūrai bei jo apvaliojo stalo riteriams. Jaučiausi apsivalęs ir dvasiškai, ir fiziškai, dešimt metų atjaunėjęs. Energija ir gyvenimo džiaugsmas veržėsi iš manęs tarsi bičių spiečius iš avilio, išskridus motinėlei.

Prisitraukiau Mają prie savęs, apkabinau per liauną liemenį, švelniai pabučiavau į lūpas.

- Ačiū už rūpestį ir šilumą, aukseli, - paglosčiau jos šlapius plaukus.

- Henri, tu toks geras, – Maja net susigraudino. O aš vėl su-
prakaitavau nuo nuogo kūno artumo.

- Neperdėk, Maja. Aš esu nepataisomas savimyla. Bet jei
nemyli savęs, kaip gali mylėti ką nors kitą? – uždaviau retorinį
klausimą.

Aišku, tokia pat karšta padėka laukė ir Tinos.

Palaukiau, kol merginos apsirėngs. Vos suturėjau save, taip
norėjosi puotauti.

Jau iš tolo ausis pasiekė prasidedančios puotos šurmuly-
juokas, šūkavimai. Ėjome ištuštėjusiu pagrindiniu pilies kori-
doriumi.

- Vis tik vėluojame, - sparčiai žengdamas lyg paklausiau, lyg
patvirtinau.

- Mažumėlę.

Priėjome prie uždengto raudonomis užuolaidomis įėjimo į salę.
Čia pat stovėjo dvejetas įsitempusių sargybinių, laikančių rankose
ilgakočius kovos kirvius. Jie net nekrustelėjo, kai mes priėjome.

- Henri, linkime gerai pasilinksminti, - pasakė Maja ir Tina.

- Dėkui, stengsiuosi kiek beišgalėdamas. Dar pasimatysime.

- Vėl pasisukau į sargybinius: - Jūs nieko prieš, jei aš užėisiu?

Sargybiniai vos linktelėjo. Nusprendęs, kad tai pakvietimas
užėti, praskleidžiau užuolaidą ir įslinkau į iškilnią salę.

Visa didžiulė patalpa buvo apšviesta gausybės žvakių, kurios
buvo išdėliotos ant sienų, stalų bei ant ratų, ilgomis virvėmis
tįsančių nuo lubų. Bet nepaisant daugybės žvakių, salės skliautai
skendėjo prieblandoje. Tikrosios šviesos teks palaukti, kol bus
išrasta elektra. Bet tikriausiai tai atsitiks ne šiandien ir ne rytoj.
Prie ilgų stalų sėdėjo šimtas, o gal ir daugiau žmonių, vieni
vyrai. Ir tai, be abejonės, buvo minusas. Visi šnekėjo, kvatojo,
gestikuliuo rankomis, bet nė vienas nei valgė, nei gėrė, nors

stalai lūžte lūžo nuo įvairiausių gėrybių. Ko tik ten nebuvo: patiekalai iš mėsos, paukštienos, žuvies, visų ir neišvardinsi. Pyragai, daržovės, vaisiai. Ir, aišku, alkoholiniai gėrimai. Vos spėjau ryti seiles.

Prie stalo, pačiame viduryje, plačiame krėsle su aukšta, ornamentais išraižyta atkalte sėdėjo dabartinis Harvijos karalystės Valdytojas - Dedrikas Neišnešiotasis. Nežinau, kur jo neišnešiojo, bet tik ne motinos iščiose. Dedrikas buvo drūtas kaip benzovežis. Padėtos ant krėslo kraštų rankos priminė dujotekio vamzdžius. Ilga juoda barzda draikėsi ant krūtinės, papuoštos Harvijos herbu (bent jau dabartiniu) – kaukole ilgais garbanotais plaukais, po kuria rymojo du sukryžiuoti kaulai. Ant galvos jis buvo užsimaukšlinęs auksinį dantuotą lanką, kiek suprantu, karūną. Dedriko dešinėje sėdėjo senas pažįstamas Maras Kraugerys. Jie tarpusavyje kažką diskutavo.

Akimis paieškojau Memiko ir Ipkinsio. Štai jie, sėdi netoli didžiųjų Harvijos valstybės vyrų: Memikas - susigūžęs, nepratęs prie tokių susibūrimų, Ipkinsas - linksmas, be abejonės, jau spėjęs gurkštelėti ko nors stipresnio. Abu švarūs, apkirpti, irgi apsirengę juodai. Ipkinsas, kurio barzda buvo patrupinta geru pusmetriu, pastebėjo mane ir pamojavo. Memikas taip pat pasisuko mano pusėn ir džiaugsmingai išsiviepė.

- Henri, eikš čionai! - suriaumojo Ipkinsas.

Tuo tarpu prie manęs priėjo vienas iš tarnų, kurie kaip skruzdės maklinėjo aplink svečius.

- Pone, malonėkite eiti paskui mane, - šnypštelėjo jis į ausį.

Aš malonėjau. Tarnas nuvedė mane prie Dedriko krėslo.

- Valdove... - jis nedrąsiai kreipėsi į Dedriką.

Dedrikas atsigrįžo, nužvelgė mane nuo galvos iki kojų ir tik tada prabilo:

- Sveikas atvykęs, nepažįstamasis. Iškart noriu atsiprašyti dėl tokio nesvetingo sutikimo Popkorne. Tai nedaro mums garbės.

Bet mes pasistengsime išpirkti šį savo apsikvailinimą.

Mane apėmė įtarimas. Kodėl Dedrikas nei iš šio, nei iš to pakvietė mane į puotą, kalba lyg su lygiu, atsiprašinėja? Turi būti rimta priežastis. Nejaugi likimas vėl rengiasi pakišti man koją?

- Bet ko tu stovi? - toliau saldžiažodžiavo Dedrikas. - Prašau, sėskis šalia garbingojo Meliono.

Melionas sėdėjo Dedriko kėdės kairėje. Buvo įsisupęs į mėlyną apsiaustą. Aukšta kakta, ilgi šviesūs plaukai, sušukuoti į viršų, išsikišęs lyg pravertas stalčius smakras. Krūtinę ir rankas dengė šarvai, taip kruopščiai nupoliruoti, jog juose galėjau išvysti savo atvaizdą. Kaip jau anksčiau minėjau, atrodo puikiai.

Prisėdau ant suolo greta Meliono.

- Koks tavo vardas, nepažįstamasis? - Dedrikas palinko į mano pusę.

- Henrikas.

Jis linktelėjo, tarsi norėdamas pasakyti: "Geras vardas, vertas užrašyti auksinėmis raidėmis", ir atsistojo. Visi salėje susirinkę bematant nutilo. Lėtai pasukęs galvą į kairę, į dešinę, Dedrikas prabilo:

- Sveikinu jus visus ir noriu tarti keletą žodžių. Pirmiausia, kodėl mes čia susirinkome? Dabar, kai Harvijos karalystė stovi ant įvykių, pakeisiančių istoriją, slenksčio, mes džiaugiamės kiekvienu nauju sąjungininku. Limberą ir Harviją nuo neatmenamų laikų siejo glaudūs tarpusavio ryšiai, šios dvi šalys tarsi du geri kaimynai, pasiruošę vienas kitam padėti sunkią valandą. Ta valanda atėjo. Ir Limberas nedvejodamas ištiesė pagalbos ranką. Štai kur tikros draugystės pavyzdys. Todėl pasveikinkime šlovingąjį Limbero valdovą Melioną ir jo bebaimius karius, taip greitai atsiliepusius į pagalbos šauksmą!

Iš šimto ar daugiau gerklių išsiveržė kurtinantis staugimas, net žvakių liepsnos išgąstingai sudrebėjo. Per NBA rungtynes tokio triukšmo ir iš tolo neišgirsi.

Melionas pakilo, plačiai šypsodamasis.

- Aš daug nekalbėsiu, - kai triukšmas aprimo, prakalbo jis. - Kaip ir jūs, nekantrauju kuo greičiau paragauti visų šių gardumynų, išgerti bokalą svaiginančio elio. Savo ir viso Limbero vardu dėkoju Harvijos žmonėms ir valdovui Dedrikui už tokį šiltą sutikimą. Tik vienybė gali nugalėti. Ir mes nugalėsime, - Melionas atsisėdo.

Šį kartą šimtui ar daugiau gerklių pavyko sustugti dar garsiau. Aš tik santūriai paplojau.

- Ačiū, Henrikai, kad nors tu nerėki į ausį, - sušnibždėjo Melionas.

- Nedėkok iš anksto. Gurkštelsiu svaiginančio elio, taip užrėksiu, tinkas nuo lubų ims byrėti.

- Gerai, kad perspėjai. Įsikišiu kamščius į ausis. Bet Dedrikui nieko nesakykim. Tegu apkursta.

- Nė žodžio, - pridėjau pirštą prie lūpų.

Tuo tarpu Dedrikas, net neįtardamas, jog už jo nugaros vyksta suokalbis, iškėlė į viršų ranką. Visi triukšmadariai akimirksniu nuščiuvo.

- Dar truputėlį kantrybės. Iš tolimųjų kraštų, nusidriekusių už Nežinios jūros, pas mus atvyko narsus riteris su keliais savo ginklanešiais. Jie taip pat prisijungs prie mūsų lemtingame žygyje į Indirą. Pasveikinkime šaunuųjį riterį Henriką, sukorusį tokį ilgą kelią.

Šaunusis riteris Henrikas? Atvykęs iš už Nežinios jūros? Pasijutau kažkaip keistai, taip netikėtai pašventintas į riterius. Bandžiau mintyse prisiminti, kokias privilegijas man suteikia šis titulas. Hm, neblogai. Bent jau bus rimtesnis pretekstas gelbėti princeses. Bet, pala, o kur ta Dedriko kvaištelėjusi duktė? Vis tik princesė. Pradžiai užtektų pasitreniruoti ir su ja.

O minia jau įsisiūbavo, - kaukė it gaisrinės sirena.

Supratau, jog turiu atsistoti ir padėkoti. Kitaip įžeisiu juos.

Nerangiai nusišypojęs, pakilau nuo stalo.

- Taip, aš atvykau į Harvijos karalystę iš toli. Nemaža vandenu, miškų ir kalnų turėjau įveikti. Nemaža kliūčių stojo skersai mano kelio. Bet matau, neveltui. Mane visuomet žavėjo ir žavės ryžtingi, bebaimiai žmonės, pasirenę padėti galvas dėl savo tikslo. Tik tarp tokių kaip jūs mano širdis atranda namus. Šlovingasis Melionas gerai pasakė: mūsų jėga vienybėje, – akimirkai žvilgtelėjau į pastarojo šarvus ir vos šyptelėjau savo atvaizdui. - Kovodami petys į petį, mes įveiksime ne tik Indirą, bet ir visą pasaulį, juk kiekvienas, atsiduodantis užsibrėžtam tikslui, galų gale jį pasiekia. Ačiū jums visiems už pagarbą, širdingą priėmimą, ypač valdovui Dedrikui, - aš pasisukau į jį ir akinančiai išsišiepiau. - Mūsų daug ir mes jėga!

Šiais žodžiais užbaigiau savo puikią kalbą ir dribtelėjau atgal ant suolo. Giliai manyje slypėję oratoriaus gabumai pagaliau iškilo į paviršių. Didžiavausi savimi.

Savaime suprantama, mano kalba buvo įvertinta puikiai ir aplinkinių – triukšmas priminė UEFA čempionų lygos finalą.

Melionas kumštelėjo man į šoną.

- Miklą liežuvį turi. Nušluostei nosį pačiam Dedrikui.

- Aš paprasčiausiai moku įsijausti į vaidmenį.

- Laimei, neišijautei per daug. Kad ir kokie gražūs žodžiai, po kiek laiko ir jie į neveltį nuvaro. Ypač, kai po nosim tiek valgių ir gėrimų.

Praėjo vos keleta minučių po mūsų susitikimo, o mes su Melionu jau draugiškai šnekučiavomės. Jis buvo tiesus ir nuoširdus vaikas, nežiūrint jo nuožmios išvaizdos. Aišku, kol neužmynei jam girtam ant kojos.

Dedrikas atsisėdo ir pakėlęs taure gurgštelėjo. Tai buvo tarsi ženklas pradėti puotą. Visi užmiršo kalbas ir kibo į valgius. Po salę pasklido visuotinio čiausškėjimo ir riaugėjimo sutartinė. Jokios stalo etikos. Bet tai manęs netrikdė, nes vėl prisiminiau

“Lokio sėdynės” žuvį ir apskritai kiek jau laiko nieko neturėjau burnoje.

Be abejo, visų pirmiausia numalšinau troškulį užsiversdamas bokalą elio. Jis buvo stiprus ir kartus. Po to atėjo eilė ir maistui. Į dubenį prisikroviau... atspėjot - žuvies. Beje, unguorio.

Iš kažkur atsiradę muzikantai užgrojo nesudėtingą melodiją. Galbūt polką. Tik instrumentai skambėjo nekaip – lyg nesuderinti dūdmaišiai. Bet ir tai galėjau pakelti.

Susidorojęs su žuvimi, atakavau keptą antį. Po to paskanavau vyšnių pyrago, kol pagaliau supratau - dar kąsnelis ir sprogsiu. O pagunda buvo didžiulė; neparagavau nei žvėrienos, nei iš gėdos paraudusių vėžių ir daug daug kitko. Bet kur tu, žmogau, viską sukiši?

Pakėliau tuščią bokalą. Prišokęs tarnas jį pripildė.

- Henrikai, per daug neprisisiurbk, - įspėjo Melionas. - Po puotos mes dar turėsime kai ką aptarti, o tam reikia šviežių galvų.

- “Mes” tai kas?

- Aš, Dedrikas, Maras.

- Ir apie ką bus šneka?

- Vėliau sužinosi.

Nuotaika mažumėlę subjuro. Kaip ir spėjau, Dedrikas su Maru yra kažką sumąstę. Ir tai greičiausiai paaiškins tokį staigų mano kilimą karjeros laiptais - nuo politinio kalinio iki riterio.

Pažiūrėjau į Ipkinsą su Memiku. Jie siautė lyg niekur nieko. Kartais geriau būti narsaus riterio ginklanešiu nei pačiu riteriu.

Bet imti ir nustoti ragauti elį buvo per sunkus uždavinys netgi mano riteriškoms jėgoms. Vienu mauku ištuštinau bokalą ir pamojau tarnui. Šis suskubo prie manęs su ąsočiu ir vėl įpylė kartaus skystimėlio.

Staiga kažkas uždainavo (greičiau jau užbaubė). Prie jo prisijungė kiti. Pakilęs triukšmas nustelbė muzikos garsus ir labiau panašėjo į tūkstančių demonstrantų šūkavimus prieš

globalizaciją. Buvo neįmanoma susišnekėti. Melionas timptelėjo man už rankovės.

- Dingstam iš čia! - sušuko jis.

Linktelėjau ir keliais gurkšniais išmaukiau elį. Atsistojome. Pakilo ir Dedrikas su Maru. Jokios reakcijos, visi šėlo kaip šėlę, visus pavergė pokylio daina.

Ėjau mūsų nedidelės vorelės priešaky. Praskleidžiau užolaidą ir išlindau iš salės.

- Tikras pragaras be velnių.

- Dar tik pradžia. Po to prasidės šokiai, tuomet tai bus, - numojo ranka paskui mane išslinkęs Dedrikas. - Einame į pasitarimų kambarį, ten galėsime ramiai pasišnekučiuoti.

Dar knietėjo paklausti, kaip vadinasi tokie šokiai, kur nėra moterų, tačiau teisingai nutariau, kad dabar ne pats tinkamiausias laikas aiškintis Harvijos šokio tradicijų subtilybes.

Tylėdami žengėme tuščiu koridoriumi, lydimi besidaužančių į grindinį kaustytų batų aido. Siaurais mediniais laiptais užlipome į pilies trečiąjį aukštą. Pasitarimų kambarys buvo visai nedidukas. Vidury stovėjo apvalus konferencijų stalas (videoprojektoriaus ir kitos technikos nesimatė), palei sieną – knygų lentyna. Daugiau nieko. Pokalbis prasidėjo tik tuomet, kai susėdome už stalo.

- Neabejoju, stebiesi tokiu netikėtu išventinimu į riterius, - kreipėsi į mane Dedrikas.

- Iki šiol negaliu atsigauti, - sutikau. - Bet mane domina ir daugiau dalykų. Pavyzdžiui, tokia netikėta pasala požemyje. Kaip jums pavyko taip greitai ir tyliai jai pasirengti?

- Į šį klausimą gali atsakyti tik Maras. Jis specas tokiuose dalykuose.

Atsilošiau kėdėje ir įsmeigiau žvilgsnį į Marą.

- Jau pirmą kartą išvydęs tave pagalvojau: “Tai kietas riešutėlis, tikras Die Hard! Dantis susilaužysi, neperkasi”. Nutariau atlikti bandymą: uždariau tave į kamerą, liepiu savo žmonėms akylai

stebėti ir laukiau, mėginsi tu bėgti iš kameros ar ne. Mes su Dedriku net susilažinome. Dedrikas sakė, kad tu nepabėgsi, o aš sakiau, kad pabėgsi.

- Iš ko lažinotės?

- Pralaimėjęs turės išgerti bokalą surūgusio alaus.

Negalėjau patikėti savo ausimis. Pirma bando mane kaip triušį, po to lažinasi iš surūgusio alaus. Galiausiai lieps tą alų išgerti man. Ne, šito tai jau nebus. Užteks iš manęs šaipytis.

- Dabar alų gersi ar vėliau? - paklausiau Dedriko.

Dedrikas bematant surūstėjo. Vis dėlto jis buvo Harvijos valdovas, nemėgo, kad jam mindytų ant kojų. Kad ir šaunūs riteriai Henrikai.

- Tos lažybos buvo tik vykęs pokštas, nieko daugiau.

- Labai originalus pokštas. Tiek to, paliekam jį ramybėje, - nusileidau. Juk reikia kam nors būti protingesniam. - Jūs atlikote eksperimentą, tyrėte žmogaus psichiką. Tai pagirtina. Mokslo dėlei aš galiu pasiaukoti. Tačiau nukrypome į šalį. Jūs dar nieko neužsiminėte apie pasalą; ji taip pat buvo iš anksto surežisuota?

- Aš sustiprinau apsaugą prie išėjimo iš požemių. Kaip atsarginį variantą, jei tas tavo kameros bičas sumanys ieškoti Everiko, liečiau keletui savo žmonių pasislėpti vienoje kameroje. Bet kokiu atveju nebūtumėt toli pabėgę, - toliau aiškino Maras.

- Jei ne paslaptis, kur dabar Everikas? Požemyje jo nėra, mes sąžiningai viską išnaršėme.

- Jo nėra ir Popkorne, - prabilo Dedrikas. - Nugabenome jį į Okrą. Vis saugiau negu laikyti jį čia.

- Kur mano daiktai? Laikrodis, žiebtuvėlis, mobilnikas?

- Visi daiktai mano miegamajame, nė vienas nepražuvo, - užtikrino Maras. - Šiandien pat tau juos gražinsiu. Bet galėsi paaiškinti, kam jie naudojami?

- Žinoma. O dabar be jokių išsisukinėjimų: ko jums reikia iš manęs? Juk neveltui pakvietėte į puotą, viešai praminėte riteriu

Henriku, atvykusi iš tolimųjų kraštų?

- Tu pažįsti senąją Pirdoniją? - paklausė Dedrikas.

- Negalėčiau pasakyti, kad esame geriausi draugai, bet taip pat negalėčiau pasakyti, jog visiškai jos nepažįstu.

- Bet pirmam papuolusiam ji savo medalionų nedalina.

- A, medalionas. Buvau net užmiršęs. Bet kuo čia dėta Pirdonija ir jos medalionas? Kad bent auksinis būtų, grandinę ant kaklo pasidaryčiau.

- Ji gyvena Gudijos girioje nuo neatmenamų laikų. Ir per tuos amžius visi Harvijos valdytojai stengėsi nesipykti su ja, nes tai gali atnešti didelę nelaimę.

- Ir kokią nelaimę gali atnešti paliegusi bobutė? - mano lūpomis kalbėjo netikintis pasakaitėmis intelektas.

- Ši paliegusi bobutė sugeba suniokioti pasėlius, užsiundydama ant jų skėrius ir žiurkes, užkrėsti gyvulius ir žmones ligomis. Bet baisiausia - tai jos vilkolakiai. Tiesa, mes esame susitarę su Pirdonija, - ji tramdo savo gyvūnėlius, o mes aprūpiname ją kai kuriais dalykais.

- Kažką girdėjau. Dvi ožkos, statinė alaus. Bet nejaugi jūs tikite tomis pasakaitėmis? Ar buvo kada nors atsitikę, kad Pirdonija būtų užsiundžiusi ant pasėlių žiurkes ar ant žmonių ligas?

- Nė karto, bet tik dėl to, kad mes nesipykstame su ja.

- Mano nuomone, jūs be reikalo būgštaujate. Pirdonija - paprasčiausia intrigantė.

- Nekalbėk taip, - Dedriko akyse šmėžtelėjo prietaringa baimė.

- Ji žino Senąją Magiją. Ne vienas yra pakliuvęs į jos žabangus, išgėręs iš Spirto šaltinio ir galiausiai pasidaręs sau galą, nes nebegalėjęs pakelti persekiojančių košmarų.

Net juokinga darosi, kaip visi bando mane įbauginti liaudišku folkloru.

Tačiau nutylėjau, jog taip pat skanavau BMW wandens, kad mane irgi kamuoja košmarai. Bet kad bandyčiau nusižudyti...

Ne, tokios pramogos iš manęs nesulauksite. Aš myliu gyvenimą: moteris, alų, jūrą. Niekas neiškrapštys manęs iš jo, nebent tik nelemtas atsitiktinumas ar nepagydoma liga.

- Bet Pirdonijos medalionas ne pagrindinė priežastis, kodėl tapau riteris? - norėjau kuo greičiau užbaigti pliaukšti Pirdonijos tema.

- Mums reikia drąsaus, pasitikinčio savimi žmogaus, galinčio nugabenti raštą karalienei Šeronai.

- Kam trenktis nežinia kur, jei daug greičiau ir paprasčiau pasinaudoti elektroniniu paštu? - bandžiau jiems nurodyti alternatyvų informacijos perdavimo būdą. Deja, likau nesuprastas. – Negi pas jus nėra greitojo pašto tarnybos? – Ir tai nepadėjo. - Na, kas nors, kas užsiima raštų pervežimu. Negi būtina dėl vieno vienintelio rašto siųsti riterį?

- Karalienė Šerona ne itin populiarus žmonių tarpe. Nedaugelis ryžtųsi su ja susitikti.

- Apie ją taip pat ši tą girdėjau. Tamsos burtininkė, Trylikos nuodėmių suteptoji, ar ne?

- Tu daug ką žinai, - nusistebėjo Dedrikas.

- Bet ne daug kuo tikiu. O ypač visokiomis raganomis, burtininkėmis.

- Štai dėl to mes tave ir pasirinkome. Tu įteiksi jai mūsų raštą.

- Kas tai per raštas? Nemėgstu staigmenų.

- Tai karinė paslaptis.

- Na, žinote. Kaip aš galiu pasitikėti jumis, jei jūs nepasitikite manimi?

- Rašte mes supažindiname Šeroną su kariniais veiksmais ir taktika, puolant Indirą.

- Tai tiesa? - kreipiausi į Marą. - Ar tik neatsitiks taip, kad Šerona rašte perskaitys: “Rašto įteikėją nedelsiant pakarkit ant pakelės pušies”?

- Tu pernelyg įtarus, Henrikai, - įsikišo Melionas.

- Aš tik atsargus. Ir nemėgstu apgaulės.

- Jokios apgaulės nėra, - įtikinėjo Dedrikas. Jis staiga šoktelėjo ant kojų, pribėgo prie durų ir žaibiškai jas atidarė. Už durų nieko nebuvo. – Bijau šnipų iš Indiro VSD. Dar nuklausys mūsų pokalbį, - paaiškino savo keistus veiksmus Dedrikas. Uždaręs duris, jis vėl atsėdo. - Manau, mes neturime nieko slėpti nuo Henriko. Aš jaučiu, juo galima pasitikėti.

- Jei jūs galvojate, kad aš Indiro slaptasis agentas, skaudžiai apsišaunate. Aš atkeliavau iš daug tolimesnių kraštų. Dar prieš kelias dienas nieko nebuvau girdėjęs nei apie Harvijos karalystę, nei apie Indirą. Galiu prisiekti, jei tai jus nuramins.

Dedrikas minutėlę pamastė, kartkartėmis žvilgtelėdamas į mane, ir pagaliau ryžosi.

- Mes paskleidėme gandus, jog įsiveržę į Indirą, pirmiausia pulsime Hororo pilį. Bet tai tik nukreipiamasis manevras. Tuo metu, kai nedidelės mūsų pajėgos apguls Hororo pilį, pagrindiniai mūsų būriai iš vakarų pusės atakuos didžiausią ir svarbiausią Indiro miestą - Loko. Karalienė Šerona su savo kariauna smogs iš rytų į dar vieną svarbų tašką - Kortos tvirtovę. Mes tikimės vienu galingu smūgiu nušluoti visą Indirą.

- Sutinku, netikėtumas visuomet paraližuoja priešininką. Kada turėsiu išvykti?

- Kuo greičiau, tuo geriau. Rytoj, o gal net šianakt į Popkorną atjos būriai iš Bendonijos. Melionas su savo žmonėmis jau čia. Beliks tik Šerona.

- Jūs jau numatėt, kada pulsit Indirą? - aš taip pat pamažu užsikrėčiau kovos dvasia.

- Taip. Ji nurodyta rašte. Tai pirmoji pilnatis.

- Ar greitai ji bus?

- Po septynių dienų.

- Kiek užtruks kelionė pas Šeroną?

- Jei josite dieną ir naktį, tik kartkartėmis leisdami pailsėti

arkliams, tai po dviejų dienų būsite Morte.

- Ten gyvena Šerona?

- Taip.

- Bet jūs turite man duoti palydovą, žinantį šiuos kraštus. Ar bent blogiausiu atveju - žemėlapi. Nes kitaip galiu nuklysti bala žino kur.

- Savaiame aišku. Tave lydės būrys karių, - pažadėjo Dedrikas.

- Dabar sunkūs laikai, miškuose siaučia plėšikai, apsauga būtina.

- Jei jau taip, aš norėčiau, jog mane lydėtų ir Ipkinsas su Memiku.

- Tai tavo kameros draugai?

- Ne, jie mano ginklanešiai.

- Sutarėm! - Dedrikas nusijuokė, atsistojo ir neskubėdamas priėjo prie lango. Prisimerkęs nuo saulės, jis žvilgtelėjo kažkur į tolį.

- Kelionei beveik pasiruošta: maistas, žirgai. Išjosite šianakt. Bus geriau ir saugiau, jei niekas nematys jūsų išvykstant.

- Dar vienas klausimas. Ką jūs darytumėt, jei aš atsisakyčiau bendradarbiauti?

- Yra daug būdų priversti, Henrikai, - Dedrikas nosisuko nuo lango. – Bet geriausias – atiduoti SBS berniukams.

Prisiminiau apie Septynių Budelių Sueitį. Nors ir nepažinojau tų berniukų, nė kiek ir nenorėjau pažinti.

- O dabar gal jau grįžtam į puotą? – vylingai tarstelėjo Melionas. Be jokios abejonės, jis buvo aistringas taurelės gerbėjas.

- Galim grįžti, - sutiko Dedrikas. – Bet patariu per daug neįsijausti. Rytoj laukia sunki diena.

Mes su Melionu tik linktelėjome, bet nieko neprižadėjome.

Mums išėjus iš pasitarimų kambario, Dedrikas rankos mostu paliepė Marui ir Melionui eiti. Pats pasisuko į mane.

- Dar vienas dalykas. Noriu patikėti tau savo dukterį Lotilą.

- Visada jūsų ir jūsų dukters paslaugoms, pone, - su man de-

ramu riterišku pasakiau.

- Ne tą turėjau galvoje, - šiek tiek susierzinusi balsu atšovė.

- Tai ką? – gerokai nusivylęs, pasiteiravau.

- Matai, noriu išsiųsti ją kartu su tavimi į Mortą. Ten yra vienas puikiausių Supažindinimo su Gyvenimo Malonumais pensionų netekėjusioms merginoms. Tfu, koks ilgas pavadinimas. Todėl ir trumpinam – SGMP. Gal bent ten jai kiek nors proto įkrėstų.

- Aš taip pat esu baigęs aukštuosius mokslus, - pasigyriau ir kažkodėl netikėtai užsigeidžiau dėstytojauti tame pensione. – Galėčiau daug ko jūsų dukterį išmokyti.

Dedrikas kažkaip negerai pažiūrėjo į mane.

- Tu juk nenori suvilioti mano Lotilos?

- Kaip galėjot pagalvoti? - turėjau kaip beįmanydamas išsisukinėti, nes į mane nutaikytas Dedriko žvilgsnis atrodė grėsmingesnis ir už “Tamahawk” sparnuotąsias raketas su branduolinėmis galvutėmis. – Aš visuomet laikausi riterio garbės kodekso.

- Žiūrėk man, - pagrasino pirštu tėviškai susirūpinęs Dedrikas.

– Gerai, einam, palydėsiu tave į puotą.

Lipant laiptais žemyn, vis dėlto neištvėriau:

- Eeee... pagalvojau, gal vis tik geriau būtų susipažinti su jūsų dukterim prieš leidžiantis į kelionę, pone Dedrikai? Taip sakant, natūraliomis sąlygomis.

Dedrikas jokios klastos ši sykį neižvelgė.

- Kodėl ir ne? Nuvesiu į jos apartamentus.

Dedrikui žingsniuojant didžiuliais žingsniais, sutelkiau visas pastangas, kad neatsilikčiau. Todėl dairytis į šalis ir tyrinėti aplinką paprasčiausiai neturėjau laiko. Perėjęs keletą koridorių, užlipęs keliais aukštais, Dedrikas įvedė mane į antrąjį pilies bokštą. (Nors kur kitur gali būti princesės apartamentai, jei ne bokšte?). Nejuokais nusivaręs užlipau besiraitančiais laiptais į kažkelintą aukštą, kol pagaliau Dedrikas sustojo prie masyvių

geležim apkaltų durų ir kelis kartus kumščiu į jas pabeldė. Nelaukęs atsako, įėjo. Aš pavymui.

Princesė Lotila niekaip nesureagavo į mūsų pasirodymą. Ji sėdėjo ant kėdės ir žiūrėjo pro langą.

- Dukra, - pradėjo Dedrikas, - noriu tave supažindinti su riteriu Henriku, tavo palydovu į Mortą.

Tik dabar princesė pasisuko į mus ir su nuobodžiaujančia išraiška trumpai dėbtelejo į mane. Vėl nusigręžė į langą. Tai mane baisiausiai papiktino. Tik toks dėmesys šauniam riteriui Libaičiui!? Taip ir jo savimeilę galima pražudyti.

Ji vilkėjo ilgą aukso siūlais išsiuvinėtą suknią. Kaip ir pridera princesėms. Tiesa, jos ilgų gelsvų į kasas supintų plaukų nepuošė jokia karūna. Ką pasakyti apie veiduką? Mano didžiuliam palengvėjimui, ji buvo graži. Šiokia tokia kompensacija, jei tikėsiu kalbomis apie jos intelektualinius sugebėjimus. Bet vis tik ta bespalvė veido išraiška kažkaip trikdė.

Supratęs, kad turiu kažką daryti, priėjau prie princesės.

- Laba diena, - pasisveikinau.

- Su vištiena, - vis žiūrėdama į tolį, atsakė ji.

Nutariau, kad žodis “vištiena” gali pasitarnauti kaip sėkla, iš kurios išaugs gyvesnis ir turiningesnis pokalbis.

- Jums patinka vištiena? – pasidomėjau.

- Tik su plakta grietinėle, - regis, ji užsikabino.

- Hmm, skamba intriguojančiai, - variau toliau. – Gal galėtumėt man užrašyti receptą? Pabandyčiau ir aš pasigaminti.

- Kitąmet ruošiuosi išleisti savo rinktinių receptų knygą. Tuomet ir sužinosite.

- Kaip įdomu, - pataikavau. – Ir koks bus tiražas, jei ne paslaptis?

- Aišku, kad paslaptis, - ryžtingai nukirto princesė. – Su etikete “Visiškai slaptai”.

Galiausiai man kilo įtarimas, kad šis pokalbis niekur mūsų

nenuves. Laimei, į pagalbą atskubėjo Dedrikas, kuriam greičiausiai kilo panašus įtarimas.

- Matau, jau susidraugavote. Puiku. Henrikai, tu eini į puotą?

- Taip, taip, - kuo skubiau ištariau.

Išėjau iš princesės Lotilos apartamentų giliai prislėgtas. Kokia gyvenimo ironija. Pirmą sykį sutinki grynakrauję princesę ir toks fiasko.

- Jūsų duktė tikriausiai puiki kulinarė? - bildėdamas laiptais žemyn iš bokšto, pasiteiravau Dedriko.

- Pasvajok. Bandė kažkada kiaušiniene išsikepti, vos pilies nesupleškino.

Atsidusau ir nejučia pagalvojau: “Gal vis tik blogai padariau, kad nepaklausiau Majos? Gal vis dėlto reikėjo pradėti dieną nuo rytinio dundulio? Nes iki šiol visi įvykiai rutuliojasi labai jau komplikuoti”.

Tikiuosi, bent puotoje pavyks atsigriebti su kaupu.